

К. ЛОСЬКИЙ,
ДОЦЕНТ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ.

ІСТОРІЯ І СИСТЕМА РИМСЬКОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА.

ТОМ ПЕРШИЙ:
ІСТОРІЯ ДЖЕРЕЛ РИМСЬКОГО ПРАВА.

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО „ІСТОРІЯ І ПРАВО“.

КИЇВ—ВІДЕНЬ. 1921.

З друкарні Вальдгайм-Еберле акц. тов., Відень, VII.

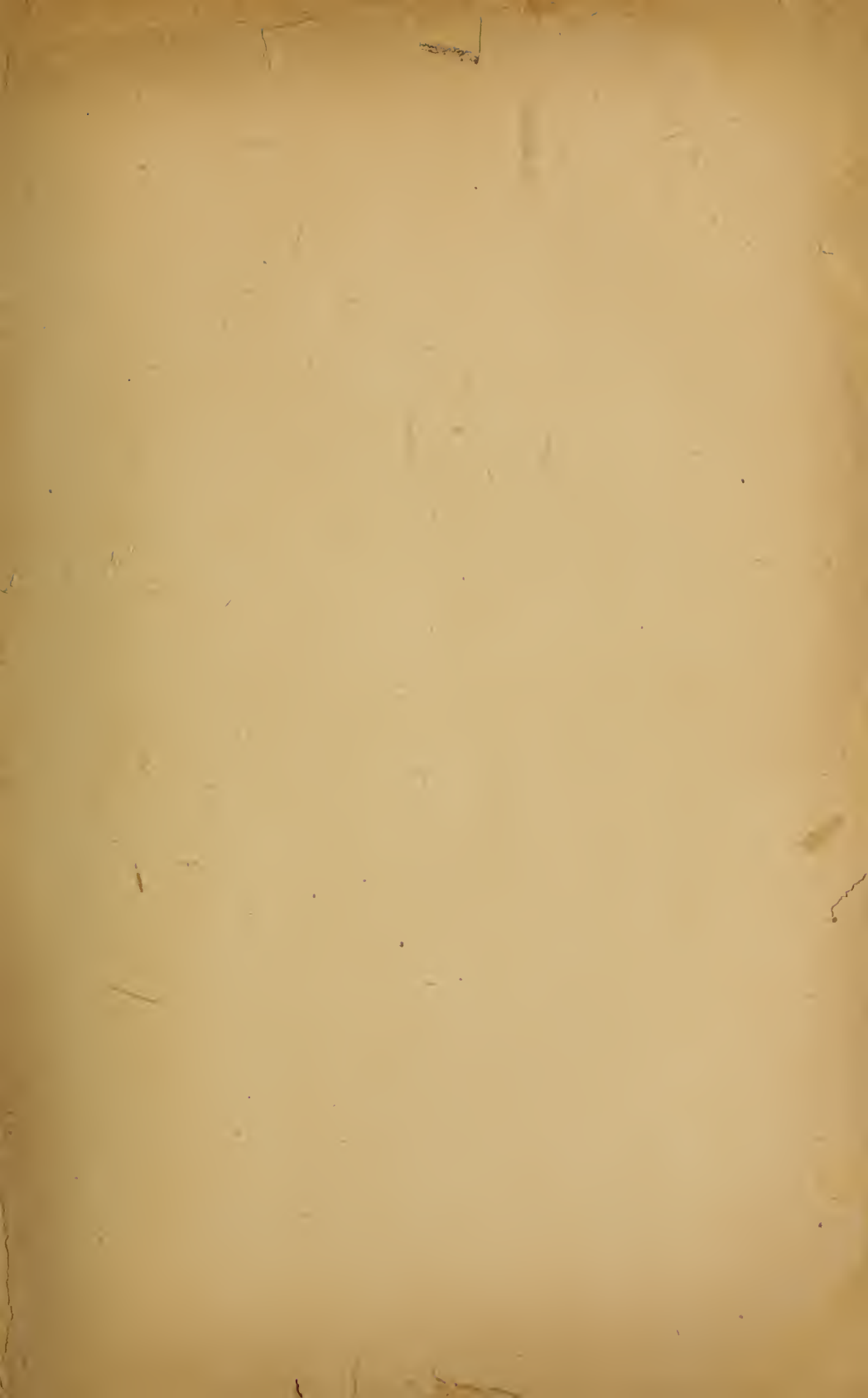

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by

DAVID CLENDENNING

HARVARD UNIVERSITY
WIDENING LIBRARY

П Е Р Е Д М О В А.

„Історія і система римського приватного права“ має на меті з одного боку дати короткий нарис останніх здобутків науки для тих, хто цікавиться римським правом взагалі, з другого-ж — служити підручником для студентів правничих факультетів українських університетів. Через те я визнав за найкраще взяти собі за зразок так звані курси „Інституцій“, в яких викладається взагалі перше історія тих зовнішніх форм, в яких склалися і отримували обовязкову силу римські правні приписи (норми), що має назву історії джерел римського права, а далі — зміст цих норм у їх остаточному розвитку, або інакше — система римського приватного права часів Юстиніяна. Однак що до цієї системи, то — гадаючи, що головне завдання студіювання римського права в університетах країн, де це право не є діяльне, до яких належить і Україна, є історичне виховання юристів, себ-то вияснення їм того, що право не є щось таке, що може з'явитись раптово з голови законодавця, що воно є наслідком довгої історичної еволюції, — я вважав за необхідне не обмежуватись догматичним викладом юстиніанівських норм, а з'єднати їх з історичним оглядом їх походження і поступінного розвитку.

Праця моя складатиметься з трьох томів: у першому, який нині виходить у світ, викладається крім огляду існуючої літератури історія джерел римського права; в другому буде викладена так звана загальна частина історично-систематичного огляду римського приватного права, і, нарешті, в третьому — спеціальна

частина того-ж огляду (права: річове, зобовязань, родинне і спадкове). До кожного тома прикладатиметься його зміст, до третього-ж буде доданий загальний алфавітний покажчик.

Що до викладу визнаю за необхідне дати ось які пояснення: 1. Приймаючи на увагу, що нинішня середня школа на Україні не має обовязкового курсу грецької мови, я писав грецькі слова в латинській транскрипції, як зрозумілій для кожного. 2. Латинські слова в тексті я ставив майже виключно в першому відмінкові (nominativus), не змінюючи їх у залежності від тих українських слів, яким вони підлягають, через те, що підлеглість слів у латинській мові значно відрізняється від такої-ж в українській — і змішування тих двох мов могло-би спричинитися до непорозумінь. 3. У хронології роки після Різдва Христового я означав одним числом, роки-ж перед Різдрвом Христовим — двома числами, з яких те, що написано на горі, означає рік перед Різдрвом Христовим а те, що на долі, — рік від засновання міста Рима.

Цю працю я присвячую світлій пам'яті правників, що віддали ціле життя своє служенню Україні: Иллї Шрага, Федора Матушевського та Андрія Вязлова.

Кость Лоський.

Література по римському праву.

Сучасна література по римському праву настільки величезна, що для охоплення її треба було-б написати цілу окрему книгу. Через те я обмежуюсь переліченням лишень головніших праць, що торкаються історії джерел і приватного права і системи цього останнього і мають, мовляв, загальний характер, відсилаючи тих, хто бажає ознайомитися з працями по окремим питанням, до моїх приміток під рядками, а також до більш обширих праць, головним чином на німецькій мові.

По історії та системі чистого римського права я можу назвати ось які праці:

На німецькій мові: Rudorff, Römische Rechtsgeschichte, 2 томи, 1857 р. (взагалі твір перестарів, але в деяких частинах не утратив ще значіння); Walter, Geschichte des römischen Rechts bis Justinian, III. вид., 1860—1861 р. (теж.); Puchta, Coursus der Institutionen, 3 томи, X. вид., 1898 р. (чудовий твір, але заснований на поглядах чисто-історичної школи); Kuntze, Coursus (2-ий т. Excursus) des römischen Rechts, 2 томи, II. вид. 1879—1880 р. (погляди оригінальні, викликають багато перечень із боку інших учених, але я особисто з більшістю поглядів Кунце згоджуюсь); Voigt, Römische Rechtsgeschichte 3 томи, 1892—1902 р. (глибока ерудиція, але погляди часто парадоксальні); Brunns, Geschichte und Quellen des römischen Rechts, (в обробленні Lenel), VI. вид., 1892 р. (ґрунтовна історія джерел і державного права); Sohm, Institutionen des römischen Rechts, XV. вид., 1917. р. (гарний виклад з боку педагогічного історії

джерел і приватного права); Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, 2 томи, 1885—1891 р. (історія джерел і приватного права; рештку автор не встиг закінчити, але й без того це найкращий, найбільш обґрунтований і докладний твір по історії римського права); Czychlarz, Lehrbuch der Institutionen des römischen Rechts, XI. і XII. вид., 1911 р. (короткий, точний і ясний огляд для початкового навчання історії джерел, приватного права і формуль позвів); Salkowski, Institutionen, IX. вид., 1917 р. (зміст той-же; особлива прикмета — дуже гарне підбрання оригінальних текстів); Schulin, Lehrbuch der Geschichte des römischen Rechts, 1889 р. (оригінально написаний підручник у порівнанні з правами грецьким і східними); Knarre, Grundriss der römischen Rechtsgeschichte, 1904 р. (конспективний виклад, обіймаючий всі галузі права); Heilfron, Römische Rechtsgeschichte und System, 1908 р. (виклад історії та системи римського права у звязку із германським правом); Ihering, Geist des römischen Rechts т. I., — 6 вид., 1907 р., т. II., 1—7 вид., 1894 р. т. II., 2—5 вид., 1898 р., т. III., 1—5 вид., 1906 р. (історична аналіза загальних принципів римського права; не може бути підручником, але уявляє із себе дуже цікавий твір для людей, вже знайомих із римським правом); Kuhlensbeck, Entwicklungsgeschichte des römischen Rechts, 2 томи, 1912 р. (надзвичайно гарний підручник, збудований на Ієрінгові, з перевагою, в противність іншим германським підручникам Інституцій, історичного досліду над догматичним); Mitteis, Römisches Privatrecht bis auf die Zeit Diokletians, т. I., 1908 р. (праця багата цілком новими поглядами і обіцяє бути надзвичайно цікавою, але поки-що ми маємо лишень самий її початок).

Менше видатні: Zimmer, Geschichte des römischen Rechts, 3 томи, 1826—1829 р.; Danz, Lehrbuch der Geschichte des römischen Rechts, 2 томи, 1840—1842 р.; Rein, Das Privatrecht und der Zivilprozess der Römer von den ältesten Zeiten bis auf Justinian, II. вид., 1858 р.; Esmarch, Römische Rechtsgeschichte, 1856 р.; Leonhard, Institutionen des römischen Rechts, 1894 р.; Baron, Geschichte des römischen

Rechts, том I., 1894 р.; M a y r, Römische Rechtsgeschichte 4 томи, 1912—1913 р.; Crome, Grundzüge des römischen Privatrechts, 1920 р.

Спеціально по історії джерел права: Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur des römischen Rechts, I. вид., 1888 р., II. вид., 1912. р., (найкраща праця відносно цього питання, на жаль написана синхроністичним способом, що трохи перешкоджує в користуванні нею); Kirp, Geschichte der Quellen des römischen Rechts, IV. вид., 1920 р. (менше докладна, але також гарно обґрунтована і написана способом хронологічним; цитується мною по III. вид., 1909 р.).

На французькій мові: Ortolan, Legislation romaine, 3 томи, XII. вид., 1883—1884 р. (має вартість через обґрунтовані пояснення юстиніанівських текстів); Sicq, Les institutions juridiques des Romains, 2 томи, II. вид., 1904—1908 р. (праця багата науковою аналізою; присвячена історії джерел і приватного права); Girard, Manuel élémentaire de droit romain, V. вид., 1911 р. (по ясності викладу, повноті відомостей, оригінальності та обґрунтованості поглядів може вважатись одним із найкращих підручників по римському праву); Accaria, Precis de droit romain, 2 томи, IV. вид., 1886—1891 р.; Petit, Traité élémentaire de droit romain, VI. вид., 1911 р.; Maynz, Cours de droit romain, 3 томи, IV. вид., 1876 р.; Van Wetter, Cours élémentaire de droit romain, 2 томи, III. вид., 1893 р.; Namur, Cours d'institutes et d'histoire de droit romain, 2 томи, IV. вид., 1888 р.; May, Éléments de droit romain, XI. вид., 1918 р.; Rivier, Introduction historique au droit romain, II. вид., 1881 р.

Спеціально по історії джерел права: Girard, Mélanges de droit romain, I. Histoire des sources, 1912 р.

На італійській мові: Landucci, Storia del diritto romano, II. вид., 1897 р. (багато вказівок на літературу); Padelletti-Cogliolo, Storia del diritto romano, 1887 р. (гарний підручник права); Pacchioni, Corso di diritto romano, I. т., 1905 р. (поки-що вийшов перший том, де розміщено досить обґрунтовану історію джерел);

Вонфанте, *Storia del diritto romano*, 1909 р. (історія джерел і державного права); Costa, *Corso di storia del diritto romano*, 1901 р. (історія джерел і приватного права, яка по новизні та оригінальності поглядів і вченості автора може бути поставлена врівень з найкращими творами по римському праву); його-ж іще більше докладні праці: по історії джерел — *Storia delle fonti del diritto romano*, 1909 р., по історії приватного права — *Storia del diritto romano privato*, 1911 р.; Serafini, *Istituzioni di diritto romano*, 2 томи, VII. вид., 1899р.; Peruzzi, *Istituzioni di diritto romano*, 2 т., 1906—1908 р.; Scialoja, *Corso di istituzioni di diritto romano i do нього L'appendice*, 1912—1913 р.

Спеціально по історії джерел: Ferrini, *Storia delle fonti di diritto romano e della giurisprudenza romana*, 1885 р.

На англійській мові: Roby, *Roman private Law in the times of Cicero and of the Antonines*, 2 томи, 1912 р.; Muirhead, *Historical introduction to the private law of Rome*, 1886 р.

По історії джерел: Clark, *History of Roman private law, I. t. Sources*, 1906 р.

На московській мові: Неволинъ, *Энциклопедія права*, т. II., ст. 273—457 (короткий нарис історії римського права, нині вже перестарілий); Сокольській, *Пособіе при изученіи внѣшней исторіи римскаго права*, II. вид., 1867 р. (компіляція з німецьких підручників, також цілком перестаріла). Муромцевъ, *Гражданское право древняго Рима*, 1883 р. (книга є цікава цілком справедливими поглядами автора на необхідність з'єднання історії з догмою римського права і уявляє собою спробу такого з'єднання; ця спроба однак не зовсім удала через дрібну періодизацію, яка спричинилась до часто цілком штучних висновків відносно поступінної зміни правових явищ); Боголѣповъ, *Учебникъ исторіи римскаго права*, I. вид., 1895 р., III. вид. 1907 р. (гарний підручник, не позбавлений оригінальності, але автором занадто є прийнятий на увагу, як він сам каже, невисокий ступінь розвитку московських студентів,

чому історія власне права трохи занехаяна, відступаючи перед історією політично-економічного і морального життя римського народу); Ефимовъ, Лекції по історії римського права, 1898 р. (досить докладний і легкий для вивчення підручник); Покровській, Історія римського права, II. вид., 1915 р. (написана дуже цікаво на підставі останніх наукових даних, але в подробицях має так багато помилок, що користуватись нею дуже небезпечно;¹⁾ Дыдинскій, Начала римського права, 1876 р.; Капустинъ, Інституції римського права, 1881 р.; Бълогрудъ, Римское право (Источники. Історія інституцій.), 1884 р.; Пассекъ, Пособіє къ лекціямъ по історії римського права, 1906 р.; Хвостовъ, Історія римського права, VI. вид., 1916 р.; (найкращий твір на московській мові; виклад систематичний, дуже зрозумілий, багацько приміток, обіймаючих значну частину існуючої по римському праву літератури).

Спеціально по історії джерел: Синайській, Історія источниковъ римського права, 1911 р. (цікава тим, що містить у собі багато витинок із оригінальних джерел римського права).

Крім того по системі римського приватного права, часів Юстиніяна на московській мові є курси так званої „Доіми римського права“ — Мітюкова, Азаревича, Загурського (дуже докладний), Дорна, Єфімова і Хвостова.

На польській мові: Zoll, Historia prawodawstwa gzymskiego, 2 томи, 1902 р. і його-ж Pandekta albo nauka gzymskiego prawa prywatnego, 2 томи, 1888—1898 р. (дуже гарні твори, які обіймають собою історію законодавчих установ, історію джерел права — дуже докладну — та історично-догматичний огляд приватного права; нині виходить нове видання обох творів разом у п'ятих томах під

¹⁾ Напр. на ст. 127 — lex Cornelia, $\frac{67}{687}$ р., закон, запропонований народнім трибуном Корнелієм, називається законом Сулли, який вмер за 10 років до його видання; на ст. 126 — едикти, які видавались преторами на окремі випадки, називаються edictum repentinum, хоча вже давно доведено, що такої назви не було (див. нижче: Історія джерел, § 14); і ин.

загальним заголовком „Rzymskie prawo prywatne“ (Пандекта); вийшов поки-що том перший 1920 р., який містить у собі скорочену історію законодавчих установ і історію джерел); Wróblewski, Zarys wykładu prawa rzymskiego, т. I. — Historia źródeł i nauki ogólne, 1916 р., т. II. — Prawo rzeczowe, 1919 р.; Źródłowski, Instytucje i historia prywatnego prawa rzymskiego, 1889 р.

Спеціально по історії джерел права: Дуду́нський, Historia źródeł prawa rzymskiego, 1904 р. (надзвичайно докладна і науково обґрунтована праця, в якій автор історію джерел викладає разом із історією законодавчих установ).

На чеській мові: Heyrowský, Dějiny a system soukromého práva římského (III. видання його-ж Інституцій), 1903 р.

Крім праць по історії та системі чистого римського права, себ-то права власне римської держави, кінчаючи кодифікацією Юстиніана, є ще багато праць, предметом яких служить догма так званого „сучасного“ римського права, себ-то систематичний розслід того права, яке зі змінами, що вимагались обставинами життя нових народів, існувало, як діяльне, в Німеччині і деяких інших країнах (напр. у Прибалтиці). Головніші з них на німецькій мові: Vangerow, Leitfaden für Pandectenvorlesungen, 3 томи, VII. вид., 1876 р.; Arn dts, Lehrbuch der Pandecten, XIV. вид., 1894 р.; Baron, Pandecten, IX. вид., 1896 р.; Windscheid, Lehrbuch des Pandectenrechts, 3 томи, IX. вид., 1906 р.; Dernburg, Pandecten, 2 томи, VIII. вид., 1910—1912 р. Є ще на італійській мові: Ferrini, Manuale d Pandette, III. вид., 1908 р.; на польській мові (вже перестаріла праця): Zielenaski, Pandekta, 2 томи, II. вид., 1871 р., і на московській мові: Грим мъ, Лекції по догмѣ римскаго права, V. вид., 1916 р.

При навчанні римському праву великі послуги роблять спеціальні словники до джерел римського права. З них варто зазначити ось які: латинсько-німецькій: Neuman n-Seckel, Handlexikon zu den Quellen des römischen Rechts, IX. вид., 1914 р.; латинсько-польський: D y d u ń s k ,

Słownik łacińsko-polski do źródeł prawa rzymskiego, 1883 р.; той-же словник, перекладений автором на московську мову: Дыдинскій, Латинско-русскій словарь къ источникамъ римскаго права, 1890 р.

Праця по науковому досліді римського права продовжується і нині. Існують спеціальні часописи, які присвячені розробці права взагалі і римського зокрема. Такі часописи видаються в Німеччині, Франції, Італії та Австрії. Головніші з них ось які:

В Німеччині: а) Zeitschrift für geschichtliche Rechtswissenschaft (від 1815 до 1850 р.); б) Zeitschrift für Rechtsgeschichte (від 1864 до 1879 р.); в) Zeitschrift der Savigny-Stiftung für Rechtsgesch. — Roman. Abt. (від 1880 р. донині).

У Франції: а) Revue historique de droit (від 1855 до 1870 р.); б) Revue de legislation ancienne et moderne (від 1870 до 1876 р.); в) Nouvelle revue historique de droit (від 1877 р.).

В Італії: а) Bulletino dell' Instituto di diritto romano (від 1888 р.); б) Archivio giuridico (від 1867 р.).

В Австрії: Zeitschrift für privat. und öffentl. Recht (від 1878 р.).

Історія джерел римського права.

Розд. I. Загальні нотатки.

§ 1. Означення поняття джерел права.

Джерелом права в широкому розумінні цього слова являється правова думка народу, себ-то думка про за-соби для урядження ладу в спільному житті людського загалу.¹⁾ В початкові життя кожного людського това-

¹⁾ Це означення до певної міри засноване на поглядах так званої „історичної школи“ (Пухта), але з деякими відмінами згідно з виводами новіших учених теоретиків права (Коркунов, Лекціи

риства народня думка ще не обмірковує докладно тих засобів, а натикається на них, мовляв, інстинктивно, повторює їх потім у подібних випадках багацько разів, аж поки ті засоби не ввійдуть в загальний ужиток, як щось непорушне, устальоване, цілком природне для даного ряду випадків. Таким чином виникає так званий „звичай“.¹⁾

Згодом, коли з людського товариства організується держава, ознакою якої є спільна для всіх мешканців держави влада, ця остання бере на себе ролю виявляти правну думку народа в своїх наказах, які у відміну від звичаю мають назву „законів“.

Таким робом зовнішніми формами, в яких виявляється джерело права — народня думка, суть звичай і закон. Їх прийнято називати теж джерелами права в технічному розумінні цього слова. Історія джерел права кожного народу має своїм змістом поступінну зміну і розвиток власне цих зовнішніх проявів правової народньої думки.

Римське право в своєму розвиткові не могло відрізнитись від права кожного народу: як і всюди, основними джерелами його були звичай і закон. Однак воно досягло такого величезного ступня, як ніде більш упродовж цілої відомої нам історії світа, одною з головніших причин чого було те, що до двох основних джерел приєднані були на рівних правах ще наука права (юриспруденція), а також практика судових та інших державних установ.

по общей теоріи права, стор. 82 і сл.). В науці поняття джерел права далеко ще не встановлене остаточно. Так, між иншим, джерелами права де-хто називає тих чинників, від яких виходить те, що складає собою право (Kipp, *Geschichte der Quellen des römischen Rechts*, стор. 1). Тих, хто цим цікавиться, відсилаємо до курсів загальної теорії (енциклопедії) права. Див. напр. із новіших: Bierling, *Juristische Prinzipienlehre*, III; Тарановскій, *Учебникъ энциклопедіи права*; Юрьевъ, 1917 р., стор. 165 і сл.; Петражицкій, *Теорія права*, т. II, § 39; і инші.

¹⁾ Ierling (*Entwicklungsgeschichte des römischen Rechts*, стор. 15) дуже влучно порівнює виникання звичая з прокладенням лісової стежки.

Як кажуть нам римські юристи, римське право повстало з законів (постанов народніх зібрань), плебісцитів (постанов плебейських зібрань), сенатусконсультів (постанов сената), конституцій імператорів, едиктів тих вищих урядовців, яким на це надано право, і пояснень юристів.¹⁾

§ 2. *Ius civile, ius honorarium i ius gentium.*

Спочатку римське право розвивалось, як право виключно римських горожан і називалось *ius civile*, або *ius Quiritium*. Право це було засноване на старих звичаях і постановах народніх зібрань і було надзвичайно формальне. Задовольняючи інтереси римських горожан тоді, коли їх було небагато і внутрішнє життя їх у своїх

¹⁾ Gai 1, 2; Papin. D. I, 1, 7: *Constat ius populi romani ex legibus, plebiscitis, senatus consultis, constitutionibus principum, edictis eorum, qui ius edicendi habent, responsis prudentium.* — В науці називають джерелами права у відріжненні від вищезгаданих, мовляв, джерел „виникання“ права, ще й так звані джерела „пізнання“ права, себ-то всі взагалі матеріали, з яких можна дізнатись про право даного народу (Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 1 і сл.). Зокрема про право римське ми дізнаємось не тільки з пам'ятників власне юридичних, які вище перелічені, а також із багатьох пам'ятників літератури неюридичної: писань поетів (Плявта, Теренція, Овідія та инш.), істориків (Тита Лівія, Діонісія Галікарнаського та инш.), філософів і красномовців (Ціцерона, Квінтіліяна та инш.), агрономів (Катона Старшого, Теренція Варона та инш.), землемірів (Юлія Фронтіна, Сікуля Фляка та инш.), коментаторів (Асконія, Сервія, Макробія, Беція та инш.), ґраматиків (Верія Фляка, Феста, Павла Діакона, Валерія Проба, Нонія Марцеля, Ісидора Гаскаліса та инш.). Багато відомостей про право ми здібаємо в листах Плінія Молодшого і Аврелія Сімаха, а також у творах Авля Гелія (*Noctes Atticae* в 20 книгах) і Валерія Максима. Крім того для пізнання римського права служать ще й акти і документи, головним чинном приватного характеру, які дійшли до нас на навожоних дощинках або папірусі. Збірку перших дивись у *Ugolini, Fontes*, I, стор. 304 і сл. Збірок актів на папірусі за останні роки вийшла у світ величезна кількість; для шкільного вжитку найвигідніша: P. Meyer, *Juristische Papyri*, 1920 p.

проявах не було ще складне, воно згодом, з побільшенням числа горожан і ускладненням їх взаємовідносин, почало не тільки не ладнати ті взаємовідносини, а навпаки — заважати їм. Надзвичайно консервативний характер народу римського не давав можливості відразу в корінь змінити це право, але на поміч тоді прийшла так звана інтерпретація права, себ-то пояснення його з боку знаючих право осіб, правознавців, які, не змінюючи закона, однак, часто цілком штучними засобами, поясняли правні норми (приписи) так, щоби вони могли розв'язати такі життєві питання, які за часи видання цих норм цілком ще не існували.

Однак інтерпретація цивільного права, — яка тим більше спочатку була в руках вищих жерців — понтифіків, і трималась ними в таємниці не тільки від народу, але й від тих вищих урядовців (магістратів), які повинні були безпосередньо розв'язувати на практиці складні юридичні питання, — не могла сама задовольнити всі вимоги життя тому, що не тільки звичаї, але й закони не торкались зовсім багатьох життєвих явищ, і далеко не кожне з останніх можна було підтягнути під яку-небудь із існуючих норм. Тоді на допомогу до *ius civile* з'явилась нова система, яка отримала назву *ius honorarium* (право магістратське, від слова *honores*, яким Римляни називали взагалі посади вищих магістратів). Підставою цього було те, що магістрати зобов'язані були слідкувати за непорушенням внутрішнього ладу в державі, а для можливості провести цей догляд у життя їм надавалось право видавати свої розпорядження (*ius edicendi*). Розпорядження ці, розуміється, не могли касувати законів, вони могли змінятися з кожним новим магістратом, але поступінно з них виробилась через повторення тих самих розпоряджень ціла система, яка з'єдналася з *ius civile* в одну нерозривну сітку.

Формалізм цивільного права, який не давав йому можливості без допомоги *ius honorarium* слідкувати за ускладненням відносин межі римськими горожанами, став іще більше йому на перешкоді тоді, коли у правний

обіг разом із поширенням меж римської держави вступили люде, які не мали права римського горожанства, так звані *peregrini* (чужинці). На них цивільне право, як право виключно римських горожан, не могло ні в якому разі поширяться — і *peregrini*, як у зносинах з римськими горожанами так і поміж собою, залишались би цілком безправними, якби і в цьому відношенні не стало допомогою *ius honorarium*. Для розв'язання справ межі горожанами і *peregrinami*, а також *peregrinorum* межі собою, була встановлена в Римі особлива посада — *praetor peregrinus*. Цей претор, цілком не зв'язаний нормами цивільного права, міг при розв'язанні справ керуватись фактичними звичаями міжнародних торговельних зносин, а також усіма правовими нормами та інститутами, які існували в законодавствах тих держав, звідкіля походили *peregrini*, і які були для більшості з них спільні. З цього поступінно виробилось нове право, сказати-б, загально-народне, яке Римляни й називали *ius gentium*. Більше гнучке ніж *ius civile*, це право чим далі, тим більше впливало на право власне римське, передавало йому свої норми, а коли різниця між римськими горожанами і *peregrinami* була скасована, обидва права з'єднались цілком і *ius gentium* зробилося власне римським правом.

§ 3. *Ius naturale i aequitas.*

Головним джерелом для *ius gentium* були, як указано вище, спільні для більшості *peregrinorum* правні інститути їх рідних країн. Сам факт такої спільності звернув на себе особливу увагу римських юристів, і вони дійшли до думки, що такі спільні для всіх інститути не є щось вигадане людьми, але щось засноване на самій природі людини, на якомусь природньому розумі (*naturalis ratio*). Це спільне для всіх право, мовляв, право ідеальне, більшість римських юристів теж називало *ius gentium*, а деякі дали йому назву *ius naturale*, при чому дійшли навіть до думки, що право це є спільне не тільки для всіх народів, але й взагалі для всіх живих створінь, навіть

для звірів¹⁾. До таких спільних для всіх створінь інститутів вони залучали одруження, народження дітей, їх виховання. Щоби *ius naturale* було дійсно джерелом позитивного права, з тим згодиться неможливо: одруження, дітородження, догляд за дітьми, поки вони малі, — спільні живим створінням, як акти чисто фізичні, інстинктивні, і з правовою думкою нічого спільного не мають; вона зупиняється на них цілком так само, як і на всіх інших життєвих явищах, лишень тоді, коли неурегульовання їх вносить розруху в життєвий уклад.

Такий-же чисто абстрактний, філософичний характер носить і ще одне джерело права, яке визнавали римські юристи, так звана „*aequitas*“; що таке розуміли вони під цим словом, докладно означити дуже трудно. Ставлячи поруч вказівки багатьох римських юристів,²⁾ треба думати, що під *aequitas* вони розуміли інстинктивне почуття справедливості в душі людській, або ще більш — інстинктивне бажання загального добра, яке примушувало людей відхилитись від права формального тоді, коли воно не задовольняло згаданого почуття. Розуміється, прилучити *aequitas* до джерел права в технічному розумінні, якими являються ті джерела, які перелічені нами в § 1, ні в якому разі неможливо. Темою нашої книги в дальшому буде історія власне тих технічних джерел.

¹⁾ Ulp. D. I, 1, 1 § 2 = In. I, 2 pr.: *ius naturale est quod natura omnia animalia docuit; nam ius istud non humani generis proprium, sed omnium animalium . . . commune est.*

²⁾ По mp. D. XII, 6, 14: *natura aequum*; По mp. D. L, 17, 206: *iure naturae aequum*; Gai D. XXXVIII, 8, 2; XVI, 1, 93; Pa I. D. XLIV, 1, 1; Ulp. D. IV, 4, 1 pr.: *naturalis aequitas*; Cels. D. I, 1, 1 pr.: *ars boni et aequi*, і інші. Особливо цікаве одне місце з *Direct* (Ulp. D. XV, 1, 32 pr.), яке каже: *sed licet hoc iure contingat, tamen aequitas dictat iudicium in eos dari, qui occasione iuris liberantur.* Це місце довго вважалось за інтерполяцію (пізнішу вставку з боку компіляторів); але нині вже доведена його оригінальність. (Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen des römischen Rechts*, III, вид., 1909, стор. 9.) Інші означення поняття *aequitas* дивись: Хвостовъ, *Опытъ характеристики понятій aequitas и aequum ius*, Москва, 1915; Ubbelohde, *Über Recht und Billigkeit*, Hamburg, 1887; Federico de Cola, *Lo stretto diritto e l'equità nel diritto romano*, 1888; Ihering, *Geist des römischen Rechts*, II, 1, § 29.

§ 4. Способи викладання історії джерел права.

Встановивши тему книги, ми повинні ще вирішити той спосіб, яким ми будемо її викладати. Історію правових доктрин можна викладати двома способами: а) періодичним, або синхроністичним, коли зміст поділяється на окремі періоди і в кожному викладається все, що відноситься до даної теми, і б) систематичним, або хронологічним, коли сама тема поділяється на окремі відділи і кожний із них викладається в порядку поступінного розвитку. При першому способі лекше уявляється весь цілообраз права у ті або інші часи, але зате утрудняється уявлення собі образу поступінного розвитку кожного окремого юридичного явища, а разом із тим історикові доводиться повторюватись, і це неминуче через те, що історичне життя ніколи не викладається цілком у штучні рямці періодів, ніякі життєві, а також і юридичні явища не починаються і не кінчаються відразу, раптом. Більшість істориків римського права однак користуються синхроністичним способом, ділячи історію права на періоди царів, республіки, принціпату і абсолютної монархії,¹⁾ бо викла-

¹⁾ Цей поділ на періоди вживається найчастіше. Але є ще й інші способи періодизації: так Гібон (*History of the decline and fall of the Roman empire*) ділить історію римського права на ось які чотири періоди: 1. доісторичний, 2. початку, 3. розквіту, і 4. занепаду юриспруденції. Пухта (*Cursus der Institutionen*) приймає також чотири періоди, але по іншому принципові: 1. несвідомого єдинства, 2. різноманітності, 3. свідомого єдинства и 4. кодифікації. Вальтер (*Geschichte des römischen Rechts*) поділяє історію римського права на сім періодів, виключно в залежності від подій політичних, Муромцев (*Гражданское право древняго Рима*) — на п'ять, в залежності від поступінної заміни відносин громадсько-родових контролем державної влади у приватноправному житті. Герінг (*Geist des römischen Rechts*) добачає всього три періоди в залежності від внутрішніх ознак римського права: 1. період спільного для всіх індо-германських народів права, 2. період специфічно-римської системи права і 3. період супранациональної системи права. Також на три періоди ділить історію римського права і Хвостов (*История римского права*),

дають взагалі історію джерел права разом із історією державного права Рима; а для цього останнього синхроністичний метод дійсно найкращий, бо зміна загальнодержавних установ більш-менш відповідала зміні вищої влади в державі. Я з свого боку однак, викладаючи історію джерел права окремо, вважаю за краще прийняти систематичний спосіб, як такий, що дасть читачеві ясніше розуміння поступінного розвитку і занепаду кожного окремого джерела права; а для того, щоби читачеві був ясний і стан всіх джерел права у кожний період, я зараз у загальних нотатках дам короткий синхроністичний їх огляд.

§ 5. Синхроністичний огляд зміни джерел римського права по періодам.

В так званий період царів, про який не маємо нічого крім досить легендарних оповідань римських істориків, головним джерелом права являвся звичай (*mores maiorum*). Закони (*leges*), себ-то постанови куріатських коміцій (зібрань патриціїв), стверджені царем, як це я довожу нижче в § 8 (про „*leges regiae*“), теж існували, але займали другорядне місце.

З початком республіки головним джерелом права робляться *leges*, себ-то постанови народніх зібрань, перше куріатських, потім центуріатських, до яких згодом прилучаються і *plebiscita* (постанови трибутських зібрань). Закони ці разом із *mores maiorum* складають *ius civile*. З самого початку до них прилучається інтерпретація, перше — жерців, а потім — приватних законодавців (*iuris prudentes*). З установленням посад прето-

засполюючись головним чипом на принципі розповсюдження приватного римського права: 1. період *ius civile*, 2. період *ius gentium* і 3. період занепаду і кодифікації права. Крюгер (*Geschichte der Quellen und Literatur des römischen Rechts*) спеціально для історії джерел бере три періоди: 1. часи царів і республіки, 2. часи принципату і 3. часи абсолютної монархії, себ-то той самий поділ, який є прийнятний загально, лишень з'єднуючи перші два періоди в один.

рів ($\frac{367}{387}$ р.) і курульних едилів з'являються їх едикти, які до кінця республіки грають роль найважливішого джерела приватного права. З поширенням влади Рима на всю Італію і особливо на провінції, починається розвиток права загально-народного (*ius gentium*) також на підставі едиктів. Постанови сената (*senatus consulta*) за часи республіки грають другорядну роль і не мають сили закона, а тому не являються джерелами права у стислому розумінні цього слова.

За часи принціпату (29 перед Різдвом Христовим — 295 після Різдва Христового) народні зібрання поступінно втрачають своє значіння, *leges* і *plebiscita* робляться рідшими, а згодом і зовсім зникають. Замість них джерелом цивільного права робляться *senatus consulta*, засновані на пропозиціях імператорів (*orationes*). Едикти магістратів, особливо преторів, з початку принціпату залишаються джерелом *ius honorarium*, але в скорому часі отримують сталий характер, переписуються одним магістратом у другого без жадних добавок, поки нарешті при імператорі Гадріяні існуючий едикт тих часів не затверджується на будуче і не робиться обов'язковим. Зате на перший шлях виходять розпорядження імператорів (*constitutiones principum*), які з початку принціпату мали силу не більшу від преторського едикту, в кінці-ж принціпату їх вважали вже мало не законами — джерелом цивільного права. Важним джерелом права робиться за часи принціпату і юриспруденція, так звані *responsa prudentium*, особливо через те, що освічені люде, не маючи змоги робити кар'єру політичну, масами кинулись у студіювання права. Часи принціпату є взагалі по кількості та гідності джерел права найбільше блискучий період історії Рима.

За часи абсолютної монархії всі взагалі джерела права, за виключенням імператорських конституцій, цілком втрачають своє значіння. Одиноким дійсним джерелом робиться воля імператорів, їх розпорядження, які отримують тепер і назву „законів“ (*leges*). Римське право

кінчав історію свого розвитку, отримує оільш-менш сталу форму, а через те задля збереження його на будучину його збирають в книжки і систематизують, що зветься кодифікацією права.

Такий був у загальних рисах хід розвитку джерел римського права по періодам.

Тепер ми перейдемо до розгляду розвитку окремих джерел права в порядку тих чинників, які кожний зокрема виявляли народню правну думку, себ-то перше розглянемо право, складене всім народом (звичай), дальше — народніми зібраннями (*leges i plebescita*), сенатом, магістратами, імператорами і юристами, а потім закінчимо викладом зведення до купи всього згаданого, себ-то кодифікації права.

Розд. II. Звичай.

§ 6. Звичай як одиноке джерело права.

Що первістним джерелом римського права був звичай і лише він сам, це не підлягає жадному сумніву: не кажучи вже про порівняльну історію всіх взагалі народів світу, яка з певністю доводить, що не було і не могло бути народа, який з самого початку свого існування складав би державу і міг через те мати закони, ми маємо ще й посвідчення про це з боку римських юристів і істориків. З них між иншим видно, що й за часи царів, себ-то тоді, коли вже склалась держава, одиноким джерелом права спочатку був звичай.¹⁾

Цей звичай, як і в инших народів світу, спочатку торкався як відносин людей межи собою, так і ще більше відносин їх до богів, бо на перших ступнях людського розвитку думка людська, не маючи змоги зрозуміти підстави спільного життя громадянства, пояснює всі свої звичаї наказами богів. Але Римляни тому й розвинули

¹⁾ Р о м р. D. I, 2, 2 § 1: *initio civitatis nostrae populus sine lege certa, sine iure certo primum agere instituit.* Також: *Dionys.*, 10, 1.

так гарно своє право в порівнанні зо всіма іншими народами світу, що вони ще з дуже далеких часів зуміли відділяти право людське під права божого; в усякому разі в історичну епоху це розділення права цілком ясне. За порушення права людського, яке Римляни називали *ius*, карає людська влада, за таке-ж порушення права божого, що мало назву *fas*, порушник накликає на себе гнів богів.¹⁾

Треба однак одмітити, що навіть і в історичні часи спочатку коло відносин, яке обіймало собою *fas*, було дуже широке: всякі зміни в державному праві робились не инакше, як через запитування волі богів; мир і війна, себ-то право міждержавне, теж знаходилося у залежності від приписів релігії, і цими справами відали окремі жерці—феціяли; в праві карному всі взагалі злочини розглядались не тільки як порушення прав людських, але й як образа богів; навіть у праві приватному такі речі, як одружіння, прибрання за сина, заповіти і взагалі право спадкове находились під доглядом релігії; про вадження каледаря, що мало величезний вплив на приватне право і судову процедуру, бо встановляло дні, в які можна було вести справи, було в руках колегії жерців-понтифіків.²⁾

Звичаї, що мали своїм предметом *fas*, через те що в часи історичні релігійне життя Рима вже находилось під керуванням колегій жерців, головою яких і найвищим жерцем був царь, в ті часи перестали вже виробляться всією народньою масою, а лишень обмеженим колом осіб-жерців, які таким робом отримували величезну вагу в державі.³⁾

¹⁾ Serv. Georg. 1, 296: *Fas et iura sinunt, id est divina humanae iura permittunt, nam ad religionem fas, iura pertinent ad homines. Isid. orig. 5, 2: Fas lex divina, ius lex humana est. Liv. 7, 31.*

²⁾ Ihering, *Geist des römischen Rechts*, I, § 18; Боголѣповъ, *Учебникъ історіи римскаго права*, стор. 47; Покровскій, *Історія римскаго права*, стор. 35 і сл.

³⁾ Lambert, *Fonction du droit civile comparé*, I, стор. 693 і сл. Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, § 19. Хвостовъ, *Історія римскаго права*, стор. 74.

Здавалося-б, при таких умовах *fas* повинно було-б залишитись одиноким джерелом права, бо виробляючись у колегіях людей більш освічених і впливових, воно мало повну можливість задавити собою звичай загальнонародні, як більш ясне і докладне. Але це не мало місця. Цілком навпаки: ми бачимо що *ius* не тільки існувало рядом із *fas*, але чим даліше, тим більше відокремлювалось і забірало від *fas* обшар його пристосовання, аж поки *fas* не залишилося з тим лишень колом відносин, яке мало безпосередній звязок із релігією.

В чому-ж діло? Що до причин цього явища існує багато теорій, з яких, на мій погляд, найвірнішою є та, яка пояснює розвиток *ius* тим, що населення стародавнього Рима складалось із патриційів і плебеїв.¹⁾

Тільки патриції мали право приймати участь у релігійному житті держави і тому тільки на них могла поширюватись чинність *fas*. Що до плебеїв, їх внутрішнє життя, а також їх взаємовідносини з патриціями, не підлагаючи *fas*, могли регулюватись лишень звичаями предків (*mores maiorum*), з яких поступінно і виробилось *ius* (дивись даліше: §§ 8, 9.)

§ 7. Звичай, як додаткове джерело права.

Хоча з часів XII таблиць звичай відступив своє місце законові та іншим, згаданим у § 1 джерелам права, які

¹⁾ Напр. Kuntze, *Cursus des römischen Rechts*, § 70. Проти цього погляду висловлюється між иншим Боголѣповъ, *Учебникъ исторіи римскаго права*, стор. 49, — на тій підставі, що розумовий розвиток патриційів і плебеїв був однаковий, чому й ті й другі повинні були перейти через той-же стан первісного панування права релігійного. Це заперечення мало-б рацію, коли-б у нас були певні відомості про те, що плебеї і патриції одночасно оселились у Римі і мали спільну первісну історію. Між тим сам-же Боголѣпов каже (там-же, стор. 32 і сл.), що плебеї були нащадками народу, що його було упокорожено патриціями, і що плебеї не мали права звертатись до богів римського народу; ясно цілком, що коли в них і було раніше своє

римські юристи називали правом писаним (*ius scriptum*), для відріжнення від звичая, що носив назву права неписаного (*ius non scriptum*),¹⁾ — одначе він не утратив остаточно свого значіння і за весь час римської історії залишався додатковим до інших джерелом права.

Найбільше значіння звичай мав для преторського едикту, в якому часто тільки стверджувались норми, які вже склались раніше за допомогою звичая; що до діяльності приватних суддів, яким претор часто давав тільки загальну формулю, відсилаючи їх взагалі до цивільного права, себ-то до існуючих законів і звичаїв, їм доводилось мало не завжди керуватись через неповність законів самими лишень звичаями.²⁾ Але і без ствердження преторським едиктом звичай за часи як республіки, так і принціпату, визнавався джерелом права, рівним законові, однак лише при умові, щоби повторення тих самих норм в аналогічних випадках продовжувалось настільки довгий час, щоби всі до них призвичаїлись. Через те звичай у ті часи отримав назву *consuetudo* (звичка), яка повинна була бути *diuturna* (довготривала), *longa* (довга), або *inveterata* (стара).³⁾ Сила такого звичая була така велика, що він міг скасовувати навіть закон тим, що останній

релігійне право, воно не було відомим нам римським *fas i*, треба гадати, було скасоване упокорниками-патриціями.

¹⁾ *In. I, 2, § 3: Constat ius nostrum aut ex scripto, aut ex non scripto . . . Scriptum ius est lex, plebiscita, senatus consulta, principum placita, magistratuum edicta, responsa prudentium; lb. § 9: Ex non scripto ius venit quod usus comprobavit, nam diuturni mores consensu utentium comprobati legem imitantur.* Поділ права на писане і неписане не зовсім удалий: можуть бути й неписані закони (дивись: *Heilfron, Römische Rechtsgeschichte und System, §§ 1 i 16*), а також народні звичаї, коли вони записані, фактично робляться писаним правом.

²⁾ Хвостовъ, *Исторія римскаго права*, стор. 215; *Kipp, Geschichte der Quellen*, стор. 23.

³⁾ *Cic., De invent., 2, 22, 67: Consuetudine autem ius esse putatur, quod voluntate omnium sine lege vetustas comprobavit; Iul. D. I, 3, 32: Inveterata consuetudo pro lege non immerito custoditur; Ulp. fg. m. 4: Mores sunt tacitus consensus populi, longa consuetudine inveteratus.*

довгі часи залишався без ужитку, при чому такий звичай називався *desuetudo* (відвичка).¹⁾

В часи абсолютної монархії, коли імператори старались усунути всяку можливість будовання правних норм по-за їх волю, вони однак не були в стані винищити силу звичая і їм доводилося з ним рахуватись по-старому. Імператор Константин (319 р.) намагався зменшити значіння звичаю тим, що видав конституцію, якою встановив, що звичаї не повинні суперечити загальному розумові права і приписам закона.²⁾ Але що ця конституція не мала позитивних наслідків, ми можемо бачити з того, що 150 років пізніше (469 р.) імператорська конституція визнає, що звичай є рівний законові;³⁾ також конституція 474 р. каже, що імператорський наказ що до пояснення нового права потрібний лишень тоді, коли це право не засноване на старому звичаї; з цього доводиться думати, що у противному разі звичай міг творити нове право без імператорського наказу.⁴⁾

¹⁾ Iul. D. I., 3, 32: *Quare rectissime etiam illud receptum est, ut leges non solum suffragio legislatoris, sed etiam tacitu consensu omnium per desuetudinem abrogentur.* Деякі вчені (напр. Pernice, *Zum römischen Gewohnheitsrecht*, *Zeitschrift der Sav.-Stiftung*, XX, стор. 156 і сл., XXII, стор. 69 і сл.) заперечують цьому поглядові Юліана і не визнають, щоби звичай мав силу касувати закон. Однак жадних досить важливих міркувань вони не приводять, чому треба згодитися з поглядами тих (напр. Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 21, прим. 5), що приймають згадане твердження Юліана за справедливе.

²⁾ C. VIII, 52, 2: *Consuetudinis ususque longaevi non vilis auctoritas est, verum non usque adeo sui valitura momento, ut aut rationem vincat aut legem.* Про спірність значіння цієї конституції дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 25.

³⁾ C. VIII, 52, 3: *Leges quoque ipsas antiquitus probata et servata tenaciter consuetudo imitatur et retinet.*

⁴⁾ C. I, 14, 11: *Cum de novo iure, quod inveterato usu non adhuc stabilitum est, dubitatio emergat, necessaria est tam suggestio iudicantis, quam sententiae principis auctoritas.*

Розд. III. Народне законодавство.

§ 8. *Leges regiae.*

Римські історики оповідають нам, що за часи царів крім звичаїв існували ще й закони, які видавались царями за згодою куріатських коміцій, що частина цих законів була виставлена на мідяних дошках на площі, що між иншим царь Сервій Тулій видав 50 законів що до умов і злочинів, і що закони царські за царя Тарквінія Гордовитого, а по иншим відомостям, вже після вигнання царів, були зібрані головним понтифіком Папірієм і видані книжкою, яка отримала назву *ius Papirianum*.¹⁾ Дальше ми маємо відомости, що наприкінці республіки, за часи Юлія Цезаря, якийсь Граній Фляк написав коментарії до *ius Papirianum*.

З приводу цих царських законів (*leges regiae*) в науці існує багато ріжних гіпотез, цілком протилежних. Єдине, на чому всі історики права сходяться, це на тому, що *ius Papirianum* з коментаріями Фляка дійсно існувало, бо виписки з нього ми находимо навіть у Дігестах Юстиніяна.²⁾ Більшість учених думає, що цей збірник міг бути виданий не раніше, як за часи кінця республіки або навіть Октавіяна Августа, бо ні Цицерон, ні Варон про нього жадним словом не згадують, з чого робиться висновок, що за їх часи він ще не існував. Самий зміст законів цього збірника, — з них до нас дійшло, але не в оригіналі, а в пізнішій передачі, 47 уривків,³⁾ які головним робом відносяться до права ре-

¹⁾ Pomp. D. I, 2, 2 §§ 1, 2, 36; Tacit. Annales, 3, 26; Cic. Tusc. 4, 1; Dionys. 2, 24—27, 73—74; 3, 35.

²⁾ Напр. Paul. D. L, 16, 144: Granius Flaccus in libro de iure Papiriano scribit.

³⁾ Уривки ці зібрані у Bruns, *Fontes iuris romani antiqui*, ed. VII, 1909 p., I, стор. 1—15. Надрукований там-же уривок закона, який знайдено в 1899 році в оригіналі на римському форумі та який деякі вчені (дивись, напр.: Енман у бюлетенях Петроградської Академії Наук, 1899 p., стор. 263 і сл.) вважають за *lex regia*, навряд-чи можна віднести до останніх, бо слово „*reges*“, яке там є, може відноситись як до *rex*, так і до *rex sacrificulus*.

лігійного (*fas*), яке в історичні часи не підлягало розгляду народніх зібрань, — приводить до думки, що *leges regiae* не були в повному розумінні *leges*, себ-то постанови народніх зібрань, стверджені царем. Насамкінець той факт, що мотивом для вимоги з боку плебеїв видання законів XII таблиць була відсутність писаних, всім відомих законів, упевнює в тому, що раніше таких законів не було.¹⁾

Однак той факт, що значна частина *leges regiae* через свій зміст без сумніву уявляє з себе дуже стародавні юридичні норми, примушує більшість істориків римського права признати, що вони все-ж-таки мають походження з часів царського періоду, але суть не закони, а звичаї, записані у свій час колегією жерців-понтифіків у їх потаємні записи, які мали назву *commentarii pontificum*, і які оголошені лишень за часи Юлія Цезаря.²⁾

Зі свого боку я думаю, що ті доводи, які приводяться проти дійсного існування *leges regiae*, а також проти можливості появи *ius Papirianum* у часи царів, зовсім не переконуючі, і це ось чому. Що ні Ціцерон, ні Варрон не знали Папірієва збірника, це цілком не доводить, що він за їх часи не існував: в часи, коли не було ще друку книг, могло бути не так багато примірників кожної книги, щоби всі її обовязково знали; книга могла бути задовго до Ціцерона загублена і знову знайдена пізніше Гранієм Фляком; приклад того, що гарні юридичні книги не були відомі вченим юристам впродовж трьох сторіч після її видання, ми маєм у творах Іая (дивись: § 22), а це мало місце в часи значно пізніші, коли поширення книг було значно більше, ніж у доціцеронову епоху.

Також той факт, що в історичні часи право релігійне не було в компетенції народніх коміцій, зовсім не

¹⁾ Girard, Manuel élémentaire de droit Romain, стор. 14 і сл.; Хвостовъ, Історія римського права, стор. 74 і сл.; та інші.

²⁾ Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, § 18; Mommsen, Römisches Staatsrecht, II, стор. 41 і сл.; Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 3 і сл.; Хвостовъ, Історія римського права, стор. 75; Zoll, Rzymskie prawo prywatne, I, стор. 44 і сл.

доказує, що так було і раніше; цілком навпаки — ми маємо певні історичні дані лишень із тих часів, коли колеї жерців вже цілком відділились від народньої маси, стали по-над нею; між тим практичний характер римських богів, цілком відповідаючий характерові народа, є доказом того, що релігія спочатку була вироблена самим народом. Ми знаємо, що царь у Римі не мав законодавчої влади, бо повинний був рахуватися з впливовими родами горожан. Це якраз кажуть ті самі історики, які не визнають однак можливости розгляду *leges regiae* в народніх зібраннях.¹⁾ Через те все я гадаю, що власне в старі часи жерці стояли не над народом, а серед нього, були від нього в більшій залежності, а тому не тільки загальножиттєві, але й релігійні приписи повинні були провадити за його згодою, себ-то давати їх до розгляду народніх коміцій.

Що до третього доводу проти *leges regiae*, а саме — вимоги плебеїв про видання законів XII таблиць, то він цілком відпадає, коли ми приймемо гіпотезу, що *fas* було право патриціянське, яке не мало відношення до плебеїв (дивись вище: § 6). Скарги плебеїв на неіснування писаних законів відносились, розуміється, лишень до *ius*, себ-то до права, яке регулювало їх життя та їх відносини до патриціїв, а ніяк не до патриціянського *fas*, хоча-б останнє було записане і навіть оголошене.²⁾

¹⁾ Боголѣновъ, Учебникъ исторіи римскаго права, стор. 21 і 53.

²⁾ Проти мого твердження відносно *fas*, як змісту *leges regiae*, можна сказати: а) що в числі царських законів римські історики називають між иншим закони Сервія Тулія про реформи війська і коміцій, які торкались не тільки патриціїв, але й плебеїв, і б) що вони-ж (Dionys. 4, 43) оповідають, що Тарквіній Гордовитий скасував ті закони Сервія Тулія, якими було заборонено патриціям обтяжувати контрактами плебеїв, як це робилось раніш, і що закони ті були відновлені першими консулами (Dionys. 5, 2). Я з свого боку однак думаю, що обидва ці перечення не відривають підстав моєї думки відносно *fas*, як змісту *leges regiae*, і це ось чому: реформи Сервія Тулія мали характер цілком державний і зовсім не торкались плебеївських взаємовідносин, себ-то того, що називалось *ius*; вони мали на оці цілу державу, в якій одинокими повноправними горожанами були

Відкидаючи таким робом всі доводи проти можливості факта видання *leges regiae*, як дійсних законів, я не бачу підстав до того, щоби не приймати посвідчень римських істориків про те, що такі закони за часи царів дійсно видавались, розглядались у патриціянських куріатських коміціях і оголошувались до загального відома, а також про те, що *ius Papirianum* дійсно було видане наприкінці царського, або напочатку республіканського періоду, взагалі раніше видання законів XII таблиць. *Leges regiae* однак заключали в собі лишень *fas*, себ-то право патриціянське.

Що до кількості *leges regiae*, треба думати, що вона була не дуже велика, особливо тих із них, які відносились до приватноправних відносин межі патриціями, бо при загальній примітивності приватноправного життя цілком можливо, що в тій сфері найбільше керувались неписаними *mores maiorum* і лишень окремі конкретні відступлення від звичайного ладу (прибрання за сина, заповіт і т. и.) вимагали ухвали з боку народа.¹⁾

З тих уривків *leges regiae*, які дійшли до нас, більша частина торкається прав державного, релігійного і карного, але є й скілька, що торкаються й права приватного.

патриції, плебеї-ж у реформах Сервія уявляли з себе лишень матеріял для збільшення війська, себ-то розглядались не як субект, але як обект права, а обектом вони могли бути і для *fas*, не порушуючи патриціянського характеру останнього. Що до посвідчення Діонісія Галлікарнаського про закони відносно контрактів, я, не відкидаючи факта видання Сервієм Тулієм законів про полешення долі тих, що зобов'язувались контрактами, хоча цей факт жадним иншим істориком не потверджується, гадаю, що ці закони відносились лишень до патриціїв, відношення-ж їх до плебеїв є власна думка Діонісія, який не мав оригінального тексту законів і рішив, що вони повинні були торкатись плебеїв, бо инакше не міг собі уявити причини скасування їх Тарквінієм Гордовитим. Між тим власно той факт, що закони про контракти були відновлені першими консулами, себ-то тоді, коли патриції ще збільшили свою владу в порівнанні з тим, що було за царів, ясно показує, що згадані закони у жадному разі не могли поширювати прав плебеїв.

¹⁾ Покровській, Історія римського права, стор. 47.

§ 9. Закони XII таблиць.

Чи видавались які закони після вигнання царів, цілком певно сказати не можна. Римський юрист Помпоній каже, що законів не видавалось.¹⁾ Це дуже правдоподібно ось чому: патриції, які зробились керуючою кастою в державі, не мали жадного інтересу в тому, щоби утискати себе якими-небудь новими нормами, а тим більш — оголошувати ці норми до загального відома; тим менше було в їх інтересі видавати які-небудь норми для плебеїв, якими вони керували на підставі своєї власної сваволі. Хоча плебеям удалось добитися шляхом боротьби деяких прав (встановлення трибунату, права центуріатських коміцій приймати деяку участь у державному керуванні, права розбірати свої справи на плебейських зібраннях і т. и.), однак права ці, як можна гадати, патриціями не записувались, бо вигідніше виявляти сваволю на підставі *mos maiorum*, які завжди значно менше точні і можуть лекше бути перекручені, ніж ясні вимоги писаного закону. Тому не має нічого дивного, що плебеї з усієї сили домагались видання законів, які служили-б обмеженням сваволі патриціїв і патриціянських магістратів. Наслідком цих домагань і явилось видання законів XII таблиць.

Засновуючись на переказах, римські історики і юристи оповідають нам про видання цих законів ось що:²⁾ В 462 р. перед Різдом Христовим (292 а. у. с.) плебейський трибун Гай Терентій Арса заявив римському сенатові вимогу про необхідність написати закони. Сенат одмовив, але плебеї що-року вибирали тих самих трибунів, які робили сенатові й консулям перешкоди в їх діяльності, аж поки сенат не згодився (в $\frac{454}{300}$ р.) вислати до Греції трьох патриціїв для вистудіювання там-

¹⁾ Pom p. D. I, 1, 2 § 3: *Exactis deinde regibus lege tribunicia omnes leges haec (себ-то ius Papirianum) exoleverunt iterumque coepit populus Romanus incerto magis iure et consuetudine aliqua uti, quam per latam legem...*

²⁾ Liv. 3, 9—34; Dionys. 10, 52—60; Pom p. D. I, 2, 2 §§ 4 і 24.

тешніх законів, особливо атенського законодавства Сольона. Після повороту цих послів (в $\frac{452}{302}$ р.) була вибрана виключно з патриціїв комісія із десятих осіб під назвою „Decemviri legibus scribundis“, якій було доручено як написати закони, так і керувати всіма державними справами замість всіх магістратів, яких (в тому числі й народніх трибунів) на цей рік зовсім не було обрано. За рік децемвіри виготовили 10 таблиць, які й були прийняті центуріатськими коміціями. На слідуючий рік знову було вибрано десять осіб, в тому числі трьох плебейів, які виготовили ще дві таблиці, але після скінчення речинця не схотіли відмовитись від влади. Цей факт, а також насильство з боку одного з децемвірів — патриція Апія Клявдія — над дочкою плебея Вірґінією, викликали плебейське повстання і скинення децемвірів. Старі магістрати були відновлені, а останні дві таблиці прийняті центуріатськими коміціями (за пропозицією перше обраних консулів Валерія і Горація). Всі XII таблиць були виставлені на форумі. Вони загинули від пожежи за час нападу Галлів ($\frac{390}{364}$ р.), але з наказу сената були відновлені.¹⁾

В цьому оповіданні найбільший сумнів викликає факт посилки послів до Греції, як тому, що взагалі зносини Римлян із Грецією напочатку V. сторіччя перед Різдом Христовим навряд-чи були можливі, і скорше треба думати, що посольство якщо й могло бути виряджене, то лишень до Великої Греції, себ-то до південної Італії, — так і тому, що самий зміст тих законів XII таблиць, які дійшли до нас, показує в собі не дуже багацько грецького впливу, хоча деякий все-ж-таки є, в більшості-ж закони ці безумовно чисто римські звичаї, лише сформульовані і зведені децемвірами в одну книгу майже без жадних додатків.²⁾

¹⁾ Liv. 3, 1 і сл.; Dionys. 10, 27 і сл.; Cic., De repub., 2, 36–37; Cic., De leg. 2, 25; Tacit., Anna. 3, 27; Gai, D, XLVII, 22, 4; Pomp. D. 1, 2, 2 § 4.

²⁾ Steinhausen, De legum XII tabularum patria, Greifsw. 1887, і Bösch, De duodecim tabularum lege a Graecis petita, Göttingen 1893, цілком не визнають ні посольства до Греції, ані впливу грець-

Піддавши сумніву можливість посольства до Греції деякі з новіших учених на цьому не зупинились і почали виявляти сумнів навіть що до самого факту складення законів XII таблиць. Так італійський історик Паіс,¹⁾ порівнюючи оповідання про видання XII таблиць із оповіданням про оголошення записів понтифіків лібертином Кнеєм Флявієм, (дивись нижче: § 17) особливо те, що в обох фігурує Апій Клявдій, думає, що те, що відомо під назвою XII таблиць, уявляє з себе приватну збірку звичаїв, складену якимсь Кн. Флявієм напочатку III. сторіччя перед Різдом Христовим. Французький учений Лямбер²⁾ іде ще далі і вважає, що XII таблиць є збірка, складена в II. сторіччі юристом Елієм Петом. Однак інші вчені, як французькі — Жірар, Ме, Бреаль, Коляр, німецькі — Ерман, Ленель, Чилярж, Зом, Кіп і інші,³⁾ цілком довели помилковість поглядів Паіса і Лямбера. Доводи їх ось які: самий зміст законів XII таблиць показує їх стародавність; ні в 3-му, ні тим більш у 2-му сторіччі не могли-б існувати такі закони, як закон про різання довжника

кого права на XII таблиць. Voigt, XII Tafeln, I, стор. 15, визнає лише можливість посольства до Великої Греції. Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 38, не виключає можливості посольства, хоча вважає оповідання про нього де в чому баєчним, але в усякому разі визнає вплив грецького права. Girard, Manuel de droit Romain, стор. 24, вважає цей вплив надзвичайно малим. Теж: Хвостовъ, Історія римського права, стор. 76; Боголѣповъ, Учебникъ історіи римського права, стор. 135; Покровскій, Історія римського права, стор. 119, та інші. За посольство до Греції стоять: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 112 і Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 9.

¹⁾ Pais, Storia di Roma, I, стор. 566 і сл.

²⁾ Lambert, La question de l'authenticité de XII t. (N. rev. hist. 1902, стор. 149—200).

³⁾ Girard у Nouv. revue histor., 1902, стор. 381 і сл.; May у Revue des études anciens, IV, 1902, стор. 201 і сл.; Breal у Journal des savants, 1902, стор. 599 і сл.; Collard, De l'authenticité de la loi des XII tables, Louvain 1907; Erman у Zeitschrift der Savigny-furtung, XXVIII, 1903, стор. 450 і сл.; Lenel, Holzendorfs Encyclop. 903, стор. 96; Czychlarz, Institutionen, стор. 12; Sohm, Institutionen стор. 57; Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 36 і сл.

на кілька частин для розділу межі позичальниками, або продаж його за Тібер, себ-то за границі держави (вже в 3-му сторіччі мало не ціла Італія належала до Рима і Тібер не був жадною границею); дальше — цілком неможливо, щоби в 2-му сторіччі, коли юриспруденція досягла вже великого розвитку, міг бути виданий сфальшований збірник і всі прийняли його на віру, як стародавні закони XII таблиць; крім того за 4 сторіччя від видання законів XII таблиць до кінця республіки римське право досягло такого дивуюче-величезного розвитку, що зменшувати цей термін на 3, або навіть на 2 сторіччя, це значило-б визнавати, що право не є наслідком довгого та складного історичного життя народу, а щось таке, що можна вигадати відразу одній людині, чому ми не знаходимо ніде в історії прикладів; насамкінець, коли-б не було законів XII таблиць, то як пояснити ті численні та дуже стародавні закони, які були видані в одміну або як доповнення до законів XII таблиць? Взагалі треба признати, що закони XII таблиць безумовно були видані і видані приблизно коло середини V. сторіччя перед Різдом Христовим, хоча, може бути, деякі подробиці в оповіданні про видання їх і не зовсім відповідають дійсности.

Дуже важливі питання що до законів XII таблиць — це питання про те, чи дійшли вони до нас у первістному вигляді чи зі змінами, а також, чи знаємо ми всі ті закони чи лишень частину їх. Що до першого питання, то позаяк римські історики оповідають нам, що оригінали таблиць згоріли за часи нападу Галлів на Рим, але потім таблиці були відновлені і знову виставлені на форумі, це викликає натурально думку про те, що вже тоді таблиці могли бути відновлені не зовсім згідно з оригіналом. Крім того і нові таблиці не дійшли до нас, і наші відомости про їх зміст ми беремо з розріжнених вказівок, які здибаємо в творах ріжних римських письменників. Однак скорше треба думати, що той текст законів, який дійшов до нас, у значній мірі відповідає

оригіналові.¹⁾ Річ у тому, що закони XII таблиць користувались у Римлян величезною повагою, як *fons omnis publici privatique iuris* (джерело всього публічного і приватного права;²⁾ ще за часів Ціцерона хлопці в школах повинні були виучувати їх напам'ять.³⁾ Тим більше повинні були знати їх у давніші часи, коли вони мало не самі були одиноким джерелом для знання горожанами своїх прав і обов'язків, та й вивчити їх було не дуже тяжко, бо розмір вони мали не дуже великий.⁴⁾ Єдине, що можна допустити, це те, що мова тих законів XII таблиць, що ми маємо, не зовсім відповідає мові оригінала, бо Римляни взагалі, як народ практичний, не слідували за фільольогією, а старались зробити текст закона як найбільше зрозумілим для своїх сучасників.⁵⁾ Однак треба все-ж-таки одмітити, що мова багатьох законів XII таблиць має в собі прикмети далекої старовини. Переходячи до питання про те, чи нам відомі всі закони XII таблиць, ми повинні зазначити, що позаяк відкриття в початкові XIX. сторіччя такого важливого пам'ятника, як Інституції Гаая, не дало нам жадного нового закона цих таблиць у порівнанні з тим, які були відомі з інших пам'ятників, треба думати, що ми знаємо мало не весь зміст законів XII таблиць.⁶⁾

Відносно системи законів XII таблиць нічого певного сказати не можна. Деякі вчені хотіли за поміччю досить штучного засобу встановити цю систему.⁷⁾ Але нині

¹⁾ Хвостовъ, Історія римського права, стор. 77; Боголѣповъ, Учебникъ історіи римського права, стор. 133.

²⁾ Liv. 3, 31.

³⁾ Cicero, De leg. 2, 23, 59: *discebamus enim pueri XII ut carmen necessarium, quas iam nemo discit.*

⁴⁾ Cicero, De orat. 1, 44, 195.

⁵⁾ Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 39; Хвостовъ, Історія римського права, стор. 77, 78.

⁶⁾ Хвостовъ, Історія римського права, стор. 78.

⁷⁾ По цій системі зібрані закони XII таблиць у виданнях: Girard, Textes du droit Romain, 3. вид., 1903р.; Bruns, Fontes iuris romani antiqui, 7. вид., 1909р., т. I, стор. 15—40.

наука відкинула її на підставі як її штучности, так і того міркування, що система взагалі є властивістю високо-розвиненої людської думки, народи-ж на тому ступневі розвитку, на якому стояли Римляни за часи XII таблиць, ще не вміють докладно систематизувати свої думки, а зокрема при писанні на дошках пишуть від початку до кінця одної дошки і переходять на другу без огляду на зміст.¹⁾

Що до змісту законів XII таблиць, треба мати на увазі, що вони були видані через вимоги плебеїв дати їм писане право для знищення сваволі патриціянських магістратів у розв'язанні судових справ, які торкались плебейських інтересів. Ясно тому, що закони XII таблиць повинні були мати своїм змістом те, що ми назвали вище (дивись: § 6) *ius*, себ-то право, яке регулювало плебейські та плебейсько-патриціянські взаємовідносини. Що до *fas*, воно, не зачіпаючи плебеїв, не повинно було ввійти у закони XII таблиць. Ці теоретичні міркування цілком потверджуються дійсним змістом таблиць, які не торкаються ні права релігійного, ні навіть державного або міждержавного, а містять у собі приписи права приватного, карного та судової процедури.²⁾ Як результат цього, *fas* у дальшому ході правової історії цілком відділяється від *ius*, поступінно все більш і більш зачинається в колеїях жерців і в тісному колі чисто релігійних питань, *ius*-же робиться єдиним правом для всього римського горожанства (плебеїв і патриціїв), захоплюючи і ті галузі нерелігійного права (як право державне), що раніш належали до *fas*.³⁾ Таким чином треба признати,

¹⁾ Сид, *Les institutions juridiques des Romains*, I, стор. 129; Покровській, *Исторія римського права*, стор. 118.

²⁾ З приводу цього дивись: Voigt, *XII Tafeln*, I, стор. 43 і сл. Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 111 і сл.

³⁾ На цей бік справи, себ-то на урівнення патриціїв і плебеїв що до прав приватного й карного та судової процедури взагалі в науці звертається замало уваги тому, що теорія походження *ius* від плебеїв майже не мала досі прихильників. В разі її прийняття робиться

що закони XII таблиць мали величезне значіння для всього дальшого розвитку римського права, і римські історики і юристи цілком справедливо вважали їх джерелом всього приватного і публічного права.

Зміст окремих приписів законів XII таблиць ми тут викладати не будемо, бо це повинно бути темою історії відповідних галузів права. Взагалі-ж я вважаю за потрібне констатувати, що ті приписи носять характер надзвичайно суворий і формальний: при боргові приймаються на увагу лише слова довжника (*nuncipatio*) незалежно від обставин; при тілесних пошкодженнях винуватцеві робиться те, що він сам зробив; борг визнається злочином не меншим, ніж крадіжка, і невиплатного довжника можна продати у невільництво і навіть убити і т. и.¹⁾

цілком ясною і зрозумілою заборона привилеїв у XII таблицях: *Pri-vilegia ne inrogento. De capite civis nisi per maximum comitutum ne ferunto.* (Bruns, Fontes, I, стор. 34; Cicero, *De legibus*, 3, 4, 11; 19, 44). Перемога плебеїв була в тому, що *ius* почало звязувати весь народ, що патриції були позбавлені привилейованого *fas* у всіх галузях приватноправного життя і навіть права добиватись відновлення цього *fas*; крім того і право накладати смертну кару було відняте від сваволі патриців і передане плебейсько-патриціянським центуриатським коміціям. Успіх плебеїв був значно більший, ніж всі їх перемоги у справах що до заняття посад і т. и.

¹⁾ Відновлення тексту і приведення до ладу уривків XII таблиць почалось ще від XVI. сторіччя; перше, хто тим займався, був Емар де Ріваль (*Aymar us Rivallius, Civilis historiae iuris s. in XII tabularum leges commentariorum libri quinque*, 1515). В XVII. сторіччі тим-же займався Яків Готофред (*Jac. Gothofredus, Quattuor fontes iuris civilis*, 1653; в XIX. сторіччі ми маємо праці Дирксена (*Dirksen, Übersicht der bisherigen Versuche zur Kritik und Herstellung des Textes der Zwölftafelfragmente*, 1824); Шеля (*Schöll, Leges duodecim tabellarum reliquiae*, 1866); Брунса, Жірара (дивись стор. 33, прим. 7), Фойгта (дивись стор. 30, прим. 2). Короткий виклад змісту: Куптзе, *Excursus*, стор. 132 і сл.; Girard, *Manuel*, стор. 25 і сл.; Ефимовъ, *Лекції по історії римського права*, стор. 69 і сл. Дивись ще: Никольскій, *Система и текстъ законовъ XII таблиць*, 1897 (повний переклад на московську мову); Gaedwin, *The XII Tables*, 1886; Wolff, *Jemförande rattshist. studie till de tolf taflornas lag*, 1883 (на шведській мові.)

§ 10. Народне законодавство після XII таблиць.

Народне законодавство після XII таблиць почало розвиватись дуже значно. Правда, більшість питань, що переходили на розгляд народніх зібрань, відносились до сфери державного права, але-ж кількість постанов народніх зібрань що до приватного права і процедури була теж досить велика.

Народне законодавство виявлялось у двох формах: закони — *leges*, або точніше *leges latae (rogatae)*, які уявляли з себе постанови куріатських,¹⁾ головним-же чином центуріатських народніх зібрань, і постанови трибутських зібрань — *plebiscita*; останні зібрання перше складались із самих лишень плебеїв і мали назву *concilia plebis tributa*, згодом-же (по *lex Hortensia*, $\frac{286}{468}$ р.) до них були прилучені й патриції і вони почали називатись *comitia tributa*.²⁾

¹⁾ В історичні часи компетенція куріатських коміцій була дуже обмежена: взагалі за ними залишилось лише право надавати вибранним центуріатськими коміціями магістратам вищу військову владу — *imperium*; права затвердження заповітів (*testamentum in comitiis calatis*) і прибрань за сина (*arrogatio*) — про які дивись: *Gai*, 2, 101 і 1, 98 і сл. — скоро вийшли з ужитку, бо самі способи замінились іншими. *Kipp*, *Geschichte der Quellen*, стор. 30.

²⁾ В багатьох курсах історії римського права (*Girard*, *Manuel*, стор. 30; *Heilbron*, *Römische Rechtsgeschichte und System*, стор. 62 і сл.; *Покровській*, *Історія римського права*, стор. 90; *Вогольповъ*, *Учебникъ історії римського права*, стор. 97 і сл.; *Salковский*, *Institutionen*, 1907, § 9; і інші) визнається два роди трибутських зібрань — *comitia tributa* (плебейсько-патриціанські) і *concilia plebis tributa* (виключно плебейські), які ніби-то одночасно функціонували, при чому плебісцитами називались постанови лишень останніх, виключно плебейських зібрань. Ці міркування засновані на погляді *Момзена* (*Römische Forschungen*, I, стор. 151 і сл.), доводи якого цілком теоретичні і не мають жадних підстав у джерелах права. Я зі свого боку цілком не поділяю цього погляду і вважаю найбільш обґрунтованою теорію *Коети* (*Costa*, *Storia del diritto pubblico*, §§ 9, 10), про те, що *comitia tributa* розвинулись із *concilia plebis tributa* через долучення до них патриціїв. Це могло бути по *lex Valeria Horatia* ($\frac{449}{305}$ р.), або по *lex Publilia Philonis* ($\frac{339}{415}$ р.), або по

Від початку плебісцити вязали лишень плебеїв і тому не були рівноважні з законами; з часу-ж видання *lex Hortensia* вони настільки зрівнялися з законами, що в пізнішому законодавстві їх цілком перестали відріжнати, і вираз *lex plebeivescitum* зробився звичайним явищем.¹⁾

Порядок видання законів і плебісцитів був ось який:

а) *Latio* (внесення): проект закону міг бути поданий лишень магістратом, який мав на це право (*ius cum populo* або *cum plebe agendi*); він вносив його до розгляду тих коміцій, якими сам був вибраний на посаду, себ-то консуль і претор — центуріатських, народній трибун—трибутських.²⁾ б) *Promulgatio* (оголошення проекту): проект писався на дерев'яній дошці і виставлявся в прилюдному місці за 24 доби (*trīpundinum*) до часу його голосовання;³⁾ за час *trīpundinum* магістрат, який подав проект, міг скликати народ на приватні зібрання (*contiones*) для обговорення проекту. в) *Rogatio* (запитання народу): скликались народні коміції, перед якими ще раз прочитувалось проект закону, після чого магістрат запитував зібрання, чи приймає воно проект, словами: „*velitis, iubeatis Quirites, ut . . .*“. Зібрання не мало права обговорювати закон, а могло лишень відповісти одно з двох:

lex Hortensia ($\frac{286}{468}$ р.), Про сумнівність перших двох законів дивись: Pais, *Storia di Roma*, I, стор. 279 і сл., 572, 598, 706; Erman, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXIII, стор. 455 і сл.; Хвостовъ, *Исторія римського права*, стор. 36, 37, 39; Lenel, *Holtzend. Encyclop.*, стор. 104; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 31. Коли згодиться з тим, що лишень останній закон мав у дійсности місце, перші-ж два являють собою твір фантазії римських істориків, то тим самим гіпотеза Момзена про те, що перші два мали на оці *publicita* (постанови *comitia tributa*), а лишень останній — *plebiscita* (як постанови *concilia plebis tributa*), сама собою відпадає.

¹⁾ Напр. дивись: *Lex latina tabulae Vantinae*, 7 і 15 (у збірникові Bruns, *Fontes*, I, стор. 53).

²⁾ *ln*, I, 2, § 4.

³⁾ Через *lex Licinia Iunia* ($\frac{62}{692}$ р.) було встановлено другий примірник проекту передавати до державної скарбниці (*aerarium*), щоби перешкодити можливості зробити в проекті зміни після його *promulgatio*, Cicero. *De leg.* 3, 4, 11.

або *uti rogas* (згідно твоєму проханню), або *antiquo* (по-старому), себ-то „не хочемо нового закона“. Пізніше через *lex Papiria tabellaria* ($\frac{131}{623}$ р.), було запроваджено голосовання за допомогою табличок. г) Оголошення прийнятого закона, для чого спеціального терміну не було; закон писався на мідяній, бронзовій або камяній дошці і виставлявся для загального відома. Проте цей момент, як треба думати, великої ролі не грав, бо через попереднє оголошення проекта і прийняття його народом закон уже був усім відомий. Копія прийнятого закона передавалась для збереження до архиву.¹⁾

Через те, що змін у проекті закона не дозволялось і він міг бути прийнятим або відкинутим лишень у цілості, було багато випадків, що магістрати до одного проекту вміщали кілька артикулів, які не мали нічого спільного межи собою, задля того, щоби зібрання, якому подобається один артикул, не бажаючи, щоби він був відкинений, прийняло разом і інші артикули, які — зокрема кожний — не відповідали зовсім його бажанням. Такі закони називались *leges saturnae*. Прикладом можуть служити закони Ліцінія та Сексція. В $\frac{98}{656}$ р. внесення таких законів було заборонене через *lex Caecilia Didia*.²⁾

Прийнятий і оголошений закон складався на письмі з трьох частин: а) *Praescriptio*, в якій писалось ім'я й посада магістрата, що вніс закон, час прийняття, назва триби або центурії, яка перша подавала голос, а також ім'я того, хто в цій центурії або трибі голосував перший; б) *Rogatio*, в якій викладався зміст закона, обов'язково в формі наказу; в) *Sanctio*, себ-то виклад тих наслідків, які загрожують тому, хто не виконуватиме закона. Санкція не була обов'язковою частиною закона; її могло й не бути зовсім. Пізніші римські юристи через санкцію ділили закони на три розряди: а) закони, в яких не було

¹⁾ Heilbron, *Römische Rechtsgeschichte und System*, стор. 91, 92; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 32; Боголюб'євъ, *Учебник истории римского права*, стор. 131, 132; і інші.

²⁾ Cicero. *De domo*, 16, 41; 20, 53.

жадної санкції, — *leges imperfectae*; б) закони, санкцією яких було те, що всякий акт, їм супротивний, визнавався неважним — *leges perfectae*; в) закони, порушення яких не робило супротивного акта неважним але тягнуло за собою кару для порушника — *leges minus quam perfectae*.¹⁾

Закони отримували назву від імен магістратів, які їх вносили на розгляд народнього зібрання (напр. *lex Falcidia*). В разі, коли закони вносились консулями, їм давалась подвійна назва від імен обох консулів (*lex Aelia Sentia*). Щоби розрізнити одноіменні закони, до назви прилучалась ще згадка про зміст закону (напр. *lex Iulia de vi publica et privata*, *lex Iulia de adulteriis*, і інші). Коли в одному законі з'єднувалось два, він називався подвійним імям, але з'єднаним злучником *et* (напр. *lex Iulia et Papia Poppaea*).²⁾

Найбільший розвиток народнього законодавства відноситься до часів республіки, особливо після видання *lex Hortensia*. За перші часи принціпату він мало змінився, особливо що до права приватного. Однак з часів Тіберія починається його занепад і в кінці I. сторіччя після Різдва Христового діяльність народніх коміцій остаточно вмирає. Останній народній *lex*, про який ми маємо відомости, це аграрний закон за часи імператора Нерви³⁾.

¹⁾ Ulp. fr. in it., 2: *Minus quam perfecta lex est quae vetat aliquid fieri et si factum est, non rescindit, sed poenam iniungit ei qui contra legem fecit.* Macro b., *Ad somn. Scip.* 2, 17, 13: *inter leges . . . illa imperfecta dicitur, in qua nulla deviantibus poena sancitur.* Про *lex perfecta* прямих вказівок у джерелах, що дійшли до нас, нема, але існування такого означення не викликає сумніву. (Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 32, пр. 13.) Чи було в юристів поняття про *leges plus quam perfectae*, себ-то такі закони, які тягнуть за собою не тільки неважність акта, але ще й кару для порушника, це дуже сумнівно (дивись: Heilfron, *Römische Rechtsgeschichte und System*, стор. 94).

²⁾ *Lex Aelia Sentia* дивись: Ulp. fr. I, 11 і сл.; решта в — збірникові Bruns, *Fontes*.

³⁾ *Callist. D. XLVII, 21, 3 § 1: lege agraria, quam divus Nerva tulit, cavetur . . . cet.* В Діректах ми знаходимо натяк на те, ніби-

Відомости про *leges* і *plebiscita* ми маємо головним робом із римської юридичної та історичної літератури. В оригіналах дійшло до нас дуже небагато,¹⁾ а то: 1. *Tabula Bantina*, бронзова дошка, що її знайдено в 1790 р. коло міста *Bantia* (нині Банці) у південній Італії, на одному боці якої вирізано санкцію на латинській мові якогось закона про хабарництво (*peretundae*), на другому — на оській мові (наскільки можна розібрати) — закон про урядження міста Бантії; 2. *Tabula Heracleensis*, бронзова дошка в двох частинах, що її знайдено в 1732 р. в руїнах Гераклеї (в південній Італії), на якій вирізано закон Юлія Цезаря $\frac{45}{609}$ р. про мійське урядження (*lex Iulia municipalis*)²⁾; 3. *Lex Rubria de Gallia Cisalpina*, бронзова дошка, що її знайдено в 1760 р. в руїнах міста „Велея“ (коло П'яченци в північній Італії), в якій викладено муніципальне судове урядження і судова процедура для провінції Галлії Цісальпінської³⁾; 4. *Fragmentum Atestinum*, бронзова дошка, що її знайдено в 1880 р. поблизу

то й пізніше за народом залишалось одиноко праве — давати новому імператорові *lex de imperio: Ulp. D. I, 4, 1 pr.: . . . cum lege regia, quae de imperio eius lata est, populus ei et in eum omne suum imperium et potestatem conferat*. Однак історичними даними це не potwierджується. Мені здається, що Ульпіян мав на увазі не конкретний закон, а лише саму ідею передачі народом своєї вищої влади імператорові. Кіпп, *Geschichte der Quellen*, стор. 41, думає, що Ульпіян мав на увазі формальне затвердження сенатус-консульта.

¹⁾ Всі ті закони, а також більшість із тих, що дійшли до нас у пам'ятниках літератури, дивись: *Bruns, Fontes; Girard, Textes*.

²⁾ Це встановлено славнозвістивим Савіні (*Vermischte Schriften*, III, стор. 279 і сл.), заперечено однак Момзоном (*Juristische Schriften*, I, стор. 152 і сл.), але це заперечення не можна визнати слушним; докази дивись: *Kübler, Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXVIII (1907), стор. 409 і сл.; *Kipp, Geschichte der Quellen*, стор. 44, 45.

³⁾ Момзен (*Ephem. epigraph. IX*, стор. 4) вважає цей закон за *lex data* (дивись нижче: § 13), засновуючись на аналогії з іншими приписами що до провінцій, але цьому твердженню заперечує самий текст згаданого закона: *ex lege Rubria, seive id plebiscitum est*. (*Bruns, Fontes, Lex Rubria*, XX, 29); інші докази дивись: *Kipp, Geschichte der Quellen*, стор. 42, прим. 10.

Атесте (нині Есте в північній Італії), зміст якої у значній мірі подібний до попередньої¹⁾; 5. Одинайцять відломків бронзової дошки, що їх було знайдено в 1521 р. в Римі, з яких частина зберіглась донині лишень у списках; на одному боці вирізано *lex Acilia repetundarum* ($\frac{123}{631}$ р.), на другому — аграрний закон ($\frac{111}{643}$ р.²⁾; 6. Бронзова дошка, що її знайдено в Римі в XVI. сторіччі, на якій зберігся уривок із *lex Cornelia* (Суллі) *de viginti quaestoribus* ($\frac{81}{673}$ р.); 7. Бронзова дошка, що її знайдено в XVI. сторіччі в Римі, на якій мається початок плебісцита — *lex Antonia de Termessibus* — про признання мешканців міста Термеси приятелями і союзниками римського народу; 8. Бронзова дошка, що її знайдено в XIV. сторіччі в Римі, на якій вирізано кінець *lex de imperio Vespasiano* (69 р. після Різдва Христового).³⁾

Розд. IV. Діяльність сената.

§ 11. Законодорадча діяльність сената.

Ні за часи царські, ні за часи республіки римський сенат не був законодатньою установою в стислому розу-

¹⁾ Bruns (Fontes) вважає це уривком *lex Rubria*. Тоді стає незрозумілим те, що в *Fragm. Atest.* компетенція судових магістратів доходить лишень до 10.000 сестерцій, в *lex Rubria* — 15.000 сестерцій. Кірр (*Geschichte der Quellen*, стор. 43) вважає цей фрагмент попередником *lex Rubria*, що дуже правдоподібно.

²⁾ Раніше помилково *lex Acilia* приймалась за *lex Servilia* $\frac{111}{613}$ р. (дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 78); що до аграрного закона, його приймали за *lex Thoria* $\frac{118}{636}$ р., помилковість чого доведена Момзенем (*Juristische Schriften*, I, стор. 1 і сл.). Проте Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 434 і сл., настоює на тому, що аграрний плебісцит $\frac{111}{643}$ р. був все-ж *lex Thoria agraria*. Те-ж повторюється в деяких новіших курсах; напр.: Покровській, *Історія римського права*, стор. 124.

³⁾ Раніше вважався не за закон, а за сенатусконсулт. Доводи за те, що це *lex*, дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 625.

мінні цього слова. Але цілком відкидати участь його в законодавчій праці держави було-б великою помилкою. Коли він і не видавав законів сам, він посереднє впливав на законодавство, при чому цей вплив, дуже міцний за часи патриціанського панування, але значно ослаблений і мало цілком не припинений з тих часів, коли плебеї дістали однакові з патриціями права в керуванні державою, знову зробився дуже великим під кінець республіканського періоду.

З оповідань римських істориків ми дізнаємось, що постанови народніх зібрань (куріатських і центуріатських) повинні були для отримання сили закону мати потвердження з боку сената, яке називалось *auctoritas patrum*.¹⁾ Коли у склад сената були допущені і плебеї, право на розгляд постанов коміцій залишилось тільки за патриціанськими членами сенату. Деякі вчені²⁾ гадають, що право потвердження постанов плебейських — плебісцитів — перейшло на весь склад сената. Але на це в джерелах немає жадних вказівок, а тому більше підстав думати, що плебісцити ніколи не підлягали сенатському потвердженню і ось це чому: історично доведено, що в часи видання *lex Hortensia* (дивись: § 10) сенат взагалі утратив своє значіння і *auctoritas patrum* була вже звичайною формальністю, яку поширяти на плебісцити не мало за собою жадного розуму; раніше-ж плебісцити вязали тільки плебеїв у їх внутрішніх відносинах, що не могло ні в якому разі цікавити сенат, установу, яка все-ж-таки залишалася в більшій мірі патриціанською, головним завданням якої було боронити інтереси своєї верстви. Між иншим занепад взагалі значіння *auctoritas patrum* у другій половині республіканських часів треба найбільш

¹⁾ Dionys., 2, 14; Liv., 1, 17; 6, 41, 10; 6, 42, 10; Cicero, De rep. 2, 32, 56; Cicero, De dom. 14, 38; Cicero, De leg. 3, 12, 28. Проте питання про *auctoritas patrum* дуже спірне. Дивись про це: Mommsen, Römische Staatsrecht, III, стор. 1037 і сл.; Willems, Droit publique, стор. 183, 206 і сл.; Willems, Le sénat, II, стор. 92 і сл.

²⁾ Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 60.

пояснити урівненням у правах плебеїв із патриціями, чому оборсна інтересів патриціянського стану зробилась порожнім згуком. ¹⁾

Значіння сената для законодавства почало зростати лишень тоді, коли зріст границь республіки і побільшення числа горожан настільки ускладнили внутрішнє життя держави, що проект закона або плебісцита, щоби бути внесеним на розгляд народнього зібрання, доводилось наперед розглядати в сенаті, де приймали участь бувші маїстрати, люде з державним досвідом і знанням, яким лекше, ніж кому иншому, було вияснити хиби проекта і привести його до такого вигляду, щоби він міг дійсно задовольняти вимоги життя. Це внесення не було обовязковим, але фактично мало місце майже завжди. ²⁾

Другою важливою причиною зросту впливу сената на законодавство було те, що маїстрати кінця республіки, які, крім народніх трибунів, майже виключно належали до так званого сенаторського стану, були в цілковитій залежності від людей своєї верстви і повинні були з ними рахуватись. Між тим проекти законів вносились на народні зібрання маїстратами; ясно, що останні могли вносити лишень такі проекти, на які згоджувався сенат. ³⁾ Тим більше сенат міг впливати на едиктальну діяльність маїстратів, які мали *ius edicendi* (дивись: § 14), особливо

¹⁾ Зведенню *auctoritas* до чистої формальности сприяло найбільш видання *lex Publilia* $\frac{339}{415}$ р., яким було встановлено, що *auctoritas* повинна попереджати голосовання заковів у коміціях. У цьому відношенні закон Публілія Фільона не підлягає сумніву, як відносно *plebiscita* (дивись: стор. 36, прим. 2). Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 24; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 60, 61.

²⁾ Mommsen, *Römisches Staatsrecht*, III, стор. 1043 і сл.

³⁾ Cicero, *In Pisonem*, 10, 23: *An ego consulem esse putem, qui senatum esse in republica non putavit, et sine eo consilio consulem numerem, sine quo Romae ne reges quidem esse potuerunt?* До цього дивись: Willems, *Le sénat*, II, стор. 223 і сл.; Mommsen, *Römisches Staatsrecht*, III, стор. 1022 і сл.; Schmidt, *Allgemeine Staatslehre*, II, стор. 212 і сл.; Хвостовъ, *Исторія римскаго права*, стор. 55.

магістратів провінціальних, які були цілком під владою сената. Цей вплив однак відбивався і на діяльності мійських магістратів, і ми бачимо, що сенат дав вже в $\frac{193}{561}$ р. вказівки мійському преторові про те, чим треба йому керуватись при розгляді справ.¹⁾

Все це однак носило все-ж-таки характер дорадчий; сенатське розпорядження могло вязати магістрата фактично, але з юридичного боку воно не мало характеру закона. Тому ці розпорядження мали й назву *senatus consulta*, себ-то „сенатські поради“. ²⁾ Але вже за часи республіки з'явилась і така сфера діяльності, де сенатусконсульти отримали на деякий час значіння рівне з законом. Це було в питаннях про виключення окремих осіб із-під чинності закона (*lege solvere*). Спочатку рішення сената з приводу таких актів підлягали розглядові народніх коміцій; але згодом цей порядок припинився, і сенат почав рішати ці справи самостійно. Правда, внесення з цього приводу народнього трибуна Гая Корнелія ($\frac{67}{687}$ р.) привело до того, що задля розв'язування згаданих справ встановлена була обов'язковість присутності 200 сенаторів і відновлена передача їх на підтвердження народніх коміцій,³⁾ однак сама можливість загар-

¹⁾ Liv., 35, 7. Про участь сената у виданні *leges datae* дивись нижче: § 13.

²⁾ Цьому твердженню заперечує ніби-то одне місце в Цицерона (*Cicero, Pro Mur.*, 32, 67), в якому він каже, що сенатусконсулт зобов'язує судову встанову, як закон. Однак Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 26, і Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 62, довели, що це неймовірно, і твердження Цицерона можна пояснити лишень тим, що він сам, як консуль, провів цей сенатусконсулт.

³⁾ *Asconius, In Cornelian.* (дивись: *Bruns, Fontes*, II, стор. 70 і сл.); *Dio Cass.*, 36, 39. З поглядом Момзона (*Römisches Staatsrecht*, III, стор. 337 і сл., 1229 і сл.) і Кіна (*Geschichte der Quellen*, стор. 61) про те, що підтвердження народніх коміцій було лишень формальністю, згодитись не можливо, бо слова „*neve quis... intercederet, cum de ea re ad populum feretur*“ безумовно відносяться до магістратів, а не до членів народнього зібрання, яке в усякому разі не було позбавлене права відкинути сенатусконсулт.

банія хоча на деякий час сенатом частини законодавчої влади була вже віщуном будучого переходу взагалі цієї влади від народніх зібрань до сената.

Таким-же віщуном було й те, що сенат в останні часи республіки брав на себе оголошення того, що той або інший закон через невживання його загубив своє значіння.¹⁾ Хоча сенат не відміняв тим закона, а лишень констатував вже існуючий факт, але від цього шляхом поширення поняття про невживання або замале вживання закона, не далеко й до відміни такого закона, який ще вживається, але, з погляду сената, віджив свій час.

Порядок видання сенатусконсультів часів республіки був ось який: рішення сената записувались після засідання в присутності докладача і багатьох сенаторів;²⁾ цей запис від $\frac{449}{305}$ р. передавався народніми едіями до храму Церери на збереження, а в I. сторіччі перед Різдом Христовим їх почали передавати до ерарія під догляд квесторів, які повинні були вести їм реєстр; оголошення змісту сенатусконсультів робилось або в народньому зібранні, або виставленням прилюдно на дошках.³⁾

Про зміст сенатусконсультів республіканських часів ми дізнаємось головним чином із літератури. В оригінальних написах на мармурових і бронзових дошках їх дійшло до нас шість:⁴⁾ 1. De Vachanalibus ($\frac{186}{568}$ р.) — про урядження служення богу Бакху; 2. De Thisbaeis ($\frac{170}{584}$ р.), на грецькій мові — про правні відносини округи Тисбеї

¹⁾ Mommsen, Römische Staatsrecht, III, стор. 366 і сл.; Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 61.

²⁾ Цезар запровадив протоколи засідань сената з оголошенням їх (дивись: Sueton. Caes. 20; Pick, De senatus consultis Roman., 1884 р., стор. 7 і сл.).

³⁾ Liv., 3, 55; 39, 4, 8; 25, 1, 12; 43, 4, 11; Cicero, Phil. 5, 4, 12; 12, 5, 12; 13, 9, 19; Tacit., Annal. 3, 51; Cicero, Ad Attic. 13, 33, 3. Дивись: Mommsen, Römische Staatsrecht, II, стор. 547; Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 27.

⁴⁾ Дивись: Bruns, Fontes, I, стор. 164 і сл.

в Беотії; 3. De Tiburtibus ($\frac{160}{594}$ р.) — про вибачення мешканцям міста Тібура їх провини; 4. De Asclepiado Clazomenio sociisque ($\frac{78}{676}$ р.), на двох мовах — про признання Асклепіада та інших Греків приятелями римського народу; 5. De Oropiis ($\frac{73}{681}$ р.), на грецькій мові — про розв'язання консулями спірки мешканців міста Оропа в Беотії з публіканами; 6. De Aphrodisiensibus ($\frac{42}{712}$ р.), на грецькій мові — про признання міста Афродизії в Карії за *civitas libera*.

§ 12. Законодавча діяльність сената.

Одночасно з занепадом у період принципату законодавчої діяльності народніх коміцій почала розвиватись така-ж діяльність сената. Вже Октавіян Август, не роблячи, правда, перешкод діяльності коміцій, визнавав за краще більше користуватись послугами сената, але все-ж-таки головним робом тільки через вплив останнього на преторський едикт. Коли сенат почав своїми постановами творити не тільки *ius honorarium*, але й *ius civile*, цілком точно сказати трудно. Першу вказівку про те, що сенатусконсульти мають силу закона, ми знаходимо в юриста Гая часів Антоніна Пія.¹⁾ Але не підлягає жадному сумніву, що сенатусконсульти замінили закони значно раніш, найвірніше ще за часів Тіберія, при якому занепад народніх коміцій пішов наперед дуже великими кроками.²⁾

¹⁾ Gai, 1, 4: *Senatus consultum est quod senatus iubet atque constituit, idque legis vicem obtinet, quamvis fuerit quaesitum.*

²⁾ Причини переходу законодавчої влади від коміцій до сенату дивись: Ротр., D. I, 2, 2 § 9. Що до часу цього переходу в науці існують ріжнманітні погляди: Ленель (*Ursprung und Wirkung der Excerptionen*, 1876 р., стор. 49 і сл.) відносить це до останніх часів республіки; Жірар (*Mauiel*, стор. 55) — навпаки до часів імператора Гадріяна. Останній засновується на тому, що сенатусконсульти раніших часів (напр. Sc. Velleianum, D. XVI, 1, 2 § 1; Trebellianum,

Проте однак сенат у своїй законодавчій діяльності був дуже мало самостійним, бо підставою сенатусконсультів у більшості, коли не завжди, служили пропозиції з боку принципів, так звані *orationes principis in senatu habitae*. Ми не маємо жадної згадки в джерелах про те, щоби ці *orationes* не були прийняті сенатом.¹⁾ Цілком зрозуміло, що сенатусконсульт, як такий, чим далі, тим більше тратив своє значіння, являючись лишень звичайною формальністю при *oratio principis*. Сенатусконсульти кінця II. і початку III. сторіччя після Різдва Христового вже не цитуються юристами, які говорять лишень про *orationes*, як закони самі по собі.²⁾ Хоча цей факт і не може сам служити підставою для визнання того, що сенатусконсульти визнавалися вже непотрібними, бо і в республіканських законах іноді цитувалась одна лишень *rogatio* замість закону, — однак імперативна форма *orationes* згаданих часів ясно показує, що й самі імператори дивились на свої *orationes* не як на пропозиції, а як на накази підвладній собі установі.³⁾ В другій половині III. сторіччя сенатусконсульти зовсім зникають

D. XXXVI, 1, 1 § 2; *Macedonianum*, D. XIV, 6, 1) по формі своїй нагадують не закони, а преторський едикт. Але й взагалі сенатусконсульти не мали форми закону, що зовсім не є доказом того, що вони не мали його сили. Те, що історики передають нам про відношення Тиберія взагалі до сенату й коміцій, є найкращим доказом того, що він у всякому разі міг скорше вважати за закони сенатусконсульти, ніж постанови коміцій.

¹⁾ Перша *oratio*, про яку ми маємо точні вказівки, є *oratio* Гадріяна в *Sc. Iuventianum* (Ulp. D. V, 3, 20 § 6). В попередніх сенатусконсультах згадуються лишень пропозиції з боку консулів. Але це не є доказом того, що раніш консулі не були лишень передавочним знарядям, бо і в *Sc. Iuventianum* імператор передав свою пропозицію не безпосередньо, а через консулів. З цього приводу дивись: Mommsen, *Römisches Staatsrecht*, II, стор. 899; Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 91. Список *orationes* дивись: Rudorff, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 130 і сл.

²⁾ Ulp. D. II, 15, 8 pr.: *divus Marcus oratione in senatu effecit*. Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 64.

³⁾ Дивись, напр.: *oratio* імператора Севера в Ulp. D. XXVII, 9, 1 § 2: *Praeterea patres conscripti, interdica...*

і перестають бути джерелом права.¹⁾ Сенатусконсульти імператорських часів у більшості називались імям тих осіб, які докладали їх на засіданнях сенату, але назви ті не були офіційними,²⁾ а давались сенатусконсультам тими юристами, які ними користувались, для більшої вигідності в цитуванні (напр. *Sc. Silanianum*, *Tertullianum* і т. и.). Однак було багато таких сенатусконсультів, які називались по їх змістові (напр. *Sc. de aedificiis non diruendis*), або по імені того, хто своїми вчинками спричинився до видання сенатусконсульта (напр. *Sc. Macedonianum*, який забороняв давати в борг гроші підвладним синам родини, — від імені такого сина, який наробив боргів); іноді, але дуже рідко, сенатусконсульти носили імя імператорів, за яких їх було видано (напр. *Sc. Claudianum*, *Neronianum*); деякі сенатусконсульти не мали навіть жадної назви.³⁾

Що до порядку видання сенатусконсультів імператорських часів нічого нового в порівнянні з попередніми часами ми не маємо за виключенням того, що Октавіаном Августом було заборонено оголошувати протоколи засідань сенату⁴⁾ (дивись вище: стор. 45 прим. 2). Крім того в усякому разі треба думати, що з занепадом народніх коміцій оголошення в них сенатських постанов повинне було припинитись і замінитись виключно виставленням їх прилюдно на дошках.

До нас дійшло дуже багато сенатусконсультів імператорських часів, — у всякому разі мало не всі, які в дальшому тязі історії не втерляли свого юридичного значіння, — але не безпосереднє, а головним робом у збір-

¹⁾ Останній випадок передачі імператором своїх *orationes* на potwierдження сенатові, наскільки можна бачити з джерел, мав місце за імператора Проба (276—282 р. після Різдва Христового). Дивись: *Vita Probi*, 13: *permisit patribus, ut... leges, quas Probus ederet, senatus consultis propriis consecrarent.*

²⁾ *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 643.

³⁾ Напр. *Ulp. D. V, 3, 20 § 6*; нині цей сенатусконсульт називають *Sc. Iuventianum* по імені другого з консулів, які його внесли до сената.

⁴⁾ *Sueton. Aug. 36.*

никах римського права, як приватних, так і офіціальних. В оригіналах ми маємо де-кілька (на бронзових і мармурових дошках, а один на папірусі), більшість однак лише в уривках; головніші: ¹⁾ 1. Sc. de ludis saecularibus (47 р. після Різдва Христового), який повторює сенатусконсулт $\frac{17}{737}$ р. про встанову ювілейних забав; 2. Oratio імператора Клявдія (48 р.) до сенатусконсульта про надання ius honoꝛum мешканцям Трансальпінської Галлії; 3. такі-ж дві orationes (треба думати, ²⁾ теж Клявдія) що до недопущення молоді до судових посад і що до дозволу вести карну процедуру в свята (на папірусі); 4. два сенатусконсульти (Hosidianum, 44—46 р. і Volusianum, 56 р.) проти спекуляцій при продажі домів на зламання; 5. Sc. de punitinis saltu Beguensis (138 р.), про дозвіл якомусь Люцилію на відкриття ринка по-за містом у Африці; 6. уривок Sc. Cyzicenis часів Антоніна Пія про затвердження належачого мешканцям міста Кизіка в Малій Азії „corpus neon“ (нова устава).

Розд. V. Праводавча діяльність магістратів.

§ 13. Leges datae (dictae).

Ми бачили вище (§ 10), що законом (lex), у стислому розумінні цього слова, римське право визнавало взагалі постанови народніх зібрань. Але це мало місце лишень для самого міста Рима; що до інших міст, а особливо до провінцій, закони спеціально для них могли видаватись магістратами навіть без затвердження народніми зібраннями; ті закони теж називались leges, але для відріжнення від народніх законів (leges latae або rogatae) вони мали назву leges datae ³⁾ або leges dictae. ⁴⁾

¹⁾ Дивись: Bruns, Fontes, I, стор. 164 і сл.

²⁾ Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 66.

³⁾ Поняття про leges datae вияснив перше Момзен, який, однак поширює його і на едиктальну діяльність магістратів (Römisches Staatsrecht, III, стор. 310 сл.). Проти цього дивись: Krüger Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 16.

⁴⁾ Bruns, Fontes, I, стор. 282, і сл.; Dyduński, Hist. źródeł prawa rzymskiego, стор. 52 і сл., Сп и а й с к и й, Історія источниковъ

Ці закони мають змістом головним чином загальні приписи про урядження міст і провінцій або окремих установ у них, а також про наділення мешканців їх правами римського горожанства. Перша згадка про такий закон у джерелах відноситься до $\frac{317}{437}$ р., коли сенат призначив для кольонії горожан Антія окремих опікунів *ad iura statuenda ipsius coloniae*.¹⁾ Пізніше ми теж бачимо, що сенат спричинявся до видання *leges datae*: так, консуль Рупілій в $\frac{131}{623}$ р. видав *lex Rupilia* про нове судове урядження провінцій Сіцилії на підставі *decem legatorum* (виборних сенаторів) *sententia*;²⁾ головною причиною незгоди Помпея з сенатом було небажання з боку останнього визнати видані Помпеєм для азіатських провінцій закони.³⁾

Підставою для права на видання *leges datae* було уповноваження тих або інших магістратів через сенат,⁴⁾ або безпосереднє з боку народніх коміцій. Особливо великі, навіть цілком необмежені уповноваження в цьому

римського права, стор. 104 і сл.; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 49, та інші точно відокремлюють поняття про *lex dicta* від поняття про *lex data*, розуміючи під *lex dicta* такий закон, який хто-небудь дає для своєї власної речі. Між тим у джерелах можна вказати лишень одинокє місце (Paul. D. XXIII, 4, 20 § 1), де є вираз: *leges enim suae rei dicit*. Однак і цей вираз торкається цілком особного випадку відносин чоловіка і жінки, і навряд-чи уявляє із себе окремий юридичний термін, а тому поширяти його на інші відносини, як якесь особливе означення, не має жадних підстав. В законах, які дійшли до нас, *legem dare* і *legem dicere*, вживається цілком в тому-ж самому розумінні, через що треба вважати, що *lex data* і *lex dicta* суть те саме. Дивись, напр., в розділі про *leges dictae* у Bruns, *Fontes*, I, стор. 286 — *Lex arae Iovis Salonitanae*, 4: *legem dixit*; *ibidem*, стор. 296 — *Lex de villae Magnae colonis*, 4: *Data a Licinio*.

1) Liv., 9, 20 і сл.

2) Cicero, *In Verrem*, 2, 2, 13, 32; 16, 39,

3) Більш докладно дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 46.

4) Liv., 36, 33.

відношенні були давані Суллі у $\frac{82}{672}$ р., потім Цезареві і триумвірам $\frac{43}{711}$ р. — Октавіянові, Антонієві та Лепідові. Одначе кількість виданих згаданими особами *leges datae* дуже незначна, бо всі вони вважали за краще передавати свої закони на затвердження народніх коміцій.¹⁾

Зате кількість *leges datae* значно побільшилась за часи принципату, при чому принцепси, видаючи ті закони від імя народу римського, на підставі такого-ж уповноваження з боку останнього на повну необмежену владу, вже не вважали за необхідне передавати їх на розгляд і затвердження, хоча-б і номінальне, з боку коміцій.²⁾ Таких законів дійшло до нас дуже багато, особливо що до надання прав римського горожанства салдатам, які відбули свою службу, так званим ветераном, або про дозвіл їм одружуватися з переїрінками.³⁾

З *leges datae*, які торкались урядження міст і провінцій, а також окремих установ у них, і які дійшли до нас в оригіналах на бронзових дошках, важніші ось які: 1. про урядження міста Тарента — межі $\frac{89}{665}$ і $\frac{62}{692}$ р.;⁴⁾ 2. *lex coloniae Iuliae Genitivae* — $\frac{44}{710}$ р., або *lex Ursonensis*, виданий М. Антонієм з наказу Юлія Цезаря, про заснування кольонії в місті Урсо в Іспанії (нині Осуна); 3. *lex Malacitana* і 4. *lex Salpensana*, видані межі 82 і 84 р. за імператора Доміціяна про урядження міст Сальпензи і Маляги в Іспанії; 5. *lex metalli Vipascensis*, виданий за імператора Гадріяна про урядження гірничної округи Віпаска в Португалії.⁵⁾

¹⁾ Mommsen, Römische Staatsrecht, II, стор. 702 і сл.; Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 17.

²⁾ Mommsen, Römische Staatsrecht, II, стор. 888 і сл.

³⁾ Зібрані Моммзеном у його Codex inscriptionum latinarum, III, 2, стор. 843—919 і Ephemeris epigraphica, vol. 2, 4, 5.

⁴⁾ Mommsen, Ephemeris epig., vol. 9, стор. 1 і сл.

⁵⁾ Всі згадані закони дивись: Bruns, Fontes, I, стор. 120 і сл.; II, стор. 289.

§ 14. Едикти магістратів.

Едиктом (*edictum*) у Римлян називалась прилюдна об'ява своїх розпоряджень кожним магістратом, який мав так зване *ius edicendi*, себ-то право оголошувати обовязкові для населення приписи.¹⁾ Такими магістратами були перше консулі, диктатори, потім у Римі — цензори, претори і курульні едилі, в провінціях — керовники їх (проконсулі, пропретори) і квестори. Розпорядження магістрата мало силу лишень на той час, коли магістрат урядував на своїй посаді; разом зі вступом на цю-ж посаду нової особи, всі розпорядження попередника губили свою силу. Таким чином ці розпорядження власне не могли і не повинні були робитись джерелом права, як розпорядження тимчасового характеру, які рівно нічим не вязали на будучину ані урядових осіб, ані населення.

Ці теоретичні міркування цілком справджувались що до едиктальної діяльності тих магістратів, які керували справами адміністративного характеру, себ-то консулів, диктаторів, цензорів: їх розпорядження не мали жадного впливу на утворення права.²⁾ Що до тих магістратів, які відали судовими справами приватноправного характеру, як претори і курульні едилі та відповідні їм керовники провінцій і квестори, то, позаяк законодавство, як уже сказано вище (§ 2), не могло встигнути стежити за ускладненням приватноправних відносин, едикти тих осіб зробились поступінно найголовнішим джерелом приватного права, тим більше, що кожний новий магістрат, бажаючи йти у своїх едиктах урівень із вимогами життя, не міг не користуватись досвідом своїх попередників і не міг не брати від них по можливості все, що відповідало тим вимогам.

¹⁾ Gai, 1, 6: *ius autem edicendi habent magistratus populi Romani . . .*

²⁾ Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 38; Mommsen, *Römisches Staatsrecht*, II, стор. 372, 461 сл.

Найголовніше значіння для утворення права мали едикти преторів мійського (*urbanus*), чужинецького (*peregrinus*), а також керовників провінцій; едикти едилів і квесторів займали другорядне місце,¹⁾ бо обшар їх відання був не дуже великий: продаж невільників і худоби та поліційні приписи, наприклад, що до поводження з небезпечними звірями або поховання мерців.²⁾ Тому право, яке утворилось завдяки едиктам магістратів, римські юристи часто називали нарівні з *ius honorarium* (дивись: § 2) також і *ius praetorium*.³⁾

Свої едикти магістрати при вступі на посаду виставляли на білих деревляних дошках задля загального відома, при чому поясняли в них ті підстави, якими вони будуть керуватись при розгляді справ на протязі речинця свого урядовання. Такі едикти мали назву постійних (*edicta perpetua*). Але магістрати не були позбавлені права видавати на протязі свого урядового терміну і такі едикти що до окремих випадків, які могли навіть відступати від оголошених ними-ж постійних едиктів.⁴⁾

Здавалося-б, цей порядок повинний-би був послужити підставою для великих зловживань. Однак до I. сторіччя перед Різдом Христовим таких зловживань майже не

¹⁾ Gai, 1, 6: *amplissimum ius est in edictis duorum praetorum, urbani et peregrini, quorum in provinciis iurisdictionem praesides eorum habent; item in edictis aedilium curulium, quorum iurisdictionem in provinciis populi Romani quaestores habent.*

²⁾ Дивись: D. XXI, 1, de aedil. edicto.

³⁾ Напр. Pap. D. I, 1, 7 § 1; Pomp. D. I, 2, 2 § 10.

⁴⁾ Назва таких едиктів *edicta repentina*, яка повторюється ще й до нині деякими істориками права (Покровській, Історія римського права, 1915, стор. 126; Heilbron, *Römische Rechtsgeschichte und System*, 1908, стор. 109; Czychlarz, *Lehrbuch der Institutionen*, 1911, стор. 14), заснована на непорозумінні: таку назву ми зустрічаємо лишень у промові Ціцерона проти Вереса, де перший закидає другому, що він своїм „несподіваним“ едиктом здивував цілий світ (Сісего, *In Verr.*, 3, 14, 36); тут цілком ясна іронія з боку Ціцерона, яка ні в якому разі не може служити підставою для гадки про те, щоби непостійні едикти мали технічну назву *repentina* (несподівані, наглі). Це доведено ще Крюгером: *Geschichte der Quellen und Literatur*, 1888, стор. 31; дивись ще: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 51.

було, що пояснюється: а) тим, що магістрати після виходу їх зі служби підлягали відповідальності, б) тим, що їх діяльність завжди могла бути паралізована інтерцесією з боку колеги або народного трибуна, і в) головним робом чистотою римських нравів, державним розумом римського народу, який не дозволяв синам цього-ж народу — магістратам — зловживати своїм правом, а також енергійним характером Римлян, через який кожна спроба зловживання викликала-б енергійний опір з боку всіх горожан.¹⁾ Однак наприкінці республіки, при ускладненні людських взаємовідносин і загальному занепадові моральності, почали з'являтися, хоча й рідко, випадки самовільства з боку магістратів, зокрема преторів,²⁾ що викликало необхідність видання закону, який і було внесено народнім трибуном Корнелієм, — *lex Cornelia* $\frac{67}{687}$ р.³⁾

— про заборону преторам відступати від своїх постійних едиктів. Від цього часу оголошений магістратом едикт почав вязати його на весь той час, на який він сам був вибраний, і поширяв свою чинність на всю ту територію, на яку поширялась діяльність самого магістрата. Тому Ціцерон називає преторський едикт законом на рік (*lex annua*.⁴⁾ Складаючи свої *edicta perpetua*, магістрати, а особливо претори, не могли, як згадано вище, не рахуватися з досвідом своїх попередників і брали з їх едиктів по можливості все, що не утратило свого значіння для життя, доповнюючи їх лишень тим, що вимагалось новими життєвими явищами. Таким чином в едикті виробилась поступінно частина, яка без жадних змін переходила з одного едикту до другого, яка й

¹⁾ Бог о л ъ п о в њ, Учебникъ исторіи римскаго права, стор. 337.

²⁾ Напр. — діяльність Вереса. Дивись: Cicero, In Verrem.

³⁾ *Ascon. in Cornelian.* (Bruns, Fontes II., стор. 69). *Aliam deinde legem Cornelius, etsi nemo repugnare ausus est, multis tamen invitit tulit: ut praetores ex edictis suis perpetuis ius dicerent; quae res cunctam gratiam ambitiosis praetoribus, qui varie ius dicere assueverant, sustulit.*

⁴⁾ Cicero, In Verr. 1, 42, 109.

отримала назву *edictum translaticium* або *pars translaticia*, в противність новинам, які називались *edictum novum* або *pars nova*.¹⁾

Чим даліше, тим *pars translaticia* робилась більшою в порівнанні з *pars nova*, поки в часи імператорські остання мало не зійшла зовсім на нівець. Цей процес закінчився при імператорі Гадріяні, який доручив юристові Сальвієві Юліянові остаточно зредагувати *edictum perpetuum*, після чого Гадріяном було заборонено магістратам робити в ньому які-небудь зміни інакше, як за дозволу з боку імператора.²⁾

Відношення едиктального, зглядно преторського, права до права цивільного римський юрист Папініян³⁾ характеризує ось як: преторське право було запроваджено *adiuvandi vel supplendi, vel corrigendi iuris civilis gratia propter utilitatem publicam* (задля допомоги, доповнення чи поправки цивільного права). Але питання про те, чи всі ті функції належали едикту від самого початку, викликає в науці багато спорів. До недалеких часів панував погляд, заснований на вказівках римського юриста Гая,⁴⁾ що дійсна едиктальна діяльність претора почалась

1) Cicero, *In Verr.*, 2, 1, 44, 114: *Hoc edictumve tus translaticiumque est*; *ib.* 45, 115: *In re vetere edictum novum*; *ib.* 45, 117: *hoc edictum translaticium esse*; *Ad Attic.*, 5, 21, 11: *cum ego in edicto translaticio ... haberem.*

2) *Const. Tanta*. Питання про те, чи постійний едикт Юліяна був обов'язковий не тільки для міського претора і едилів, а також і для *praetor peregrinus* і керівників провінцій, рівно питання про те, чи едикт цей позбавив магістратів їх *ius edicendi*, в науці дуже спірні. Більшість учених, як Girard, Manuel, стор. 52 і сл., Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 58 і сл. та інші, вважають, що хоча едикт Юліяна відносився, як сказано в конституції *Tanta*, лишень до едиктів міського претора і едилів, однак цілком правдоподібно, що одночасно були зредаговані подібні-ж едикти і для претора чужинецького і навіть для керівників провінцій. Що до *ius edicendi*, то таке у магістратів безумовно залишилось, бо на це є ясні докази в джерелах, але право це фактично звелось лишень до оголошення *edictum translaticium* без жадних змін і додатків.

3) *Pap. D. I.*, 1, 7 § 1.

4) *Gai.*, 4, 30.

лишень від часів видання *lex Aebutia* (межи $\frac{200}{554}$ і $\frac{150}{604}$ pp.), яким стара формальна приватноправна процедура *per legis actiones* (позви, точно визначені в законі), що не давала жадного простору діяльності претора, була замінена на процедуру *per formulas*.¹⁾ Однак новіші досліди²⁾ ясно довели, що справа складалась зовсім не так: підставою того, що претор робив доповнення і навіть поправки до цивільного права, була та необмежена влада (*imperium*), якою він користувався від самого початку своєї діяльності. Не кажучи вже про претора чужинецького (*praetor peregrinus*), якого посада була встановлена в $\frac{242}{512}$ р. і саме існування якого не мало-б жадного розуму, коли-б він не мав можливости вводити нові правні норми, бо норми цивільного права на чужинців не поширювались — треба сказати, що й діяльність мійського претора (*praetor urbanus*) була-б взагалі мало потрібна, коли-б ціла процедура складалась із одних *legis actiones*, при яких магістрат міг бути тільки мовчазним свідком діяльності самих позивачів. Немає сумніву, що з самого початку своєї діяльності претор, бачучи, що норми цивільного права не дають підстав, на яких можна було-б розв'язати дану справу, почав доповняти ці недовстачі своєю владою, а також і відступати від існуючого права. Не касуючи законів, він, як розпорядник приватноправної процедури, позбавляв юридичної оборони ті права, які впливали з існуючих юридичних норм. Так, наприклад, він відмовляв спадкоємцеві по цивільному праву в обороні його спадщинних прав і давав позви, подібні до позвів цивільного спадкоємця, іншим особам; тоді за цивільним спадкоємцем залишалось лишень голе право без його здійснення — *ius nudum*. Задля розв'язання справ претор призначав так званого арбітра (*arbiter*), якому й давав вказівки про те, чим керуватись при розв'язанні справи. Ці вказівки, які носили назву формуль (*formulae*)

¹⁾ Дивись: Хвостовъ, *Исторія римскаго права*, стор. 212 і сл.; Girard, *Manuel*, стор. 37.

²⁾ *Mitteis, Römisches Privatrecht*, I, стор. 40 і сл.

існували рядом і незалежно від *legis actiones*, але чим далі, тим більше почали заміняти ці останні, як більш відповідаючі вимогам справедливості і народній правовій думці. Однак до видання *lex Aebutia* формулі мали над *legis actiones* перевагу лишень фактичну: суд на їх підставі був *iudicium imperio continens* (суд на підставі *imperium*), *lex-же Aebutia* зробив із цього суда *iudicium legitimum*, узаконив, сказати-б, те, що фактично існувало вже довгі часи. Таким чином цей закон був не причиною, а наслідком едиктальної діяльності претора.

Однак законом у повному розумінні цього слова едикт не зробився і після видання *lex Aebutia*: претор і тоді не казав, що він касує той або інший закон; так наприклад, углядивши, що цивільне право визнає довжником того, хто зобов'язався платити завдяки шахрайству з боку кредитора, претор не каже, що не визнає його довжником, але заявляє: *exceptionem dabo*, себ-то: „зроблю для такої особи виняток“. Коли претор призиває до спадщини такого спадкоємця, якого не знає закон, він не каже: „такий то хай буде спадкоємцем“ (*heres esto, familiam habeto*), але заявляє: дам йому володіння майном (*bonorum possessionem dabo*).¹⁾ Ясно цілком, що позивачі, бачучи, що норми *ius civile* залишаються фактично мертвим правом, перестали користуватись ними і свої позови почали засновувати виключно на преторських формулях і розпорядженнях²⁾. Таким робом преторське право поступінно витіснило з ужитку право цивільне, поскільки останнє йому було противне, і оба права злилися в одне. Але цікаво, що Римляни все-ж таки навіть до часів Юстиніяна відрізняли право преторське від права цивільного, хоча ця різниця з практичного боку не мала вже жадного значіння.

¹⁾ Girard, Manuel, стор. 41.

²⁾ Багато формуль, позовів, судових приписів і т. н., зберегли на будучину імя тих преторів, які їх перше запровадили, напр.: *formulae* — *Rutiliana, Octaviana, Fabiana*; *actiones* — *Pauliana, Publiciana*; *iudicium Cascellianum, interdictum Salvianum, edictum Carbonianum*, і інші.

Відомости про зміст преторського і едильського едиктів ми маємо виключно із літератури, головним чином із *Digest*, де уривки з едикта розкинуті по різних місцях. На підставі цих уривків було скілька спроб відновити у повному вигляді *edictum perpetuum* Сальвія Юліяна, з яких найкращою є спроба Ленеля.¹⁾ В оригіналах до нас дійшло лишень кілька уривків з едиктів провінціальних магістратів.²⁾

Розд. VI. Імператорські конституції.

§ 15. Конституції періода принціпату.

В період принціпату розпорядження принцепсів не мали ще під собою цілком юридичного обґрунтування, особливо у перші часи: вони видавались і отримували силу лишень на підставі того, що принцепс займав одночасно також і посади вищих республіканських магістратів, чому він користувався вищою владою цих магістратів (*imperium*) і йому прислужувало *ius edicendi*. На цій підставі він перш за все міг видавати *leges datae* (дивись про це вище: § 13), а також і едикти. Але саме фактичне становище принцепса, як найстаршого з магістратів, зробило те, що до нього почали звертатись як інші магістрати, так і приватні люде, за рішенням спірних справ і юридичних питань, і відповіді його приймати як провід на будуче в аналогічних випадках. В результаті цього відповіді ці зробились міцним джерелом права, так що в половині II. сторіччя після Різдва Христового римські юристи всі взагалі розпорядження принцепса визнають за рівноважні законам (*legis vicem obtinent*), надаючи їм всім загальну назву *constitutiones principum*,

¹⁾ Le ne l, *Das Edictum perpetuum*, 1883; передруковано у *Brun s, Fontes*, I, стор. 211 і сл.

²⁾ Дивись: *Brun s, Fontes*, I, стор. 240 і сл.

при чому навіть кажуть, ніби-то факт законодавчої сили цих конституцій ніколи не підлягав жадному сумніву.¹⁾

Constitutiones principum поділяються на чотири окремі категорії: edicta, decreta, rescripta і mandata.

Edicta принципів були, як і едикти інших магістратів, розпорядження, оголошені прилюдно виставленням на album. Однак розпорядження ці видавались не так, як преторські або едильські edicta perpetua, себ-то не у вигляді програми діяльності, а так, що кожний окремий едикт був присвячений окремому юридичному питанню. Силу едикти принципів мали теж зовсім иншу, ніж взагалі едикти магістратів: вона продовжувалась не лишень на протязі того часу, поки принцип керував державою, але переживала його.²⁾ Крім того різниця між едиктами принципів та інших магістратів була ще в тому, що перші поширювались на цілий обшар держави, в той час коли едикти магістратів були дійсні лишень для тої території, на яку поширювалась компетенція самого магістрата.³⁾

¹⁾ Gai I, 5: Constitutio principis est quod imperator decreto vel edicto vel epistula constituit, nec unquam dubitatum est, quin id legis vicem optineat, cum ipse imperator per legem imperium accipiat. Як цілком справедливо вказує Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 68, саме обґрунтування цієї legis vicis показує, що цілком певної підстави для законодавчої сили імператорських конституцій не було. Дивись ще: Ulp. D, I, 4, 1 pr.

²⁾ Це питання в науці спірне. Багато вчених гадають, що едикт не переживав принципів, який його видав, і що для продовження чинності едикта необхідне було потвердження його з боку нового принципів. Дивись про це: Mommsen, Römisches Staatsrecht, II, стор. 905, 912 і сл.; Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 646 і сл.; Girard, Manuel, стор. 60; Sohm, Institutionen, стор. 134 і инші. Проти цього виступив Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 70. Згожуючись з доводами останнього, додаю ще з свого боку, що гадку про те, що едикт принципів переживав останнього, доводить особливо листування Плінія з Траяном: Pl. ad. Tr. 58, 65, 79, 80, де Пліній посилається на едикти Октавіяна Августа і Нерві, як на безсумнівні джерела права.

³⁾ Girard, Manuel, стор. 60.

Decreta називались розв'язання принципсом приватно-правних і карних судових справ, що доходили до його розгляду або через безпосереднє звертання до нього позивачів у першій інстанції на *forum extra ordinem*, себ-то на прийомі прохачів на форумі, або через скаргу на судові інституції, мовляв, у апеляційній інстанції. Коли справу можна було розв'язати згідно з існуючими законами, декрет принципса, розуміється, не мав більшого значіння, ніж рішення іншого судді, себ-то чинність його не йшла далше від даної справи; але коли принципсові доводилось розв'язувати справу сумнівну, його декрет через фактичне становище принципса як найвищого судді, робився зразком (*exemplum*) для інших суддів, являючись таким чином джерелом права.¹⁾ З часом до принципса почали звертатись не тільки після розв'язання справи іншим судом, а навіть і в середині судової процедури, коли виникав сумнів що до того або іншого питання; пояснення принципса в цих випадках (*interlocutiones*) також брались під увагу при розгляді як даної, так і аналогічних справ.²⁾ Декрет (і *interlocutio*) виходили від принципса на словах і записувались його канцелярією в протоколи, які не оголошувались як едикти і з яких самі інтересанти повинні були брати витяги.³⁾

Rescripta називались відповіді принципса на письмі на юридичні запитання з боку як приватних осіб, так і магістратів. Приватним особам принципс відповідав нотаткою (*subscriptio*) на проханні (*libellus, preces, supplicatio*), до магістратів, а також до цілих громад, писав особливі листи (*epistolae*). Джерелом права, рівним

¹⁾ Karlowa, *Römisches Rechtsgesetz*, I, стор. 649 і сл. Заперечення правотворчої сили декретів з боку Савінї (*System des heutigen Römisches Rechts*, I, стор. 128) влучно спростовано Пухтою (*Institutionen*, I, § 111).

²⁾ Paul. D. XL, 5, 38.

³⁾ Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 72 і сл. Формою виразу записаних декретів було: *Caesar dixit* у противність едиктам, де писалося: *Caesar dicit*. Зразок декрета дивись: *Callistr. D. IV, 2, 13*, едикта — *edictum Claudis* у *Bruns, Fontes*, I, стор. 258.

законові,¹⁾ рескрипти зробились таким-же шляхом як і декрети, себ-то, будучи призначені для одного якого-небудь випадку, робились *exemplum* для випадків аналогічних.²⁾ У перших часах принципату рескрипти були дуже рідкі. Між иншим іще Траян уникав відповідати на запитання рескриптами задля того, щоби їх не прикладали до інших справ.³⁾ Зате від часів Гадріяна рескрипти зробились звичайним джерелом права, і навіть було видано сенатус-консулт про їх праводавчу силу.⁴⁾ Більшість імператорських конституцій, які дійшли до нас у різних збірниках, уявляють із себе якраз рескрипти. Форма рескриптів була ось яка: означення наймення принцепса, потім — адресата, з добавкою в листах літери *s* (*salutum dicit*), далі — самий зміст рескрипта, а під цим підпис принцепса, але не імям, а словом *scripsi* (написав) або *rescripsi* (відписав). До магістратів рескрипти надсилалися в оригіналах, також іноді і до приватних осіб повертались оригінали їх прохань разом із *subscriptio*. Іноді однак замість оригіналів надсилались лишень копії таких *subscriptiones* із написом урядовця *recognovi* (звірив). Але найчастіше до приватних осіб зовсім не посилалось відповідів: їх з'єднували разом із проханнями періодично в окремий *liber libellorum rescriptorum* і виставляли прилюдно в резиденції принцепса, даючи тим можливість інтересантам ознайомитись із змістом рескрипта і в разі потреби вимагати завірену копію. *Epistolae* вносились також у копіях в особливі *commentarii*. Для виконання цього існувало при принцепсові дві канцелярії: *ab epistolis* і *a libellis*.⁵⁾

¹⁾ *Ulp. D. I, 4, 1 § 1; Gai I, 5.*

²⁾ *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 650.*

³⁾ *Hist. Aug. Mocrin., 13: Cum Traianus nunquam libellis responderit, ne ad alias causas facta praefereantur, quae ad gratiam composita viderentur.* Дивись: *Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 76.*

⁴⁾ *C. I, 17, 2 § 18: Iulianus... rettulit, ut si quid imperfectum inveniatur, ab imperiali sanctione hoc repleatur... et divus Hadrianus in compositione edicti et senatus consulto, quod eam secutum est, hoc apertissime definivit...*

⁵⁾ *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 651; Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 77 і сл.; там-же контроверзи. Оригінальні рескрипти дивись: *Bruns, Fontes, I, стор. 254 і сл.**

Mandata називались інструкції, які давались принцем керовникам провінцій. Позаяк сила їх поширювалась лишень на ту провінцію, до керовника якої *mandatum* було заадресоване, то питання про те, чи служили вони дійсним джерелом права нарівні з іншими конституціями приицепсів, до цього часу викликає в науці багато спорів,¹⁾ тим більше, що римські юристи, перелічуючи ті конституції, які мали праводавчу силу, не згадують про *mandata*.²⁾ На мій погляд, це пояснюється тим, що *mandata*, торкаючись лишень тих осіб (урядовців), до яких вони були заадресовані, і не підлягаючи обовязковому оголошенню, самі по собі не були й не могли бути джерелами нового права. Однак у разі, коли в них заключались такі розпорядження, які повинні були прикладатись до населення, керовник провінції оголошував їх своїм едиктом до загального відома, після чого це розпорядження й робилось дійсним джерелом права.³⁾ З таких оголошених мандатів дійшли до нас ті, що м. и. торкались приватних прав салдатів, наприклад: салдатського заповіту,⁴⁾ заборони салдатам одружуватися з провінціалками⁵⁾ і т. и., а також права карного,⁶⁾ які увійшли в життя, як загальноправні приписи. Треба однак зауважити, що сила мандата не переживала принцепса, який його видав, і щоби мандат продовжував і надалше свою чинність, для нього потрібне було потвердження з боку нового принцепса.⁷⁾

¹⁾ Дивись: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 652 і сл.

²⁾ Дивись вище: стор. 61, прим. 1.

³⁾ Marcian., D. XLVIII, 19, 27 § 2; Plin. ad Tr. 96.

⁴⁾ Ulp. D. XXIX, 1, 1.

⁵⁾ Ulp. D. XXIV, 1, 3 § 1.

⁶⁾ Callist. D., XLVIII, 19, 27 §§ 1, 2.

⁷⁾ Girard, Manuel, стор. 59. З свого боку вважаю за доказ те, що в листуванні з Траяном Пліній посилається на всякі конституції бувших принцепсів крім мандатів, з яких згадуються лишень видані самим Траяном.

§ 16. Конституції періода абсолютної монархії.

В періоді абсолютної монархії залишились взагалі ті-ж самі по назві форми імператорських конституцій, крім однак мандатів, які цілком зникли,¹⁾ але самий зміст і значіння цих конституцій отримали зовсім новий характер: занепад юриспруденції, відсутність народнього законодавства, зведення діяльності сената і магістратів до звичайної, не маючої жадного значіння формальности спричинилися тому, що конституції імператорів зробились одиноким джерелом права.

Головнішу ролю з імператорських конституцій отримали едикти, які тепер називаються також *edictales leges, generales leges, generales constitutiones*, і визнаються законами в повному значінні цього слова. Вони адресуються або до одного з сенатів (римського або візантійського), або до якогось із вищих магістратів, на обов'язкові котрого й лежало оголосити своїм едиктом цей *lex generalis*, або безпосередне до всього народу (*populo*) чи якої його частини (*provincialibus, ad populum urbis Romae* і т. и.).²⁾ Едикти, що їх адресувалось до сенатів, замінили собою попередні *orationes principis in senatu habitae* (дивись вище: § 12); вони теж іноді називаються по-старому *orationes*³⁾ і оголошуються в засіданні сената, але жадного сенатусконсульта з їх приводу не

¹⁾ Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 305. Однак Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 81, вважає, що мандати видавались по-старому, засновуючись на тому, що в рукописові 411—413 років, під заголовком *Notitia dignitatum*, згадується ще про *liber mandatorum*. Але й він визнає, що в V. сторіччі звичай давати інструкції окремим магістратам при вступі на посаду зник.

²⁾ Ще за Діоклетіяна едикти мають стару форму, а то: *Impr. Diocletianus et Maximianus AA. et CC. dicunt*, але пізніше і форма едиктів змінюється на імперативну, так напр.: *Nov. Val. III, 9, 1: Proponatur amantissimo nostro populo Romano; C. I., 37, 1: Omnia tributa... exigi iubemus*. Дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 939.

³⁾ *C. Th. IV, 1, 1: hac oratione sancimus; C. I, 14, 3: Leges ut generales ab omnibus aequabiliter in posterum observentur, quae vel missa ad venerabilem coetum oratione conduntur...*

видається.¹⁾ *Leges generales* перед виданням їх розглядалися на імператорській раді (*consistorium principis*), де найголовнішу роль грав так званий *quaestor sacri palatii* (міністр юстиції), який у дійсности і був правдивим ініціатором законів.²⁾ Едиктом імператорів Теодосія II. і Валентиніяна 446р. було встановлено, щоби перед розглядом у консисторії проєкти законів обовязково розглядалися в сенаті, але щоби цей едикт дійсно виконувався, підлягає великому сумніву.³⁾ *Leges generales* оголошувались тими установами або урядовими особами, до яких були заадресовані, але іноді також виставлялись імператорською управою до загального відома на мідяних або білих деревляних дошках, а також на полотні (*aereis tabulis vel cerassatis, vel linteis mappis*).⁴⁾ Після розділу римської імперії на східню та західню, закони видавались кожним із імператорів для обох імперій і від імя обох імператорів. Це, розуміється, не могло не викликати багато непорозумінь, в результаті чого едиктом імператорів Теодосія II. і Валентиніяна (429 р.)⁵⁾ було встановлено, що закон, якого видано в одній імперії, може вважатися дійсним для другої лишень при умові, коли він є пересланий до імператора останньої, ним прийнятий і оголошений.⁶⁾

Рескрипти і декрети що до окремих випадків видавались в абсолютній монархії в величезній кількості, але

¹⁾ Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 80.

²⁾ Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 313.

³⁾ С. I, 14, 8. Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 79, Хвостовъ, *Исторія римскаго права*, стор. 383, вважає, що й обговорення в консисторії не мало великого значіння. Однак із цим я погодитись не можу, приймаючи на увагу, що в згаданому едикті про розгляд *leges* у консисторії говориться як про відомий факт, а не як про новину, якою являвся по цьому едиктові розгляд їх в сенаті.

⁴⁾ С. Th. I, 11, 27; II, 27, 1, 6; XIV, 4, 4.

⁵⁾ Nov. Theod. II., 2, 1; Nov. Val. III., 25.

⁶⁾ Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 331 і сл.; Kipp, *Geschichte der Quellen*, ст. 80; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 940.

втрапили своє попереднє значіння джерел загального права, бо, при можливості для імператора виявити свою законодавчу волю в *leges generales*, прикладання рескриптів і декретів, які могли й не відповідати тим *leges*, до анальоїчних випадків могло спричинитись до великої плутанини у праві. Що це так і було, видно з едикта імператорів Теодосія II. і Валентиніяна (426 р.) про те, що їх розпорядження, які видані що до окремих випадків, у жадному разі не повинні змішуватись із законами, і їх можна прикладати до випадків анальоїчних лишень тоді, коли в їх тексті про це ясно сказано.¹⁾ Щоб уникнути зловживань рескриптами з боку приватних осіб, які могли представити імператорові справу не в тому вигляді, в якому вона була в дійсности, і ввести тим імператора в блуд, едиктом імператора Зенона 477 р. було встановлено, щоби обовязково в рескрипті писалась умова, що він є дійсний лишень тоді, коли фактичний бік прохання потвердиться розсліdom (*si preces veritate nituuntur*.²⁾

Крім згаданих форм імператорських конституцій, в періоді абсолютної монархії з'явились ще дві: *annotatio* і *sanctio pragmatica*. Що таке уявляла із себе *annotatio* не зовсім ясно; найскорше це була замітка імператора на проханні, себ-то те саме, що раніш називалось *subscriptio* (дивись вище: § 15), може бути лишень у більш короткому вигляді.³⁾ Що до *sanctio pragmatica*, то це був рід рескрипта, який однак видавався не у приватному, а у загальному інтересі, хоча міг бути заснований і на

¹⁾ С. I, 14, 2; I, 14, 3.

²⁾ С. I, 23, 7. Така умова взагалі ставилась у рескриптах і раніше, але не була обовязковою.

³⁾ Дивись: *Karlowa*, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 936. З свого боку *Kirp*, *Geschichte der Quellen*, стор. 83, вважає *annotatio* за конспект рескрипта, який згодом зробився рівнозначним рескриптові; однак ті місця в джерелах, на які він посилається (С. Th. V, 13, 30; IV, 14, 1 § 1), цілком не доводять його гадки. Дуже більш вірогідна гадка Дидинського (*Dyduński*, *Historia źródeł prawa*

проханні приватної особи.¹⁾ Змістом прагматичних санкцій були, наприклад, звільнення цілих клас людности від податків,²⁾ оголошення в одній частині імперії законів, які було видано в другій частині,³⁾ і т. и. Законами такі прагматичні санкції однак не визнавались; імператорами не один раз указувалось, що вони можуть мати силу лишень тоді, коли вони не противні законам.⁴⁾

Зовнішній вигляд конституцій за часи абсолютної монархії в порівнанні з часами принціпату значно погіршав: ще конституції Діоклетіяна написані точною і ясною юридичною мовою; але починаючи з Константина, вони написані мовою зіпсутою, з повторенням, непотрібним многослів'ям, неясностями і т. и. Часто їх видають грецькою мовою замість латинської, іноді — на обидвох мовах. Починаючи від Юстиніяна, грецька мова отримує перемогу над латинською.

Конституції імператорів дійшли до нас у величезній кількості, головним робом у збірниках (кодексах), про які мова буде нижче, в §§ 25, 26, 27 — про кодифікацію права. Де-кілька їх ми маємо і в оригіналах, на мідяних або мармурових дошках.⁵⁾

rzymskiego, стор. 116), що *subscriptio* була помітка імператора в кінці поданого прохання, *annotatio* — те-ж саме, але з боку сторінки — на полі.

¹⁾ Імператором Зеноном (дивись вище: стор. 65, прим. 2) було заборонено видавати *sanctio pragmatica* инакше, як через прохання з боку цілої *universitas hominum* (*corpus, schola, officium, curia, scrinium, provincia*), але цей припис не виконувався точно. Дивись: *Karlowa Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 937.

²⁾ *C. Th.* XI, 1, 36; *Nov. Val.* III, 4, 1; і інші.

³⁾ *Const. de Theod. codicis auctoritate*, § 5.

⁴⁾ *C. I.* 22, 6; *Const. Summa*, § 5. Дивись: *Kirp, Geschichte der Quellen*, стор. 84. Збір різних поглядів на силу прагматичної санкції дивись: *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 938 і сл.

⁵⁾ Дивись: *Bruns, Fontes*, I, стор. 265 і сл. Також докладний опис таких конституцій у *Dudyński, Historia źródeł prawa rzymskiego*, § 14.

Розд. VII. Римська юриспруденція.

§ 17. Інтерпретація понтифіків.

Згідно з оповіданнями римських істориків і юристів, пояснення права довгі часи находилось виключно в руках колегії жерців-понтифіків,¹⁾ які тримали в таємниці не тільки від населення, але й від магістратів свої *commentarii pontificum*, що в них записували дні, в які можна або не можна було розв'язувати судові справи (*dies fasti* і *nefasti*), а також формуляри актів і форми позовів, обов'язкові при судовій процедурі (*legis actiones*);²⁾ лишень коло кінця IV. сторіччя Кней Флявій, писар (*scriba*) і син лібертина (вільновідпущенника) Апія Клявдія (*Appius Claudius Caecus*), який був цензором у $\frac{312}{442}$ р., викрав у понтифіків їх *commentarii* і видав їх книгою, яка й отримала назву *ius Flavianum*. По другим даним — Апій Клявдій привів до системи *legis actiones* і книгу вкрав Флявій у нього.³⁾

В цих оповіданнях перше за все викликає сумнів факт крадіжки книги Флявієм у понтифіків або в Апія Клявдія. Деякі вчені намагались пояснити це так, що Апій Клявдій, який мав доступ до книг понтифіків, списав у них *actiones* і инше і сам видав *ius Flavianum*, але, не бажаючи накликати на себе злобу з боку понтифіків, заховався під імям свого писаря.⁴⁾ Одначе цьому суперечить той факт, що Апій Клявдій ніколи не був членом колегії понтифіків і тому не міг мати доступу до їх книг. Найбільше правдоподібною треба признати думку

¹⁾ Liv. 9, 46; Valer. Max 2, 5, 2.

²⁾ Pompl. D. I, 2, 2 § 6: . . . et interpretandi scientia et actiones apud collegium pontificum erant, ex quibus constituebatur, quis quoque anno praeesset privatis. Останні слова треба розуміти так, що понтифіки щорічно вибирали одного зпоміж себе, який повинний був давати пояснення приватним особам. Дивись: Kirp, Geschichte der Quellen, стор. 99.

³⁾ Pompl. D. I, 2, 2 § 7.

⁴⁾ Mommsen, Römische Forschungen, I, стор. 301 і сл.

російського вченого Богольпова,¹⁾ що для того, щоби написати *ius Flavianum*, зовсім не треба було викрадати його безпосереднє з колеїї понтифіків, але досить було детально слідкувати впродовж двох-трьох років за судовою практикою, записуючи поступінно дні, в які дозволялось вести судові справи, а також формулі позвів і формуляри актів, що видавались понтифіками в окремих випадках; це могли зробити і Апії Клявдій, і тим більше його писар Флявій.

Ще більший сумнів, здавалося-б, повинний викликати самий факт інтерпретації права з боку жерців після видання законів XII таблиць, в яких, як вище було сказано (дивись: § 9), було записане не патриціянське релігійне право *fas*, але плебейське людське *ius*, до якого жерці не повинні-б мати жадного відношення. Але треба мати на увазі, що закони XII таблиць давали вказівки що до судової процедури лишень дуже загальні і ляконичні; так, наприклад, в них сказано: *cum nexum faciet mancipiumve uti lingua nuncupassit, ita ius esto* (при заключенні актів *nexum* і *mancipium* мав силу те, що людина каже словами); але що і як треба сказати, щоби інтереси були дійсно захищені — цього в законі нема. Памятати це приватній людині, та ще в часи малого розвитку освіти і письменности, дуже тяжко. Між тим тільки жерці, як найбільш освічені люде, й могли записати необхідні слова і знайомити з ними в разі потреби интересантів, що вони безумовно й робили, щоби мати в руках своїх силу над народом. Крім того не треба забувати, що магістрати, які виконували судові обовязки, вибирались виключно з патриціїв (плебеї добились преторства лишень в $\frac{336}{418}$ р.), і в їх власному інтересі було керуватись вказівками з боку жерців, які теж були з патриціїв і натурально боронили інтереси свої кляси. Найкращим доказом того, що інтерпретація законів понтифіками була в интересах лишень патриціїв, може служити: 1. те, що *ius Flavianum*

¹⁾ Богольповъ, Учебникъ исторіи римскаго права, стор. 145.

з'явилося на світ мало не одночасно з досягненням плебеями права на заняття преторської посади,¹⁾ і 2. те, що перший pontifex maximus з плебеїв — Тіберій Корунканій ($\frac{254}{500}$ р.) — допустив всіх бажаючих із приватних осіб бути присутніми при його консультаціях.²⁾ Таким чином плебеї спричинились тому, що юриспруденція перестала бути потаємним знанням жерців і зробилась доступною для приватних осіб.

По змістові своєю діяльність понтифіків не була ще вільним розробленням правових норм, а лишень інтерпретацією законів, заснованою на дослівному їх тексті. Цю діяльність Ціцерон означає словами: *respondere, cavere i agere*. Це значить: давати юридичні поради, дбати про правильність складання актів і надавати позивачам форми позвів (*legis actiones*).³⁾ Але такі, здавалося-б, обмежені завдання не перешкодили значному впливові діяльності понтифіків на розвиток права: вони встановили своїми формулярами зміст тих актів і договорів, про які закон обмежувався лишень дозволом їх складати; вони склали особливі форми задля кожного розряду позвів, чим, сказати-б, точно розділили право на окремі інститути; вони своїми, іноді цілком штучними, поясненнями законів фактично скасували деякі закони, які цілком вже не відповідали вимогам чим далі, тим більше освіченого громадянства (наприклад: право продажу до-

¹⁾ Герінг (*Geist des römischen Rechts*, II, стор. 405) вважає саме встановлення посади претора головною причиною переходу юриспруденції з рук понтифіків до світських осіб. З цим наврядчи можна погодитись, бо встановлення преторської посади, виключно патриціанської, тільки збільшило число вищих магистратів, додавши консулям помішника, і рівно нічим не могло змінити існуючого стану річей до того часу, поки не добились преторства плебеї.

²⁾ Помп. D. I, 2, 2 § 35.

³⁾ Cicero, *De orat.* 1, 48, 212; *Pro Mur.* 9, 22; *De leg.* 1, 5, 17; *De off.* 2, 19, 65. Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 106; Хвостовъ, *Исторія римського права*, стор. 81; Dydyński *Historia źródeł prawa rzymskiego*, стор. 182 і сл.

чок і внуків у неволю), а також доповнили право зовсім новими нормами (в *in iure cessio*, в прибранні за сина, в заповіті та в інших.)¹⁾

§ 18. Інтерпретація світських юристів.

З того часу, як юриспруденція престала бути таємницею, нею почали займатись і приватні люде, які скоро цілком замінили собою понтифіків, що й зрозуміло, бо для останніх заняття юриспруденцією втерляло свою привабливість через те, що не могло вже спричинятись до панування над народом. Юриспруденція скоро зробилась найбільш улюбленим заняттям вищих верств римського громадянства. Видатні юристи склали із себе окреме коло, дуже численне, освічене і впливове. До нього вступало багато вищих магістратів і в свою чергу на магістратів, особливо преторів, почали вибирати переважно з кола юристів. Окремі особи з кола юристів, які займали посади преторів мійського і чужинецького, могли відважитись запроваджувати своїми едиктами всякі новини в праві в значній мірі через те, що вони являлись авторитетними виразниками поглядів цілого стану, який керував рухом юридичних думок римського громадянства.²⁾

Діяльність юристів перших часів після переходу юриспруденції з рук понтифіків до світських осіб, зводилась по-старому лишень до *respondere, cavere i agere*,³⁾

¹⁾ Girard, Manuel, стор. 44; Хвостовъ, Исторія римскаго права, стор. 82; Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, § 4; Puchta, Cursus der Institutionen, I, § 78.

²⁾ Муромцевъ, Гражданское право древняго Рима, стор. 257, категорично висловлюється, що приналежність преторів до кола юристів є одинокою причиною заведення ними новин у праві. Цій категоричности суперечить однак те, що значна частина преторів, які заводили новини, не належала до кола юристів.

³⁾ Cicero, Pro Mur. 9, 19, долучає ще до цього *scribere*. Значіння цього слова дуже влучно пояснює Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 477, тим, що крім відповідей на словах (*respondere*) юристи почали давати такі відповіді і на письмі.

себ-то до формальної інтерпретації існуючих правових приписів, але сам той факт, що ця інтерпретація вийшла на світ із *penetralia pontificum* і зробилась відомою людському загалові, непомітно впливав на те, що формалізм інтерпретації поступінно все меншав і сама вона поширювала обшар свого пристосування. Юрист зробився найбільш необхідною особою в житті римського громадянства; до нього звертались у всіх випадках життя — не тільки при судових справах, а і в питаннях господарських, родинних (видача заміж дочки) і т. и.¹⁾

Між окремими юристами згаданого періоду треба назвати: Семпронія (*Sempronius*), що дістав від народу назву „мудрого“; Корнелія Сціпіона Назіку (*Cornelius Scipio Nasica*), якому сенат дав назву „*optimus*“ (найкращий) і придбав для нього на державні кошти дім на *Via Sacra*, де-б він міг давати свої поради кожному, кому це було потрібно;²⁾ Секста Елія Пета (*Sextus Aelius Paetus Catus*), еділя $\frac{200}{554}$ р., консуля $\frac{198}{556}$ р. і цензора.

$\frac{194}{560}$ р., який у доповнення до *ius Flavianum* видав нову збірку судових формуль, що отримала назву *ius Aelianum*, а також написав книгу під заголовком *Tripartita*, яка складалась із трьох частин: викладу законів XII таблиць, інтерпретації їх і збірки позвів старовинного права;³⁾

¹⁾ Ihering, *Geist des römischen Rechts*, II, стор. 414; Cicero, *De orat.* 3, 33.

²⁾ *Pomp. D.*, I, 2, 2 § 37.

³⁾ *Ibid.* § 38. В науці що до творів Елія існують два спори: I. Чи *ius Aelianum* уявляло з себе окремий твір від *Tripartita*, чи воно було третьою частиною останнього? За перший погляд стоять: Jörs, *Römische Rechtswissenschaft*, I, стор. 103 і сл.; Huschke, *Zeitschrift für geschichtliche Rechtswissenschaft*, XV, стор. 177 і сл.; Муромцевъ, *Гражданское право древняго Рима*, стор. 257; за другий: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 476; Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 100. — Girard, *Manuel*, стор. 46; Kuntze, *Cursus*, стор. 118, і інші, залишають питання невьясненням за браком матеріалу. Я з свого боку думаю, що коли немає точних доказів того, щоби переказ римського юриста Помпонія не був-би згідний із правдою, треба приймати його таким, як він є написаний, і вважати *ius Aelia-*

Марка Порція Катона Старшого (M. Porcius Cato Censorius, $\frac{234}{520}$ — $\frac{149}{605}$ pp.), який був еділем, претором, консулем і цензором, і який в своїй книзі про сільське господарство описав з історичного боку договори купівлі і продажу;¹⁾ сина останнього — Марка Порція Катона Ліцініяна (M. Porcius Cato Licinianus, $\dagger \frac{152}{602}$ p.), який написав великий коментарій до цивільного права;²⁾ далі трьох осіб, яких у пізнішій літературі називали фундаторами всього цивільного права:³⁾ Манія Манілія (Manius Manilius, консуль $\frac{149}{605}$ p.), Публія Муція Сце-

nium і Трипертіта за два окремих твори. II. Який був плян твору Трипертіта: чи він був поділений на три окремих розділи, чи навпаки — до кожного закону XII таблиць прикладалась відразу його інтерпретація і відповідні legis actiones (позви)? Перший погляд обстоюють: K ü g e r, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 59; J ö r g s, Römische Rechtswissenschaft, I, стор. 105 і сл.; другий: H u s c h k e, назв. твір, стор. 179 і сл.; L e n e l, Sabinussystem, стор. 8 і сл.; K i r p, Geschichte der Quellen, стор. 100; Муромцевъ, Гражданское право древняго Рима, стор. 257. Особисто я прилучуюсь до останнього погляду, бо перше: за часи Елія видавати окремою книгою всім відомі тоді закони XII таблиць не мало-б жадного розуму, а друге: повторювати в Трипертіта формулі позвів, які вже були написані в ius Aelianum, могло мати підстави лише в тому разі, коли їх у Трипертіта було приєднано до відповідних місць законів XII таблиць.

¹⁾ Дивись: B r u n s, Fontes, II, стор. 47—51.

²⁾ Ibid. В Дігестах XXXIV, 7, дійшла до нас так звана regula Catoniana, згідно з якою леґат, який не можна було виконати через яку-небудь перешкоду, не набирає сили й тоді, коли ця перешкода пізніше зникла. Кому з двох Катонів належала ця реґуля, не вяснено. Більшість учених думає — Катонів Ліцініянові через те, що він займався виключно юриспруденцією. Я з свого боку гадаю, що реґуля видана Катоном Старшим, а то тому, що в часи Катонів ще не було звичая називати нові юридичні норми по найменням приватних осіб-юристів, чим був Катон Ліцініян, але лишень по найменням осіб урядових, яку уявляв із себе Катон Старший. Супроти цього дивись: K i r p, Geschichte der Quellen, стор. 108 і сл., який перелічує де-кілька норм і інститутів, що отримали свої назви від наймень юристів. Але якраз всі перелічені Кіпом наймення належали або преторам, або консулям, себ-то особам урядовим.

³⁾ P o m p. D. I, 2, 2 § 39.

волю (P. Mucius Scaevola, консуль $\frac{133}{621}$ р.), Марка Юнія Брута (M. Iunius Brutus, претор приблизно тих самих часів); хоча із праць їх майже нічого не дійшло до нас, але, як можна вивести з деяких вказівок Ціцерона і Варона¹⁾, Манілій написав збірку формуль позвів, Сцеволя — десять книг практичних пояснень до цивільного права, а Брут — три книги розмов із власним сином про юридичні питання.

Всі ці праці однак мали характер чисто практичний, являючи собою збірки порад, заснованих на інтерпретації букви закона і скомпільованих без жадної системи.²⁾

§ 19. Наукове розроблення права часів республіки.

Першим юристом, який перестав обмежуватись виключно практичними завданнями і намагався надати деяким юридичним інститутам теоретичні засади, був син вище згаданого Публія Квінт Муцій Сцеволя (Quintus Mucius Scaevola), який займав в $\frac{95}{659}$ р. посаду консуля, в $\frac{84}{670}$ р. посаду головного понтифіка, і якого в $\frac{82}{672}$ р. вбили прихильники Марія. Він написав два твори: *De iure civili libri XVIII* і *Liber singularis honorum, id est definitionum*. Якою повагою користувались ці твори у Римлян, можна бачити з того, що на першій пізніші юристи склали багато коментаріїв, з яких частину коментарія Помпонія ми знаходимо в Дігестах, а з другого твору в Дігестах є чотири оригінальних витинки.³⁾ По часові життя Квінт Муцій є перший взагалі юрист, якого Дігести цитують в оригіналі. Як можна вивести із вказівок римських істориків і юристів, він перший виклав римське

¹⁾ Cicero, *De orat.*, 1, 58, 246; 2, 55, 224; *De rep.* 2, 14, 26; Varro, *De re rust.*, 2, 5, 11.

²⁾ Girard, *Manuel* стор. 46; Хвостовъ, *Исторія римського права*, § 19, III.

³⁾ D. XLI, 1, 64.; XLIII, 20, 8; L, 16, 241; L, 17, 73.

ius civile систематично,¹⁾ створив багато нових юридичних норм — *cautio Muciana*,²⁾ *praesumptio Muciana*³⁾ — і займався крім того роз'ясненням існуючих норм на підставі словотвору.⁴⁾ Хоча Муцій і не був учителем права,⁵⁾ однак він ніколи не відмовляв у своїх порадах тим, хто бажав цього, через що багато юристів, які виховались на цих порадах, називали себе його учнями. З цих найбільше визначні: Гай Аквілій Галль, (*C. Aquilius Gallus*), претор $\frac{66}{688}$ р., від якого дійшли до нас: так звана *stipulatio Aquiliana*,⁶⁾ формуля для передачі спадщини таким *postumi nepotes*, у яких є живий батько,⁷⁾ і формуля *de dolo malo*;⁸⁾ Сервій Сульпіцій Руф (*Servius Sulpicius Rufus*), консуль $\frac{51}{703}$ р., † $\frac{43}{711}$ р., який написав 180 книг: *Notata Mucii de dotibus*, дві книги *ad edictum*, книгу *de sacris detestandis* і інші.⁹⁾ Твори його мають вже цілком науковий характер: маючи

¹⁾ *Pompr. D. I, 2, 2 § 41: ius civile primus constituit generatim in libros decem et octo redigendo.* Також: *Gai, 1, 188*, звідкіля видно, що Квінт Муцій поділяв право на п'ять категорій (*genera*). Дивись: *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 481*; *Муромцевъ, Гражданское право древняго Рима, стор. 260.*

²⁾ *Напр. Pap. D. XXXV, 1, 73; 1, 101 § 3; Iul. D. XXXV, 1, 106, і інші.* Зміст цієї *cautio* той, що коли комусь залишено легат під умовою, „як не зробить того чи іншого“, він може його отримати в разі, коли дасть спадкоємцеві обіцянку в тому, що умову виконає.

³⁾ *Pompr. D. XXIV, 1, 51.* Зміст той, що в разі спору про майно заміжньої жінки не треба питати її про те, звідки вона його одержала, але треба вважати, що вона дістала його від чоловіка.

⁴⁾ *Муромцевъ, Гражданское право древняго Рима, стор. 261.*

⁵⁾ *Cicero, Brutus, 89, 306: nemini se ad docendum dabit.* Тому не можна погодитися з *Kuntze, Cursus, стор. 119*, який називає Муція першим учителем права. Дивись ще з цього приводу: *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 481*; *Kuhlenbeck Die Entwicklungsgeschichte des römischen Rechts, I, стор. 301 і сл.*

⁶⁾ *Florent., D. XLVI, 4, 18 § 1; In. III, 29 § 2.*

⁷⁾ *Scaev. D. XXVIII, 2, 29 pr.; Afric. D. XXVIII, 6, 33 § 1.*

⁸⁾ *Cicero, De off. 3, 14, 60; 15, 61.* Дивись: *Kipp, Kritische, Vierteljahrsschrift, XXXII (1890), стор. 12 і сл.*

⁹⁾ *Gell, 4, 1, 20; 3, 2; 4, 1 і сл.; 7, 12, 1; Nerat. D., XII, 4, 8; Pompr. D. I, 2, 2 § 44; Ulp. D. XIV, 3, 5 § 1.*

освіту не тільки юридичну,¹⁾ але також історичну, філософичну і граматичну,²⁾ він вніс у юриспруденцію *ars*, себ-то оброблення фактів на підставі законів людської думки; замість старого способу складання і розроблення формуль для умов і судівництва, він остаточно перейшов до нового способу — до розроблення права на підставі юридичних казусів, себ-то відділив формальний бік права від відношень, які уявляють із себе предмет правної оборони, і почав класифікувати право власне по тим відношенням.³⁾ Ідеї ці були цілою революцією в римській юриспруденції,⁴⁾ і немає тому нічого дивного, що сам Сульпіцій Руф і його твори користувались не тільки за його життя, а й у деяких нащадків вели-

¹⁾ Помпоній (D. I, 2, 2 § 43) оповідає, що Сервій перше не займався юриспруденцією, а був лишень судовим промовцем. Коли він раз явився до Квінта Муція за порадою і не міг зрозуміти того, що Муцій йому поясняв, останній сказав: *turpe esse patricio et nobili et causae oranti ius, in quo versaretur, ignorare*. Це так вплинуло на Сервія, що він сам прийнявся за юриспруденцію і прославився в ній більше ніж інші.

²⁾ Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 484.

³⁾ Муромцевъ, *Гражданское право древняго Рима*, стор. 264 і сл.

⁴⁾ В науці існують різні погляди на значіння Сервія Сульпіція в юриспруденції, особливо в порівнанні його з Квінтом Муцієм: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 483 і сл. і Боголѣповъ, *Учебникъ исторіи римскаго права*, стор. 350 і сл., вважають Сервія лишень за наслідувача Муція; навпаки Муромцевъ, *Гражданское право древняго Рима*, стор. 260 і сл., описує Муція як людину, що йшла по шляху систематизації права несміливими кроками (на підставі словотвору і ин.), за першого-ж дійсного реформатора і теоретика права вважає Сервія. Мені здається, що велике значіння Муція, який зробив перший пролом у старому формалізмові права, не виключає такого-ж значіння і Сервія, який підклав під юриспруденцію підвалини дійсно наукового розсліду. Крім того, як цілком справедливо зауважують Voigt, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 243 і сл. і Zoll, *Rzymskie prawo prywatne*, I (1920), стор. 68, Муцій перший систематизував *ius civile*, Сервій — *ius honorarium*. Докладно про життя і праці обох юристів дивись: Bremer, *Iurisprud. Antehadrian. I*, стор. 48—104 і 139—242.

чезною повагою. ¹⁾ Можна одмітити, що навіть в Дігестах Юстиніяна Сервій Сульпіцій цитується 91 раз.

Всі послідувачі римські юристи часів республіки були або учнями Сервія Сульпіція, або виховувались на його творах. Із них треба назвати Авля Офілія (Aulus Offilius), який написав перший докладний коментарій до преторського едикту, ²⁾ Альфена Вара (Alfenus Varus), який перший склав так звані *Digesta* — енциклопедію права в 40 книгах, що з них ми знаходимо багато відривків у Дігестах Юстиніяна, ³⁾ Авля Косцелія (Aulus Coscellius), Гаю Требацію Теста (C. Trebatius Testa), Квінта Елія Туберона (Qu. Aelius Tubero ⁴⁾) і Гаю Елія Галля (C. Aelius Gallus). Останній написав книгу про значіння юридичних слів, з якої одне місце попало до *Digest* Юстиніяна. ⁵⁾

Всі оці юристи продовжували дальшу теоретичну розробку права, але разом із тим не залишали практичної праці. Так вони давали відповіді на запитання з боку приватних осіб і магістратів про те, під який юридичний припис підходе та або инша судова справа (*respondere*), та поради позивачам (*agere*); ці відповіді та поради, як і раніш, не були обовязкові для магістрата, але позаяк життя народне в кінці римської республіки значно ускладнилось і з'явилося багатько випадків, де ні приватні особи, ні магістрати не були в стані рішити, якою юридичною нормою їм керуватись, магістрат мимоволі примушений був рахуватися з відповідями юристів, тим більше, що юриспруденцією, як і раніш, займались люде

¹⁾ Cic. Brut., 42, 153: *elegantiam, quae ex scriptis eius quorum similia nulla sunt, facillime perspici potest.* Gell. 2, 10: *Servius Sulpicius, iuris civilis auctor, vir bene litteratus...*

²⁾ Помр. D. I, 2, 2 § 44: *edictum praetoris primus diligenter composuit.*

³⁾ Ibid. Дивись докладно про це: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 485 і сл.; Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 69; Ferrini, *Bull. dell'istitut. di dir. Rom.*, IV, стор. 1 і сл.

⁴⁾ Помр. D. I, 2, 2 § 45, 46.

⁵⁾ Ael. Gall. D. L, 16, 157.

заможні, які не брали за свої поради грошей і могли бути в своїх поглядах цілком незалежними від інтересів тих, хто до них звертався. Також займались юристи і складанням формулярів умов і договорів (*cavere*); правда, форма в ті часи вже загубила своє першорядне значіння для умов і зробилась лишень знаряддям, щоби виражати волю контрагентів; але це не зменшило необхідности допомоги з боку юристів, які легше, ніж хто инший, вміли підшукати таку форму, яка найкраще-б виявила дійсну волю контрагентів, а також могли скласти форму для таких умов, які ще не були визнані в існуючому праві; завдяки високому авторитетові юристів така нова форма приймалась і магістратами, і шляхом постійного вжитку входила в право як звичай.¹⁾

Шкіл юридичних в часи республіки ще не було; людина, яка бажала присвятити себе юриспруденції, знайомилась теоретично з правом із літературних творів юристів і доповнювала фактично свою освіту тим, що слухала *responsa* якого-будь відомого юриста, які він давав магістратам і приватним особам.²⁾

Юристи часів республіки в пізнішій римській юридичній літературі означаються загальною назвою *veteres* (старі).³⁾ В оригіналах праці їх до нас не дійшли, і всі відомости про них ми беремо з *Дігест* Юстиніяна, *Інституцій* Гая та инших юридичних книг імператорського періоду, а також із численних вказівок, які маютья в не-юридичній римській літературі.⁴⁾

§ 20. Юриспруденція часів принціпату.

Повного свого розвою юриспруденція досягла лишень за часи принціпату. Головнішою причиною цього

¹⁾ Боголѣповъ, Учебникъ исторіи римскаго права, стор. 339 і сл.

²⁾ Cicero, Orat. 41, 142.

³⁾ Напр.: Gai, 1, 165: 2, 55; 3, 180—189, 202; 4, 30; Ulp. D. II, 4, 4 § 2; Pap. D. II, 14, 39; Marcel. D. VII, 1, 71, і инші. Проте иноді так називають і юристів перших часів принціпату; дивись, напр.: Gai, I, 188, де до *veteres* долучається також і Лябеона.

⁴⁾ Особливо у Цицерона.

було те, що людям освіченим і талановитим не було вже можливости прикладати свої здібности до політичної праці, і одинокою сферою, де вони могли робити це без перешкод, була сфера приватноправних відносин. Правда, принцепси і цю сферу діяльности намагались підбити під свій контроль. Цим пояснюється надання Октавіаном Августом деяким юристам так званого *ius respondendi*, себ-то права давати суддям від імя імператора вказівки, які мали силу закону. Таким чином юрист, який мав *ius respondendi*, робився ніби-то урядовою особою, органом імператорської влади, а разом із тим вплив на суди юристів, які не мали *ius respondendi*, повинний був зменшуватись, бо відповіді таких юристів не були обовязковими і судді могли рахуватись з ними лишень остільки, оскільки самі того бажали.¹⁾ Але ця міра не мала в дійсности дуже негативних наслідків і не перешкоджала дальшому розвитку юридичної науки, а то тому, що в очах громадянства авторитет юристів стояв так високо, що 1. самі принцепси не відважувались відмовити в *ius respondendi* відомим юристам, хоча-б вони були і їх противниками (як Лябеон — противник Октавіана Августа),²⁾ а 2. res-

¹⁾ Цей погляд на причини встановлення *ius respondendi* був висловлений перше Пухтою (*Cursus der Institutionen*, I, § 116) і є загально прийнятий тепер у науці. Інші пояснення, як-то: бажання імператорів побільшити авторитет видатних юристів (дивись: Ефимовъ, Лекції по історії римського права, стор. 109), або думка імператорів про те, щоби прихилити до себе юристів (дивись: Хвостовъ, Історія римського права, § 53, II), або неможливість для імператорів давати юридичні поради всім, хто до них звертався, і передача через те юристам права давати ці поради від імя імператора (Ferrero, *Grandezza e decad. di Roma*, 1907, V, стор. 108 і сл.) — мають характер більше штучний. Дві останні гадки не мають за собою підстав і в джерелах; що до першої, яка заснована на свідотві Помпонія (D. I, 2, 2 § 49), то, як уже сказано нами вище, авторитет юристів був і без *ius respondendi* такий високий, що старатись про його побільшення не мало жадної рації.

²⁾ Про те, чи мав Лябеон *ius respondendi*, існують ріжні гадки: Муромцевъ, *Гражданское право древняго Рима*, стор. 463, каже, що Лябеон мав це право, а Girard, *Manuel*, стор. 67, категорично заявляє, що він цього права не мав. З свого-ж боку, — прийма-

ponsa і твори юристів, що не мали *ius respondendi*, приймалися суддями в силу їх авторитетности, поступінно входили в звичай і фактично отримували силу закону (в *Digestax* ми знаходимо відривки з багатьох юристів, що не мали *ius respondendi*, як наприклад — Гай).¹⁾

Значно вплинуло на розвиток юриспруденції в часи принципату те, що юристи поділялись на дві школи — прокуліянців і сабініянців,²⁾ які існували до середини II. сторіччя після Різдва Христового, і з яких фундатором першої був юрист часів Октавіяна Августа Лябеон, а фундатором другої — його сучасник Капітон. Школи мають назву по імям учня Лябеона — Прокуля і учня Капітона — Сабіна. Різноманітність поглядів на ті-ж самі явища вимагали від представників кожної школи більш ґрунтовного обосновання своїх теорій і відшукання доводів для визнання несправедливими теорій противників, що розвивало в них здібність до критицизму.

В чому власне була різниця межі поглядами обох шкіл, це по тим відривкам, які дійшли до нас, із творів

ючи на увагу, що Гай у своїх Інституціях визнає фундаторами права лишень тих юристів, яким *permissum est iura condere* (Gai, 1, 2,) і що він-же приводить погляди Лябеона (Gai, 2, 231), а також засновуючись на посвідченні Авля Гелія (13, 10: *consultentibus de iure publice responsitavit*), — я гадаю, що таке право Лябеон мав.

¹⁾ Багато з істориків римського права (напр.: Kühlenbeck *Entwicklungsgeschichte des römischen Rechts*, I, стор. 306; Покровській, *Історія римського права*, стор. 199; Хвостовъ, *Історія римського права*, § 53, II. і інші) надають *ius respondendi* велику вагу, визнаючи його не перешкодою, а стимулом для розвитку права. З цим згодитись не можна, бо перше: до запровадження *ius respondendi* право розвивалось нічим не гірше, як пізніше (навіть-чи навіть не правий Боголѣповъ, *Учебникъ исторіи римського права*, стор. 540, коли каже, що дійсними творцями права були юристи республіканські, юристи-ж принципату тільки обробляли матеріали перших), а друге — ніде і ніколи на світі бюрократизація якої-будь професії не поліпшувала її якості.

²⁾ Baviera, *Le due scuole dei giureconsulti Romani*, вважає, що назви прокуліянців і сабініянців повстали вже після зникнення шкіл і в *Digestax* вживання цих назв пояснюється інтерполяціями. Але помилковість цього погляду цілком доведена у Kipp, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXI (1900), стор. 392 і сл.

їх представників, сказати дуже трудно. Із вказівок римського юриста Помпонія видно, що Лябеон у праві вважався новатором, Капітон-же був представником і оборонцем старовини.¹⁾ Фактично, дійсно багато поглядів Лябеона і його учнів, а також учнів Капітона (від нього самого майже нічого не збереглося), відповідають гадці Помпонія, але є й такі, що показують цілком протилежно.²⁾ Тому деякі з новіших учених роблять інші припущення: одні гадають, що противенство межи школами було в противенстві межи ідеалізмом і натуралізмом у праві,³⁾ другі — межи прихильністю до начал національних у праві (прокуліянці) і до начал загальнонародних (сабініянци).⁴⁾ Але все це дуже штучне і не potwierджується тими даними, які знаходяться в джерелах.⁵⁾ Тому доводиться згодитися з тою гадкою, якої тримається нині більшість істориків римського права, а то — що межи школами загально-принціпової різниці не було: різниця обмежувалась лишень різним розв'язанням окремих спірних питань і зводилась до існування двох окремих шкільних установ (*stationes iuris publice docentium*), в яких видатні юристи викладали право, в кожній — посвоєму.⁶⁾

Таких шкільних установ за часи принціпату повстало дуже багато.⁷⁾ Школи були двох розрядів: 1. підготовчі, де вчили не видатні юристи, а професіонали (вчителі юриспруденції), які отримували за це винагородження, і де учневі давалось загальне теоретичне знання

¹⁾ Pomp. D. I, 2, 2 § 47.

²⁾ Докладний опис незгод (контроверз) межи школами дивись: Муромцевъ, Гражданское право древняго Рима, ст. 470 і сл.

³⁾ Kuntze, *Cursus*, стор. 199 і сл.

⁴⁾ Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 662 і сл.

⁵⁾ Також не potwierджується контроверзами і погляд Соколовського (*Philosophie im Privatrecht*, I, § 4), заснований на Gai, 2, 79, що прокуліянці засновувались на філософії перипатетиків, а сабініянци — стоїків. Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 116.

⁶⁾ Bremer, *Rechtslehrer und Rechtsschulen*, стор. 68 і сл., та інші.

⁷⁾ Gell., 13, 3: *In plerisque Romae stationibus ius publice docentium aut respondentium*. Більш докладно про це дивись: Bruns—Pernice, *Geschichte und Quellen des römischen Rechts*, § 19.

юриспруденції; 2. вищі, які були у кожного видатного юриста; він займався з учнями практично, обговорюючи з ними юридичні питання (*quaestiones*), що виникали з приводу якого-будь конкретного випадку, а також радячися з ними про те, яку відповідь йому треба дати на подане йому запитання магістрата або приватної особи, керуючи тими спорами (*disputationes*), які з цього виникали межі окремими учнями, і пояснюючи їм справедливість, або несправедливість їх поглядів.

Зріст кількості шкіл вимагав і збільшення літературної продукції з боку юристів. І дійсно — ми бачимо, що кількість юридичних книжок, виданих за часи принципату, величезна. Були юристи, які написали по 300—400 книг, а це, приймаючи навіть на увагу, що книги тих часів відповідали одному сувієві папірусу, дає 30—40 томів новішого формату, по 30 друкованих аркушів кожний.¹⁾ Зміст тих творів був надзвичайно різноманітний. Більш-менш їх можна звести до ось яких шести великих категорій:²⁾ 1. Збірники порад, які були дані юристами в присутності їх учнів і у відповідь на запитання останніх (*responsa, decreta, quaestiones, disputationes, epistolae*); 2. Коментарії до преторського едикту (*libri ad edictum*); 3. Трактати з приводу систематизації *ius civile*, яка була перше (не рахуючи Квінта Муція Сцеволи) зроблена Масурієм Сабіном, через що дальші праці цього роду мали назву *libri ad Sabinum*; 4. Енциклопедії права (*digesta*), в яких з'єднувалось і ставилось поруч права цивільне і преторське; 5. Підручники права (*institutiones, regulae, enchiridia*) для початкового шкільного вжитку; 6. Монографії по окремим інститутам права.

¹⁾ Birt, *Das antike Buchwesen* (1882), стор. 307 і сл., вказує, що *liber* пересічно складався з 1500—2500 рядків по 35 літер у кожному, себ-то уявляв із себе коло трьох друкованих аркушів нинішніх книг.

²⁾ Girard, *Manuel*, стор. 65 і інші класифікації; дивись, напр.: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 114; Боголѣповъ, *Учебникъ исторіи римскаго права*, стор. 539, і інші. Дуже докладний опис окремих категорій творів: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 666 і сл.; також: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 126 і сл.

Після загального огляду ми перейдемо до опису головніших з окремих юристів зосібна: перше прокуліянців, потім сабініянців і насамкінець тих юристів, які працювали вже після того, як різниця межі школами зникла.¹⁾

§ 21. Прокуліянці.

1. Марк Антістій Лябеон (Marcus Antistius La-beo)²⁾ був сином теж юриста, щирого республіканця, супротивника Юлія Цезаря, який вбив себе після бою при Філіпах.³⁾ Родився він коло $\frac{50}{704}$ р., вмер межі 10 і 22 р. після Різдва Христового. На полі державної служби він дійшов до претора, а від консуляту, який пропонував йому імператор Октавіян Август, відмовився.⁴⁾ Учень Требація (дивись вище: § 19), він, маючи величезну ерудицію не тільки в юриспруденції, а і в інших галузях наукового знання,⁵⁾ пішов значно далше

¹⁾ За часи імператора Марка Аврелія. Другорядними юристами, про яких ми окремо казати не будемо, були: прокуліянці — Фабій Меля (Fabius Mela), Картілій (Cartilius), Атіліцій (Atilicianus), Фульціній Пріек (Fulcinus Priscus), другий Лонгін (Longinus), Варій Люкуль (Varius Lucullus), Вівіян (Vivianus); сабініянці — Вітелій (Vitellius), Мініцій (Minicius), Кампан (Campanus), Октавен (Octavenus), Валерій Север (Valerius Severus), Секст Педій (Sextus Pedius), Пактумей Клеменс (Pactumeius Clemens), Сервілій (Servilius), Терентій Клеменс (Terentius Clemens), Віндій Вер (Vindius Verus). Проте сказати про більшість із них точно, до якої з двох шкіл кожний з них належав, дуже важко через відсутність докладних відомостей; доводиться керуватись міркуваннями про те, хто на них посилається і кого вони самі цитують. Дивись: Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 167 і сл.

²⁾ Докладний його життєпис дивись: Pernice, M. Antistius Laebo, стор. 1—92.

³⁾ Plut. Brut., 12, 4; 51, 2; Appian. de b. c., 4, 135.

⁴⁾ Rom. D. I, 2, 2 § 47. Навпаки, Tacit. Annal., 3, 75, каже, що йому через каверзи з боку Капітона було в консульстві відмовлено.

⁵⁾ Gell. 13, 10: ceterarum quoque bonarum artium non expers fuit et in grammaticam sese atque dialecticam litterasque antiquiores altioresque penetraverat...

свого вчителя і багато в чому критикував його.¹⁾ Половину кожного року він присвячував діяльності юрисконсульта і вчителя в Римі, а другу половину жив на селі і займався літературною працею. Як уже вище було згадано, його літературна праця була величезна: він писав коментарії до XII таблиць, до едиктів преторів мійського і чужинецького, *responsorum libri*, *epistolarum libri*, *pithana* (розгляд юридичних казусів), *de iure pontificio* і т. и.²⁾ Із праць Лябеона ми нічого не маємо в оригіналі. Але авторитет його був такий великий, що навіть у Дігестах Юстиніана він цитується багато разів: так, там є 26 цитат з ерیتома (скорочення юриста Павла Лябеонівських *pithana*),³⁾ а також дуже значна кількість цитат із двох переробок⁴⁾ юриста Яволена Лябеонівських *posteriores*, себ-то книг, які з'явились на світ уже після смерті Лябеона (числом коло 40).

2. Марк Кокцей Нерва (М. *Cosceius Nerva*) старший, який був у 21 р. після Різдва Христового консулем, а від 24 р. завідуючим водотягами;⁵⁾ будучи в приятельських відносинах з імператором Тіберієм, Нерва однак не міг примиритися з тиранією останнього

¹⁾ Напр.: *Labeo. D.* XXXIII, 2, 31: Требацій вважав, що при розділі спадкоємцями спільного ґрунту узурфрукт, який лежав на тій частині, яка прийшла по розділу його спадкоємцям; навпаки Лябеон, керуючись абстрактним поняттям співвласності, вважав, що узурфрукт залишається на всьому ґрунті з тим, щоби узурфруктуар отримував відповідну його ідеальному паєві частину прибутків з цілого ґрунту

²⁾ *Gell.* 1, 12, 18; 6, 15, 1; 20, 1, 13; 13, 10, 3; *Pomp. D.* XLI, 3, 30 § 1; *Ulp. fr.* 12, 7, 3; *Ulp. D.* XI, 4, 1 § 5; L, 16, 19; IV, 8, 7; IV, 9, 3 § 1.

³⁾ Спір про те, чи всі цитати зроблені з ерیتома Павла, чи деякі з оригінальних творів Лябеона, дивись: *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 680.

⁴⁾ *Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 163. Огляд інших джерел про те, чому цитати з *posteriores* мають дві різні назви, дивись: *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 682.

⁵⁾ *Corp. inscr. latin.*, VI, 1539, 9005; *Frontin.*, *De aquaed.*, 102.

і в 33 р. покінчив життя самогубством.¹⁾ Твори його до нас не дійшли, але в Дігестах багато юристів (Юліян, Помпоній, Гай, Марцель, Венулей, Павел і Ульпіян) посилаються на його погляди.

3. Нерва, син попереднього, який був претором у 65 р. після Різдва Христового, на 17 р. життя вже почав давати *responso*,²⁾ написав *libri de usucapionibus*, на які є покликання в Дігестах.³⁾

4. Семпроній Прокуль (Sempronius Proculus), від імя якого має назву школа Прокуліянців, якого джерела називають наслідувачем Нерви старшого, але який міг бути учнем і самого Лябеона.⁴⁾ Чи займав він яку посаду на державній службі, невідомо, а також невідомі час його народження і смерті, але в усякому разі є багато підстав гадати, що він не дожив до часів імператора Траяна.⁵⁾ Із творів Прокуля ми маємо в Дігестах цитати з *epistolarum libri* (не менше двох книг),⁶⁾ а також і вказівки на існування *potae* Прокуля на твори Лябеона.⁷⁾

5. Пегаз (Pegasus), який був за імператора Веспасіяна *praefectus urbi*⁸⁾; інші юристи цитують його дуже часто, але без вказівок на назви його творів. Є підстави гадати, що він був також консулем і що з його імям, звязані відомі два сенатусконсульта,⁹⁾ з яких один має назву *sc. Pegasianum*.

¹⁾ Помп. D. I, 2, 2 § 48; Tacit. Annal., 6, 32 (26). Тацит називає його: *omnis divini humanique iuris sciens*.

²⁾ Tacit. Annal. 15, 72; Ulp. D. III, 1, 1 § 3.

³⁾ Pap. D. XLI, 2, 47.

⁴⁾ Помп. D. I, 2, 2 § 52; Procul. D. XVII, 2, 76. Дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 689 і сл.; Pernice, *Labeo*, стор. 84.

⁵⁾ Докладні міркування з цього приводу дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 690.

⁶⁾ Procul. D. XVIII, 1, 69; XIX, 5, 12; XXIII, 4, 17.

⁷⁾ Ulp. D. III, 5, 9 § 1; Gai, D. XXXV, 1, 69; Paul. D. XVII, 2, 65 pr. і § 5.

⁸⁾ Помп. D. I, 2, 2 § 53; Juvenal. 4, 77 і сл. — Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 695, гадає, що Пегаз займав згадану посаду за часи Доміціяна.

⁹⁾ Gai, 1, 31; 2, 254; In. II, 23 § 5.

6. Ювенцій Цельз (Iuuentius Celsus) старший, голова прокулянської школи після Пеґаза.¹⁾ Із творів його нічого до нас не дійшло, але на нього посилаються в Дігестах його син і Нерацій.²⁾

7. Публій Ювенцій Цельз (Publius Iuuentius Celsus), син попереднього, в 95 р. приймав участь у змові проти імператора Доміціяна;³⁾ був претором у 106 або 107 р.⁴⁾ і два рази консулом, останній в 129 р.;⁵⁾ потім був членом консіліума (ради) імператора Гадріяна.⁶⁾ Рік смерті невідомий, але є підстави гадати, що Цельз не пережив часів царювання Гадріяна.⁷⁾ З його творів у Дігестах Юстиніана є 142 фрагменти з Direct Цельза в 39 книгах; також цитуються його quaestiones (не менш 19 книг), epistolae (не менш 11) і commentarii (не менш 9). Із цих творів видно, що Цельз мав величезну ерудицію, був добре знайомий в оригіналах із творами юристів республіканського періоду (veteres):⁸⁾ коли пізніші юристи, як напр. Ульпіян, приводять погляди veteres, вони в більшості засновуються на викладах Цельза. Мова його творів надзвичайно чиста і ясна, погляди і

¹⁾ Pomp. D. I, 2, 2 § 53.

²⁾ Ulp. D. XII, 4, 3 § 7; Nerat. D. XVII, 1, 39.

³⁾ Dio Cass., 67, 13; Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 122, засновуючись на Gianturco, Studi giuridii in onore di Carlo Fadda, стор. 23 і сл., вважає, що позаяк Діон Касій додає до імя Ювенція, Цельза слово „якийсь“, це не могло відноситись до відомого юриста. Але Цельз у ті часи був ще безумовно замолодий, щоби бути вже відомим, а тому ця гадка Джантурко і Кіпа не може бути визнана за владу. Факт участі в змові визнають і Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 180, і Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 706.

⁴⁾ Plin. Ep., 2, 5, 4; Krüger, ibid., звертає увагу, що згідно з leges annales Цельзові тоді повинно було бути не менше 30 років.

⁵⁾ Pomp. D. I, 2, 2 § 53; Ulp. D. V, 3, 20 § 6; C. VII, 9, 3.

⁶⁾ Vita Hadriani, 18, 1; є натяк і в Iuvenal., 6, 25.

⁷⁾ Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 706.

⁸⁾ Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 182, вважає, що твори veteres були відомі Цельзові не в оригіналі, а в цитатах старіших юристів періода принципату. Однак Karlowa, ibid., стоїть на тому, що в усякому разі з творами Муція Сцеволи, Требадія, Сервія Сульпіція і деяких інших Цельз був знайомий в оригіналі.

юридична конструкція оригінальні, критика дуже гостра.¹⁾ Цельза можна визнати найкращим після Лябеона представником прокуліянської школи. В часи другого його консульства був виданий відомий сенатусконсульт (Sc. luventianum) про ріжницю відповідальности посесорів bonae i fidei.

8. Нерацій Пріск (Neratius Priscus), одночасний з молодшим Цельзом керовничий прокуліянської школи, був консулом і членом ради імператорів Траяна і Гадріяна. Траян хотів призначити Нерація своїм наступником.²⁾ Рік смерти Нерація невідомий, але він був живий ще тоді, коли Помпоній писав своє enchiridion.³⁾ Із творів Нерація в Дігестах Юстиніяна є фрагменти із regulae (15 книг), responsa (3 книги) і membranae (7 книг; мали характер догматичного розгляду казусів);⁴⁾ також цитуються libri ex Plautio, libri epistolarum і libri de nuptiis.⁵⁾

9. Тіцій Арістон (Titius Aristo), член ради імператора Траяна,⁶⁾ відомий своїм глибоким відношенням до юридичних питань, через що до нього зверталися

¹⁾ Різкість відповідей Цельза відома з Cels. D. XXVIII, 1, 27: aut valide stulta est consultatio tua. З поглядом Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 182, що з цієї відповіді не можна робити висновків про занадто велику різкість Цельза, бо задане йому питання в даному випадкові було дійсно нерозумне, згодитись не можна. Правий є Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 123, коли каже, що різкість Цельза заснована на його ненависті до поглядів сабініянської школи, яка висловлювалась у даному випадкові цілком протилежно. Дивись: Ulp, D. XXVIII, 1, 21 § 2.

²⁾ Pomp. D. I, 2, 2 § 53; Papin. D. XXXVII, 12, 5; Vita Hadriani, 18, 1; ibid. 4. Чи був юрист Нерацій ідентичний з тим Нерацієм Пріском, який був praefectus aerarii Saturni і керовником провінції Панонії і походив із Сепіна в Самніумі, є непевне. Дивися з цього приводу: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 704 і сл.

³⁾ Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 187.

⁴⁾ Назва пояснюється тим, що книги були написані на пергаменті. Дивись: Krüger, ibid., стор. 188; також: Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 124.

⁵⁾ Ulp. D. VIII, 3, 5 § 1; XIX, 2, 19 § 2; XXXIII, 7, 12, §§ 35, 43; Gell., 4, 4, 4.

⁶⁾ Pap. D. XXXIV, 2, 5.

за порадами найкращі знавці права; ¹⁾ вмер після 108 р. Раніш історики права вважали його за сабініянця, але нині цілком доведено, що він повинний був належати до прокуліянської школи. ²⁾ З його творів відомі: *poetae* до Лябеонівських *posteriores*, до праці Сабіна *libri iuris civilis*, до його-ж *ad Vitellium*, до *libri iuris civilis* Касія. В Дігестах Юстиніяна згадується ще його *decreta Frontiana*, які, як треба гадати, уявляли із себе збірник імператорських декретів або сенатусконсултів. ³⁾

§ 22. Сабініянці.

1. Гай Атей Капітон (С. Ateius Capito), був консулом у 5 р. після Різдва Христового, в 11 р. був призначений завідуючим водотягами, на якій посаді перебував до смерти (22 р.), походив з невисокого роду (дід його був центуріоном у військові, батько дійшов лишень до претора). ⁴⁾ Він був великим прихильником принципату і користувався ласкою з боку Октавіяна Августа. В юриспруденції був учнем Офілія. За життя він користувався як юрист такою-же повагою, як і Лябеон, ⁵⁾ але вплив його на послідуочу юриспруденцію був значно менший: в Дігестах немає жадного фрагмента з його творів, та й цитується він іншими юристами дуже рідко, що між иншим пояснюється тим, що його твори присвячені були головним чином сакральному і публичному праву. ⁶⁾

¹⁾ Plin. Epist., 1, 22. Дивись: Mommsen, Zeitschrift für Rechtsgeschichte, VII, стор. 476.

²⁾ Про час смерти Арістона і приналежність його до прокуліянців, дивись: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, 698 і сл.

³⁾ Перший погляд висловлює Mommsen, Zeitschrift für Rechtsgeschichte, VII, стор. 475, другий — Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 699 і сл.

⁴⁾ Corp. inscr. lat. I, 750, 751; Pomp. D. I, 2, 2 § 47; Tacit. Annal., 3, 70, 75; Frontin. De aqu., 102.

⁵⁾ Gell., 10, 20, 2: *publici privatique iuris peritissimus*; Macrob. Sat. 7, 13, 11; *pontificii iuris inter primos peritus*; Pomp. D. I, 2, 2 § 47: *maximae auctoritatis*.

⁶⁾ Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 685.

З цих творів ми маємо відомости про *coniectanea* (збірник, якого 8-а книга трактувала про прилюдні суди, 9-а книга про сенат), *de iure pontificio* (не менше сімох книг), *de officio senatorio* (одна книга).¹⁾

2. Масурій Сабін (*Massurius Sabinus*), від якого має назву сабініянська школа, низького походження, настільки бідний, що йому першому з видатних юристів довелося жити з платні, яку він отримував од учнів; лишень у старому вікові був він включений до стану верхівців;²⁾ щоби він займав офіціальні посади, в джерелах немає відомостей; він перший з людей низького стану отримав *ius respondendi*.³⁾ Рік смерти Сабіна невідомий, але в усякому разі він жив ще при Нероні, бо писав про *senatusconsultum Neronianum*.⁴⁾ Літературна діяльність Сабіна була дуже велика: в *Digestaх* Юстиніана цитуються його *libri ad Vitellium*,⁵⁾ коментарій до *edictum praetoris urbanum* (не менше 5 книг), *responsa* (не менше 2 книг),

¹⁾ Gell., 4, 14, 1; 10, 6, 4; 4, 10, 7; 14, 7, 12; Festus v. mundus, стор. 157. Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 159, вважає, що остання книга є частина *coniectanea*. Вказані в Gell., 13, 12, 1 і сл., *epistola* і в Macrobian. Sat. 3, 10, 7 (*De sacrificiis*) Krüger визнає творами неюридичними. Karlowa, *ibid.*, гадає, чи не була остання книга частиною твору *De iure pontificio*.

²⁾ Pompl. D. I, 2, 2, §§ 48, 49, 50.

³⁾ *Ibid.* Зі слів Помпонія можна було-би гадати, що Сабін взагалі перший з юристів дістав *ius respondendi*. Так думає Karlowa *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 686. Але Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 164, стоїть за погляд Момзена, що оповідання Помпонія можна розуміти лишень так, що Сабін був перший не з вобілів, який дістав це право, бо той-же Помпоній дальше каже, що *ius respondendi* було запроваджене Октавіаном Августом.

⁴⁾ Gai, 2, 218.

⁵⁾ Bremer, *Iurisprudentia Antehadriana*, II, стор. 275, гадає, що це був твір, присвячений якомусь Вітелію. Однак Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 118, засновуючись на доказах Бавієри і Шнейдера, вважає це помилковим і думає, що цей твір уявляв із себе коментарій до творів юриста Вітелія. (Про останнього крім наймення нічого иншого не відомо.)

assessorium, de furtis liber singularis.¹⁾ Але головна його праця це *libri tres iuris civilis*, про яку вже було сказано вище (дивись § 20).²⁾

3. Гай Касій Лонгін (C. Cassius Longinus), учень попереднього, від імя якого сабініянська школа називалась також иноді касіянською, був унуком юриста Туберона і правнуком Сервія Сульпіція, займав посади мійського претора, консуля (в 30 р.), проконсуля Азії (в 40—41 р.) і легата Сирії (в 49 р.); в 65 р. імператор Нерон заслав його, вже сліпого, до Сардинії за те, що у нього був образ (*imago*) його предка Касія, вбивці Цезаря; звідтіля повернув його Веспасіян, але скоро після цього він умер.³⁾ Із творів Касія відомі його *libri iuris civilis*, які дійшли до нас у переробці в 15 книгах юриста Яволена, що з неї є багато фрагментів у Дівестах Юстиніяна; також там є багато цитат із цього твору в інших пізніших юристів. Ці *libri*, як треба думати, уявляли із себе дуже докладну й велику систему римського цивільного права. Крім того ми знаємо ще *potae* Касія до Вітелія.⁴⁾

¹⁾ Paul. D. XXXVIII, 1, 18; Callistr. D. XIV, 2, 4, pr. § 1; Ulp. D. XLVII, 10, 5 § 8; Gell. 11, 18, 11—14. Що до змісту *assessorium*, Bettmann-Hollweg, *Civilprozess des gem. Rechts*, II, стор. 137, гадає, що це була збірка казусів із практики юристів, як асесорів. Pernice, *Miscellanea*, стор. 22, думає, що це був підручник про обовязки асесорів.

²⁾ Виклад системи *ius civile* Сабіна, дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 164 і сл.; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 687 і сл.; Leist, *Versuch einer Geschichte der römischen Rechtssysteme*, стор. 44; Lenel, *Das Sabinussystem*, стор. 1 і сл., і інші.

³⁾ Pomp. D. I, 2, 2 §§ 51, 52; Ulp. D. IV, 6, 26 § 7; Pomp. D. XXIX, 2, 99; Tacit. *Annal.*, 12, 11; 16, 9; Suet. *Nero*, 37; Dio *Cass.*, 59, 29, 3.

⁴⁾ Дивись стор. 88, прим. 5. В Дівестах (Ulp. D. VII, 4, 10 § 5) ми находимо що ось яку замітку: „Cassius apud Urseium scribit“ (про Урсея дивись нижче). З цього Pernice, *Miscellanea*, стор. 57 і сл., виводить, що були якісь книги нотаток Касія до творів Урсея. Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 169 і 174, вважає, що слово *apud* треба розуміти так, що не Касій писав про

4. Урсей Ферокс (Urseius Ferox), сучасник Касія, від якого залишилась в Дігестах праця без назви в чотирьох книгах; зміст фрагментів дає підстави гадати, що оригінал був збіркою юридичних казусів, мов-би *libri quaestionum*.¹⁾

5. Гней Арулен Целій Сабін (Сп. Arulenus Caecilius Sabinus), наслідувач Касія в керуванні сабініянською школою, був консулом в 69 р., писав за часи Веспасіяна. Твори його до нас не дійшли, але інші юристи часто посилаються на його працю про едикт курульних едилів.²⁾

6. Яволен Пріск (С. Octavius Fidius Tossianus Iavolenus Priscus), наслідувач Целія Сабіна, за часи імператорів Доміціяна, Нерви, Траяна і Гадріяна займав багато урядових посад: він верховодив легіонами в Мезії і Африці, керував провінціями Британією, Германією (в 90 р.), Сирією і Африкою.³⁾ При імператорі Антоніні Пії був членом імператорської ради; рік смерти невідомий, але треба думати, що дожив він до глибокої старости.⁴⁾ З його праць по фрагментам в Дігестах

Урсея, а Урсей приводив цитату з Касія. З свого боку Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 694, не заперечуючи тому, що в даному місці власне Касій цитував Урсея, каже, що це є лишень доводом того, що обидва юристи жили одночасно і один у своїх творах посилався на другого. Остання гадка здається найбільше справедливою.

¹⁾ Дивись стор. 89, прим. 4. *Ulp. D. X, 3, 6 § 12*; *Iul. D. XXIII, 3*, і інші. Питання про те, чи належав Урсей до сабініянців, треба 48, розв'язати позитивно; дивись: Pernice, *Miscellanea*, стор. 56; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 695.

²⁾ *Pomp. D. I, 2, 2 § 53*; *Tacit. Histor.*, I, 77; *Gell.* 4, 2, 3.

³⁾ *Pomp. D. I, 2, 2 § 53*; *Corp. Inscr. Lat.*, III, 2864 (i Ad-denda, 1062); *Mommsen, Ephemer. epigraph.*, V, стор. 652 і сл.; *Iul. D. XL, 2, 5*.

⁴⁾ *Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 177, і *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 697 і сл., вважають наймовірним, щоби Яволен, який народився не пізніше 60 р. після Різдва Христового, міг дожити до часів Пія, і що згадка у *Vita Pii*, 12, про члена імператорської ради якогось Діаболена не може відноситись до Яволена, як це думає *Rudorff, Römische Rechts-*

Юстиніяна ми знаємо libri ex Cassio (15 книг, дивись вище під ч. 3), libri ad Plautium (витяг у 5 книгах із коментарія юриста Плавція до преторського едикту) і дві перерібки Лябеонових posteriores під назвами: а) Labeonis libri posteriorum a Iavoleno epitomati (не менше 6 книг) і б) Iavoleni libri ex posterioribus Labeonis (не менше 10 книг).¹⁾ Крім того в спискові авторів вказується ще на libri epistolarum (14 книг).

7. Абурній Валенс (Aburnius Valens) і 8. Тусціян (Tuscianus), наслідувачі Яволена в керуванні сабініянською школою,²⁾ з яких про другого нам окрім цього нічого невідомо; що до Валенса, то в Digestax є фрагменти з його libri fideicommissorum (7 книг), а також libri actionum (теж не менше 7 книг).³⁾ З життя

geschichte, I, стор. 170. Як доказ, приводиться ними те, що наступниками Яволена в керуванні сабініянською школою Помпоній називає Абурнія Валенса, Тусціяна і Юліяна, чому ніби-то вважає Яволена вмерлим вже за Гадріяна. Але приймаючи на увагу, що, як визнає і Карльова, напис „Діаболен“ є безумовно пізніша перерібка, що, згідно з посвідченням Плінія (Epistol., 6, 15), Яволен виявляв ознаки божевілля ще коло 106—107 р., можна гадати, що ця хвороба, не маючи постійного характеру, однак перешкоджала Яволенові в кінці його життя бути керовником школи; але великі заслуги його, як магістрата і юриста, не могли бути перешкодою для участі його в consilium principis, куди він міг являтися лишень тоді, коли приступи хвороби припинялись. Чи не наводять також поправка наймення Iavolenus на Diabolenus на думку про бажання якогось дотепника натякнути на ту-ж саму хворобу?

¹⁾ Lenel, Palingenes., I, 299, nota 4, вважає, що це був один твір, якому компіляторами дано дві назви. Помилковість цього доводять: Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 178 і сл.; Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 124; Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 698.

²⁾ Pomp. D. I, 2, 2 § 53.

³⁾ Valens, D. XXXVI, 4, 15; Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 189 і Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 124, гадають, що Valens написано помилково замість Venuleius, який погляд є заснований на тому, що у спискові авторів Digest немає вказівок на таку книгу Валенса. Цей погляд не може бути прийнятний: аже в спискові і в Яволена вказується один витяг з Лябеона, коли їх в дійсності було два.

Валенса відомо, що він родився коло 100 р. після Різдва Христового і був членом ради Антоніна Пія.¹⁾

9. Сальвій Юліян, (Salvius Iulianus), який вважається одним із найкращих, коли не першим,²⁾ із римських юристів; він був прадідом імператора Дідія Юліяна, походив із Гадрумета (в Африці), родився межі 80 і 90 роками після Різдва Христового, був *decemvir litibus iudicandis*, *quaestor Augusti*, членом ради імператора Гадріяна, народнім трибуном, претором, *praefectus aerarii Saturni* і *aerarii militaris*, консулем, жерцем убожествлених імператорів Гадріяна і Антоніна Пія, *curator aedium sacrarum*, кероуником провінції Долішньої Германії за часи Антоніна Пія і провінції Іспанії Ближчої за часи Марка Аврелія, в кінці проконсулем Африки,³⁾ де, треба думати, й умер перед 169 р.⁴⁾ Юліян був останнім кероуником сабініянської школи; вчителем його був Яволен Пріск.⁵⁾ З творів Юліяна найголовнішим були його *Digesta* в 90 книгах, над якими він працював ціле життя.⁶⁾ В підвалину цього твору була покладена система преторського едикту, але по цій системі було зібране все римське право. Значіння *Digest* Юліяна, як каже Зом,⁷⁾ „полягає в знаменитому вмінні автора на ґрунті широкої казуїстики

¹⁾ Mommsen, *Zeitschrift für Rechtsgeschichte*, IX, стор. 90; *Vita Pii*, 12, 1.

²⁾ Муромцевъ, *Гражданское право древняго Рима*, стор. 479.

³⁾ Спори, які виникали раніш із приводу життя Юліяна, вини розв'язані цілком напшеом на статуї, яку знайдено в Гадруметі в 1899 р. і яка була поставлена мешканцями міста на пошану Юліяна. Дивись з цього приводу: Mommsen, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXIII (1902), стор. 54 і сл.; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 125.

⁴⁾ Рік смерти Люція Вера, співкерманича Марка Аврелія, бо в рескрипті, виданому ще від імя обидвох імператорів, Юліян пригадується як умерлий. Дивись: Ulp, *D. XXXVII*, 14, 17: *Salvi Iuliani amici nostri clarissimi viri hanc sententiam fuisse*.

⁵⁾ *Comp. D. I*, 2, 2 § 53; *Iul. D. XL*, 2, 5.

⁶⁾ Початі вони були перед 129 р. а в 64-ій книзі вже говорить про рескрипт Антоніна Пія. Дивись: Fitting, *Über das Alter der Schriften der römischen Juristen*, стор. 23 і сл.

⁷⁾ *Sohn*, *Institutionen*, стор. 114. Про значіння Юліяна в юридичній літературі дивись також: *Buhl*, *Salvius Iulianus*, I, стор. 108 і сл.

і талановитого розв'язання численних окремих правних випадків збудувати на кожному такому випадкові загальну юридичну норму і означити її коротко, але разом так ясно, що вона як блискавка освітлює широко круговид людської думки“. З Дігест Юліяна в Дігестах Юстиніяна, є 376 фрагментів, а крім цього 79 фрагментів із других його творів: *ad Urseium* (4 книги, дивись вище), *ad Minicium* (6 книг), *de ambiguitatibus* (1 книга). Про зредагування Юліяном преторського едикту було вже говорено вище (дивись: § 14).

10. Секст Помпоній (*Sextus Pomponius*) не уявляв із себе зірки першої великості як вчений юрист, але для історії римського права грає нині величезну роль: більшістю відомостей, які ми маємо про поступінний хід римського права, ми обов'язані фрагменту з його *liber singularis enchiridii*, включеному в Юстиніанівські Дігести.¹⁾ Жив і писав він за часи імператорів Гадріяна, Антоніна Пія і Марка Аврелія.²⁾ Щоби він займав яку-небудь офіційну посаду, з джерел не видно. Треба думати, що він був учителем права, а весь вільний час присвячував літературній діяльності. І треба визнати, що ця діяльність, правда, виключно компілятивного характеру, була дуже врожайна: крім згаданого підручника він написав ще³⁾ другий *enchiridion* у двох книгах, *libri ad Sabinum* (36 книг),⁴⁾ *ad Qu. Mucium* (39 книг), *ex Plautio* (7 книг), *epistolae* (20 книг), *variae lectiones* (не менше 41 книги),⁵⁾ *de senatus consultis* (5 книг), *de fideicom-*

¹⁾ *Pomp. D. I, 2, 2.*

²⁾ З *Pomp. D. L, 12, 14*, видно, що коли Помпоній писав свої *epistolae* і *variae lectiones*, Антоній Пій вже не жив на світі: *divus Antoninus constituit.*

³⁾ *Dig. Index auctorum, XI.*

⁴⁾ В *Index*-і 35; але фрагмент *Pomp. D. XLIX, 15, 20* є взятий із 36-ої книги.

⁵⁾ В *Index*-і 15 книг. Але *Ulp. D. VIII, 5, 8 § 6* посилається на 41-у книгу. Треба думати разом з *Kröger, Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 193, що в упорядників Дігест Юстиніяна були під руками лишень перші 15 книг. Що до того факту, що поруч з окремими фрагментами з *epistolae* або *variae lectiones* є ще фрагменти

missis (5 книг), *regulae* (1 книга), *de stipulationibus* (не менше 8 книг),¹⁾ а також величезний коментарій до преторського і едильського едиктів, який повинен був бути не менш як у 150 книгах.²⁾ З творами Помпонія ми знайомі по фрагментам і вказівкам у Дівестах Юстиніяна; крім того частина його *liber singularis regularum* дійшла до нас і в оригіналі.³⁾

11. Секст Цецілій Африкан (*Sextus Caecilius Africanus*), учень Юліяна;⁴⁾ про життя його ми не маємо докладних відомостей; вмер він, треба думати, за часи Марка Аврелія.⁵⁾ Як сучасники Африкана, так і пізніші юристи відносились до його творів з великою повагою,⁶⁾ але через неясну мову вважали їх тяжкими для зрозуміння.⁷⁾ В Дівестах Юстиніяна ми знаходимо 131 відривок із *quaestiones* Африкана (в 9 книгах),⁸⁾ а також

з якогось твору: *liber epistolarum et variarum lectionum*, то тут, мені здається, найбільше правильний погляд Карлова, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 718, що обидва твори задля вигідності користування були в пізніші часи скорочені і з'єднані в один рукопис, в якому замість 41 книги було всього 15 книг *variarum lectionum* і всі 20 книг *epistolarum*. Інші погляди дивись: Rudorff, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 172; Fitting, *Über das Alter der Schriften der römischen Juristen*, стор. 40; Bremer, *Rechtslehrer und Rechtsschulen*, стор. 51.

¹⁾ Про цей твір ми знаємо через одну лишень цитату в *Ulp. D. VII, 5, 5 § 2*.

²⁾ Міркування з приводу цієї цифри дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 192.

³⁾ *Collect. libr. iuris Anteiustin.*, II, стор. 148; Huschke, *Iurispr. anteiust. quae supersunt* (у вид. Seckel et Kubler), I, стор. 96.

⁴⁾ *Ulp. D. XXV, 3, 3 § 4*, звідкілья видно, що Африкан робив запитання Юліянові. Однак Карлова, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 712, вважає його на цій підставі скорше молодшим приятелем, аніж учнем Юліяна.

⁵⁾ В усякому разі перед 169 р., бо в *Gell.*, 20, 1, 1 і сл. він згадується як умерлий.

⁶⁾ *C. VII, 7, 1 pr.*: *antiqui iuris conditor*.

⁷⁾ *Africani lex ergo difficilis*.

⁸⁾ У *quaestiones* звертає на себе увагу форма викладу: *a respondit* і т. н., дуже часто в третій особі (іноді проте і в першій). Ще в XVI. сторіччі Cuiacius рішив, що ця третя особа була Юліян.

спогад про другий його твір, під заголовком *epistolae* (не менше 20 книг).¹⁾

12. Га́й (Gaius) уявляє з себе дуже цікаве з'явище в історії римського права: це єдиний юрист, від якого до нас дійшла в повному складі літературна праця (*institutiones*), не кажучи вже про значну кількість фрагментів у Дігестах Юстиніана та інших збірниках, а разом із тим ми не маємо про нього, як людину, жадних відомостей. Дивно те, що навіть римські юристи до V. сторіччя після Різдва Христового ані словом не згадують про існування Га́я і його літературних праць.²⁾ Через те в літературі по історії римського права висловлювались що до Га́я ріжнومانітні гіпотези. Деякі вчені думали, що Га́й був провінціяльний юрист,³⁾ невідомий у Римі

Того-ж погляду: Mommsen, *Zeitschrift für Rechtsgeschichte*, IX, стор. 90 і сл.; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 713 і сл., та інші. З цим поглядом не можна не згодитись, але від нього ще дуже далеко до безпідставної гадки, яку висловлює Покровській, *Історія римського права*, стор. 206, що Афрікан ніби-то не писав власних *quaestiones*, а лишень видав твір Юліяна.

¹⁾ Ulp. D. XXX, 39 pr.: *Africanus libro vicesimo epistolarum apud Iulianum quaerit*. Місце спірне: Zimmermann, *Geschichte des römischen Privatrechts*, I, стор. 351, вважає це за запитання Афріканом Юліяна; Mommsen, *Zeitschrift für Rechtsgeschichte*, IX, стор. 92, визнає це за цитату Юліяна із творів Афрікана; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 714, гадає, що в одній із своїх *epistolae* Афрікан виловив погляд Юліяна і долучив до нього своє запитання; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 128, вважає пояснення Карльови за неможливе (чому?) і піддає сумніву саму цитату. Я цілком прилучаюсь до погляду Карльови, як найбільше відповідаючого змістові цитати і відомому нам відношенню Афрікана до Юліяна, як до вчителя.

²⁾ За виключенням одного місця в Дігестах: Pompl. D. XLV, 3, 39; проте Pernice, *Labeo*, I, стор. 85, гадає, що справа йде про Га́я Касія Лонгїна. Проти останньої гадки дивись: Dernburg, *Institutionen des Gaius*, стор. 109; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 720, і інші. Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 130, вважає це місце за інтерполяцію.

³⁾ Mommsen, *Jahrbuch des gemeinen Rechts*, 1859, III, стор. 1 і сл.; Bremer, *Rechtslehrer und Rechtsschule*, стор. 77 і сл.; Kuntze, *Der Provinzialjurist Gaius, wissenschaftlich abgeschätzt*, 1883; Kniep, *Der Rechtsgelehrte Gaius*, 1910, і інші. Проти цього дивись:

за часи свого життя, і доводили це тим, що він єдиний з юристів написав коментарій до *edictum provinciale* і що він прилучав себе до Сабініянців в той час, коли в Римі ріжниця межі школами вже зникла. Другі¹⁾ гадають, що Гай жив у Римі, але вчив у спеціальній школі для провінціальних юристів. Треті²⁾ піддавали сумніву навіть самий факт дійсного існування Гаю і припускали, що праці Гаю є в дійсності праці Гаю Касія Лонгіна (дивись вище під ч. 3), якого для скорочення називали лишень по самому *praenomen*. Насамкінець була й така чудернацька теорія,³⁾ що „Гай“ був псевдонимом жінки-юристки, яка соромилась писати під власним імям. Але ці теорії (крім останньої — цілком безпідставної), маючи за себе багато *pro*, мають і багато *contra*, а тому стати на якій-небудь із них неможливо. Доводиться примиритися з тими безспірними даними,⁴⁾ які можна вивести з творів Гаю, а власне, що він писав од часів Антоніна Пія до часів Комода, і що він не був особою офіційною, а лишень, як Помпоній, учителем і письменником.

З творів Гаю найважнішими для нас є його Інституції, яких повний заголовок є: *Gai institutionum iuris civilis commentarii quattuor*. До початку XIX. сторіччя були відомі лишень перші три коментарії в скороченому вигляді, які під назвою *epitome institutionum Gai* склали

Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 212; Fehr, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXXII (рецензія на книгу Кніпа); Dydński, *Historia źródeł prawa rzymskiego*, стор. 237 і сл.

¹⁾ Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 722.

²⁾ Kalb, *Jahresbericht für Altertumswissenschaft*, LXXXIX (1896), стор. 231, 232; CIX (1901), т. II, стор. 40; Longinescu, *Gaius, der Rechtsgelehrte*, стор. 62. Проти цього дивись: Herzen, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XX (1899), стор. 214; Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 129 і сл.

³⁾ Samter, *Deutsche Juristenzeitung*, XIII (1908), 1383 і сл.

⁴⁾ Gai, D. II, 1, 11 *pr.*, де Гай каже: *imperator Antoninus (a ne divus)*; Gai, D. XXXVIII, 17, 9, де йде мова про *senatusconsultum Orphitanum* (178 *p.*). Докладні міркування на підставі творів Гаю про те, чим він був і коли він жив, дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 723—728. Про відсутність у Гаю *ius respondendi* дивись: Puchta, *Cursus der Institutionen*, § 99.

частину збірника законів Вестготського короля Аляріха (*Breviarium Alaricianum*). Але в 1816 р. відомий історик Рима Нібур у бібліотеці Веронського Собору здивав палімпсест,¹⁾ який після розбору його виявився повним рукописом Інституцій Гаю. Рукопис удалось прочитати цілком, за виключенням небагатьох місць.²⁾ Інституції в короткій і разом із тим дуже ясній, точній і систематичній формі викладають римське право для шкільного вжитку.³⁾ Крім інституцій нам по фрагментах в Дівестах Юстиніана відомі ще ось-які праці Гаю:⁴⁾ *ad edictum provinciale* (32 книги), *ad edictum urbicum* (не менше 10 книг), *ad legem Iuliam et Papiam Poppaeam* (15 книг), *de fideicommissis* (2 книги), *ad leges XII tabularum* (6 книг), *res cotidianae* (7 книг інформаційного змісту, — треба думати, для вживання неюристами), *de verborum obligatione* (3 книги), *de manumissionibus* (3 книги), *regulae* (в 3-х і в 1-ій книзі), *ex Quinto Mucio* (кількість книг невідома); опріч того по одній книзі: *de formula hypothecaria*, *ad senatusconsultum Tertullianum*, *de tacitis fideicommissis*, *de casibus*, *dotaliciorum*.

¹⁾ Рукопис, на якому згорі написаний є інший; в даному разі по над інституціями Гаю були написані листи і полеміка отця церкви Героніма.

²⁾ Перше прочитаний він був Гешеном і виданий в 1820 р.; другий раз розбрав його Фр. Блюме, який пояснив багато неясних місць, але на жаль уживав таких міцних реактивів, що решту нерозібраних місць тепер уже цілком неможливо прочитати. З поправками Блюме рукопис виданий Гешеном повторно в 1824 р. Третій раз рукопис зредагований Штудемундом і виданий ним у 1874 р. Новіші видання в спільній редакції Крюгера і Штудемунда з'являються у *Collectio librorum iuris Anteiustiniani*, т. I.

³⁾ Dernburg, *Die Institutionen des Gaius, ein Kollegienheft aus dem Jahre 161 nach Christi Geburt*, Halle 1869, висказав погляд, що інституції були не підручником, а записом лекцій, які прочитані були слухачам Гаєм на словах. Але цей погляд не спіткав співчуття в науці і дійсно не має під собою досить твердого ґрунту. Див.: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 724; Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 131. Докладний огляд змісту інституцій Гаю дивись нижче: § 28.

⁴⁾ *Dig. Index auct.*, XX; *Gai*, 1, 188; 3, 54.

§ 23. Корифеї римської юриспруденції.

Після Гаю ми вже не знаємо юристів, які належали-б до однієї зі шкіл. Але навіть і ровесники Гаю вже не прилічували себе до якої-будь школи. Ми навряд-чи помилились, коли скажемо, що причиною цього було те, що основи правної системи були вже остаточно складені юристами догаєвських часів, підстав для контроверз і спорів уже залишалось мало і діло юристів зводилось до того, щоби остаточно примирити ці контроверзи, звести все, що було раніш вироблено як наукою, так і законодавчою діяльністю коміцій, сената, магістратів та імператорів, до одної гармонійної системи. Це була праця менше творча, але не менше важлива, ніж праця попередніх юристів, і — треба віддати справедливість римській юриспруденції — вона дуже і дуже багато зробила в цьому напрямі.¹⁾ Тому цілком по заслугам період від Марка Аврелія до кінця династії Северів називали клясичним, а юристів тих часів — корифеями римської юриспруденції.²⁾ Число їх досить велике. Крім найголовніших, яких ми розглянемо кожного зокрема, треба назвати ще багатьох і другорядних юристів, праці яких однак не мало спричинились до приведення науки римського права до гармонійної системи, як то: Фльорентина (Florentinus) — в Дігестах Юстиніяна 42 фрагментів, Клявдія Тріфоніна (Claudius Trifoninus) — 79 фрагментів, Арія Менандра (Arius Menander) — 6 фрагментів, Калістрата (Callistratus) — 99 фрагментів, Венулея Сатурніна (Venuleius Saturninus) — 71 фрагмент, Ліцінія Руфіна (Licinius Rufinus) — 17 фрагментів, Емілія Макра

¹⁾ Коли їй все-ж-таки не вдалось остаточно знищити різницю між *ius civile* і *ius honorarium*, яка, не маючи вже під собою жадних підстав, існувала лишень як галья задля остаточної систематизації права, — в цьому винна не юриспруденція, а ті обставини, які завчасно припинили її діяльність. Дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 296, а також нижче: § 24.

²⁾ Modest. D. XXVII, 1, 13 § 2.

(Aemilius Maser) — 62 фрагменти,¹⁾ Гермогеніана (Hermogenianus) — 107 фрагментів.

Що до зірок першої великості, то до них залічуються ось які особи:

1. Ульпій Марцель (Ulpius Marcellus), член ради імператорів Антоніна Пія і Марка Аврелія,²⁾ займав за останнього ще посаду легата Панонії, а за Комода — керовника провінції Британії;³⁾ цитується в Дігестах Юстиніана 59 разів. Головніша його праця, — *digesta*, в 31 книзі. Заснована вона на творах попередників та на деяких імператорських рескриптах і декретах, але в значній мірі і на власних поглядах автора. Інші праці Марцеля: *ad legem Iuliam et Papiam Poppaeam* (6 книг), *de officio consulis* (не менше 5 книг), *notae* до Дігест Юліана і до *regulae* Помпонія, *responsa* (1 книга), *de iudiciis publicis* і *de officio consulis*.⁴⁾

2. Квінт Цервідій Сцеволя (Qu. Cervidius Scaevola), член ради імператора Марка Аврелія,⁵⁾ вчитель

¹⁾ Спис творів в *Dig. Index Auctor.* XVII, XIX, XXI, XXVI, XXVII, XXXIII, XXXV, XXXVIII. Крім згаданих ми знаємо ще декілька наймень юристів, про яких відомости наші дуже бідні або праці яких мали характер чисто компілятивний; до таких належать: Папірій Юст (Papirius Iustus, дивись: § 25), Тарунтей Патерн (Tarunteius Paternus), Месій (Messius), Папірій Фронтон (Papirius Fronto), Тертуліян (Tertullianus), Клявдій Сатурнін (Claudius Saturninus), ПUTEОЛЯН (Puteolanus), Юлій Аквила (Iulius Aquila), Фурій Антіян (Furius Antianus), Рутілій Максим (Rutilius Maximus).

²⁾ *Vita Pii*, 12, 1; *Marcel. D.* XXVIII, 4, 3.

³⁾ *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 731

⁴⁾ В Дігестах є ще два фрагменти (*Marcel. D.* III., 2, 22; IV, 4, 43) з творів Марцеля *De iudiciis publicis* і *De officio praesidis*. Позаяк в *index auctorum* XVII, останніх двох праць Марцеля не згадується, а разом із тим там-же під XXXIII праці під такими-ж назвами згадуються в юриста Макра, — *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 732 і *Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 214, гадають, що *Marcellus* написано помилково замість *Maser*. Що до першої праці це не підлягає жадному сумніву, бо в так званому вульгатурському спискові Дігест (дивись нижче: § 29) замість *Marcellus* так і стоїть *Maser*. Коли-ж ми маємо одну таку помилку, цілком правдоподібна і друга.

⁵⁾ *Vita Marci*, 11, 10.

будучого імператора Септімія Севера (до часів якого дожив), Папініяна, Павла і Трифоніна.¹⁾ Є відомий ляконічністю своїх виразів.²⁾ В Дігестах Юстиніяна цитується 307 разів. Із праць його відомі: *digesta* (40 книг), *quaestiones* (20 книг), *responsa* (6 книг), *regulae* (6 книг), *de quaestione familiae* (1 книга), *notae* до Дігест Юліяна і Марцеля, *quaestiones publice tractatae* (1 книга).

3. Емілій Папініян (*Aemilius Papinianus*), якого пізніша римська юриспруденція визнавала першим із римських юристів,³⁾ і який цілком має право на це, коли не нарівні, то після Юліяна. Він родився за Антоніна Пія, був швагром імператора Септімія Севера по другій його жінці; за часи Марка Аврелія служив асесором при префекті преторія, а потім був *advocatus fisci*; за часи Септімія Севера займав посаду *magister libellorum*, а від 203 р. був *praefectus praetorio*.⁴⁾ В 212 р. Папініяна було покарано на горло з наказу Каракалі за те, що він відмовився виправдати з юридичного боку вбивство Каракалею брата його Гети.⁵⁾ З творів Папініяна по 595 фрагментам в Дігестах Юстиніяна, а також по відривкам з *Fragmenta Vaticana* відомі:⁶⁾ *quaestiones* (37 книг), *responsa* (19 книг), *definitiones* (2 книги),

¹⁾ *Vita Caracallae*, 8, 3. Докази того, що Сцеволя був учителем Трифоніна і Павла, дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 216. Встановлення факта дожиття до часів Севера дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 734.

²⁾ Напр. *Scaev. D. XXXIV*, 1, 19; *respondit: cur non?*

³⁾ Напр. *Vita Severi*, 21, 8: *iuris asyllum et doctrinae legalis thesaurum*; *C. V*, 71, 14: *viri prudentissimi*; *VI*, 42, 30: *acutissimi ingenii vir et merito ante alios excellens*; *VII*, 32, 3: *viri consultissimi*; *In. II*, 23 § 57: *homo excelsi ingenii*.

⁴⁾ *Vita Caracallae*, 8; *Pap. D. XXII*, 1, 3 § 3; *Triphon.*; *D. XX*, 5, 12 pr.; *Paul. D. XII*, 1, 40; *Dio Cass.* 77, 1; *Zonaras*, 12, 12. Пор.: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 221.

⁵⁾ *Vita Severi*, 21, 8: *quod parricidium excusare noluisset*; *Vita Caracallae*, 8.

⁶⁾ *Collectio libr. iuris Anteiustiniani*, т. III; Girard, *Textes*, стор. 435.

de adulteriis (2 книги) і astynomicos (1 книга на грецькій мові про обов'язки астиномів, провінціальних урядовців, які, треба гадати, доглядали в муніципіях за *opera publica*.¹⁾

4. Доміцій Ульпіян (Domitius Ulpianus), походженням із міста Тира у Фінікії, займав посаду асесора при префекті преторія за Папініяна; при імператорі Еягабалі був посаджений до в'язниці і звільнений звідти Александром Севером, який зробив його перше *magister libellorum*, потім членом ради і *praefectus annonae* і насамкінець *praefectus praetorio*.²⁾ На останній посаді вплив Ульпіяна на все керування державою був величезний, але його реформи викликали проти нього обурення з боку преторіанців, які й убили Ульпіяна в 228 р.³⁾ По оригінальності Ульпіян значно уступав перед Папініяном; праці його мають здебільша компілятивний характер. Але він так ясно та зрозуміло умів викладати чуже, що праці його завоювали собі одне із перших місць у римській юриспруденції.⁴⁾ Для нас значіння Ульпіяна ще більше, бо твори його дійшли до наших часів у найбільшій кількості. В Дігестах Юстиніана з творів Ульпіяна є 2462 фрагменти, які таким робом складають коло одної третьої частини всіх Дігест. Крім того ми маємо в оригіналі: частину його *institutiones* (у 2 книгах), яка знайдена Ендліхером на папірусі у Віденській Бібліотеці в 1835 р., книгу *regulae*, яка в скороченому вигляді (*epitome*) в рукопису X. сторіччя зберігається у Ватиканській Бібліотеці,⁵⁾ і відривки з *dis-*

¹⁾ Mommsen, *Römisches Staatsrecht*, II, стор. 488.

²⁾ *Ulp. D. L*, 1 pr.; *Vita Pescenn.*, 7, 4; *Vita Heliogab.*, 16, 4; *Vita Alexandri*, 26, 6; *C. VIII*, 37, 4; *IV*, 65, 4. Міркування з приводу послідовності посад, які займав Ульпіян, дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 740 і сл.

³⁾ *Vita Alexandri*, 26, 6; 31, 2, 3; 34, 6; 51, 4; 67, 2; 68, 1 *Zosim.*, 1, 11; *Dio Cass.*, 80, 2.

⁴⁾ Напр. *Modest. D. XXVI*, 6, 2 § 5: *kratistos*; *C. IX*, 41, 11 § 1: *vir prudentissimus*.

⁵⁾ Обидва твори надруковані в *Collectio libr. iuris Anteiustiniani*, т. II, стор. 1 і сл., 157 і сл.; окремі цитати з Уль-

putationes (у 10 книгах) на пергаменті, які відкриті в 1903 і 1904 р. Ленелем у Страсбурській Університетській Бібліотеці серед рукописів, набутих нею в Єгипті.¹⁾ Літературна діяльність Ульпіяна була величезна; крім згаданих творів він написав ще:²⁾ *ad edictum* (81 книга), *ad Sabinum* (51 книга), *ad legem Iuliam et Papiam* (20 книг), *de omnibus tribunalibus* (10 книг), *de officio proconsulis* (10 книг), *paedectae* (10 книг), *regulae* (другий твір у 7 книгах), *de fideicommissis* (6 книг), *opiniones* (6 книг), *de adulteriis* (5 книг), *de appellacionibus* (4 книги), *de officio consulis* (3 книги), *de censibus* (6 книг), *responsa* (2 книги), і по одній книзі: *de sponsalibus*, *de officio praefecti urbis*, *de officio praefecti vigilium*, *de officio curatoris rei publicae*, *de officio praetoris tutelaris*, *de officio quaestoris*. Як бачимо, жадна галузь права не тільки приватного, але й державного не була залишена Ульпіяном без уваги.

5. Юлій Павел (*Iulius Paulus*), по своїй продуктивності і славі рівний Ульпіянові, але з боку викладу менше талановитий ніж той; був учнем Сцеволі, займав разом з Ульпіяном посаду асесора при префекті преторія за Папініяна, за Септімія Севера або Каракалю; був членом ради імператора, а за Александра Севера замістив Ульпіяна на посаді префекта преторія.³⁾ Час смерти Павла невідомий. В Дігестах Юстиніяна з творів Павла є 2080 фрагментів; він уступає в їх кількості лишень Ульпіянові. Крім того дійшли до нас його сеп-

піяна там-же, стор. 160 і сл., т. III, стор. 298. Також у Huschke, стор. 436 і сл., 502 і сл., 617 і сл.; Girard, Textes, стор. 390 і сл.

¹⁾ Lenel в *Sitzungsberichte der Berliner Akademie*, XLVII (1903), стор. 1034 і сл.; XLVIII (1903), стор. 922 і сл.; XLIX (1904), стор. 1156.

²⁾ *Dig. Index auct.*, XXIV.

³⁾ *Paul. D.* III, 5, 18 § 1; IV, 4, 24 § 2; XXXVII, 11, 9, і інші де Павел всюди називав Сцеволю *noster*; *Paul. D.* XII, 1, 40; XXIX, 2, 97; IV, 4, 38; *Aurel. Vict. Caesares*, 24, 6; *Vita Pescen.*, 7, 4; *Vita Alexandri*, 26, 5; 68, 1. Докази на те, що Павел був префектом преторія не одночасно з Ульпіяном, а після нього, дивись: Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 745.

tentiae (5 книг) у скороченому вигляді, як складова частина збірника *lex Romana Visigothorum*, а також декілька відривків різних творів в оригіналах.¹⁾ Нам відомо по назвам до 90 творів Павла,²⁾ з яких 47 уявляють із себе монографії, кожна в одній книзі, по різноманітним питанням права приватного, карного, державного і процедури. Обмежуємось переліченням лише головніших, а то більших творів Павла. Крім згаданих він написав ще: *sententiae* (в 6 книгах), *ad edictum* (80 книг), *quaestiones* (26 книг), *responsa* (23 книги), *brevia* (скорочений коментарій до едикта в 23 книгах), *ad Plautium* (18 книг), *ad Sabinum* (16 книг), *ad leges* (10 книг), *regulae* (одні в 7 книгах і двоє по 1'книзі), *ad Vitellium* (4 книги), *ad Neratium* (4 книги), *de fideicommissis* (3 книги), *decreta* (3 книги), *de adulteriis* (3 книги), *manualia* (3 книги), *institutiones* (2 книги), *de officio proconsulis* (2 книги), *ad legem Iuliam* (2 книги), *ad legem Aeliam Sentiam* (3 книги), *de iure fisci* (3 книги), *de censibus* (2 книги), *notae* до творів Юліяна, Сцеволи, Папініяна та інших.

6. Елій Марціян (*Aelius Marcianus*), якого треба прилічити до зірок першої великості як тому, що в *Digesta*х є 275 його фрагментів (більше ніж Марцеля), так і тому, що він особливо вмів з'єднувати здобутки науки з законодавчою діяльністю імператорів, чому між іншим гадають, що він повинний був займати офіціальну посаду в канцелярії імператора.³⁾ Писав він за часи після смерти Каракалі.⁴⁾ З його праць ми знаємо ось які:

¹⁾ Надруковані в *Collectio*, т. II, стор. 39 і сл., 160; т. III, стор. 297 і сл.; також *Huschke*, стор. 450 і сл., 562; *Girard*, *Textes*, стор. 312 і сл.

²⁾ *Dig. Index auct.*, XXV; *Kipp*, *Geschichte der Quellen*, стор. 139.

³⁾ *Krüger*, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 251.

⁴⁾ В усіх фрагментах з його творів він називає імператорів Севера і Каракалію, як вмерлих: *Divus Severus et Antoninus Magnus*, *Divi Sever. et Anton.*, і т. д., напр.: *Marcian. D. XLIX*, 1, 7; *XXX*, 111.

de apellationibus (2 книги), institutiones (15 або 16 книг), regulae (5 книг), de iudiciis publicis (2 книги), 3 монографії і notae до Папініяна.¹⁾

7. Гереній Модестин (Herennius Modestinus), якого визнають останнім із великих римських юристів. Він був учнем Ульпіяна, жив довгий час у Дальмації, де, треба думати, займав якусь посаду;²⁾ від 221 до 244 р. займав посаду praefectus vigillum;³⁾ почав писати після смерти Каракалі.⁴⁾ В Дігестах Юстиніана з його творів є 344 фрагменти, з яких багато написано грецькою мовою і з яких нам відомі: responsa (19 книг), pandecta (12 книг), regulae (10 книг), differentia (9 книг), excusationes (6 книг), de roenis (4 книги), de praescriptionibus (в 4 книгах і в 1 книзі), а також по 1 книзі: de inofficioso testamento, de manumissionibus, de legatis et fideicommissis, de testamentis, de heurematicis, de enucleatis casibus, de differentia dotis, de ritu nuptiarum.⁵⁾

¹⁾ Dig. Index auct. XXIX; Marcian. D. XXIII, 2, 57a; XLVIII, 5, 8.

²⁾ Ulp. D. XLVII, 2, 52 § 20: Herennio Modestino studioso meo de Dalmatia consulenti. Дивись: Karlowa: Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 752.

³⁾ Bruns, Fontes, I, стор. 406 і сл.

⁴⁾ Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 253. Висловлений у Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 142, погляд, що праця De heurematicis могла бути написана коло 204 р., засновується ним на Modest. D. XXVIII, 6, 4 § 2, де говориться про імператорську конституцію 204 р. і імператори названі Severus і Antoninus без divi. Але навряд-чи можна припустити, щоби й про живих імператорів Модестин наважився писати без жадного титулювання, а тому треба думати, що епітет, який існував раніш, був пропущений при переписці. При таких умовах чому це повинно було бути divi, а не imperatores nostri?

⁵⁾ Dig. Index auct., XXXI; Modest. D. XLV, 1, 101, звідки видно, що крім De praescriptionibus в одній книзі була ще друга праця того-ж автора і тієї-ж назви що-найменш у чотирьох книгах. Що до згаданої в Modest. D. XLI, 1, 51 і 52 праці Ad Quintum Mucium — вона належала, треба думати, не Модестинові, а Помпонієві. Дивися з цього приводу: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 753; Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 142.

§ 24. Післяклясична юриспруденція і юридичне навчання.

Починаючи з другої половини III. сторіччя після Різдва Христового, помічається повний і мало не рапто-вий занепад юридичної науки в римській імперії. Останній юрист, що його твори цитуються (6 фрагментів) в Дігестах Юстиніяна, є Аврелій Аркадій Харізії (Aurelius Arcadius Charisius), який був *magister libellorum*, треба думати, за часи Константина.¹⁾ Після нього до часів Юстиніяна вся діяльність юристів зводилась лишень до скорочень або складання збірників із творів старих юристів, твори яких отримали навіть технічну назву *ius* для відрізнення від *leges* (законодавчої діяльності імператорів).²⁾ При цьому і з творів старих юристів найбільше розповсюдження мали ті, які носили характер більш-менш популярний і зрозумілий для людей з мало розвиненим з наукового боку розумом, як-то підручники Ульпіяна, Павла і Гаія, рідко Папініяна. Але навіть і вони по можливості скорочувались, що ми бачимо з тих літературних пам'яток, які залишились від згаданого періоду. З них головніші ось які:

1. *Fragmenta Vaticana* — фрагменти великого, досить слабо систематизованого витягу з творів Павла, Папініяна і Ульпіяна, імператорських конституцій і якоїсь праці *de interdicitis*, який, треба думати, був зроблений після 372 р.³⁾

¹⁾ Charis. D. I, 11, 1. Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 754, засновує міркування про те, що Харізії жив за часів Константина, на тому, що він посилається в згаданому місці на розпорядження цього імператора (C. Th., XI, 30, 16). Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 149, гадає, що Харізії мав на увазі зовсім не це розпорядження, але згоджується з тим, що він повинний був жити за Константина, з причини мови його творів.

²⁾ C. Th., XI, 36, 25; Nov. Val., III, 31, 1; *Constitut. Deo auctore*, § 11.

³⁾ До згаданого року доходять імператорські конституції, які записані у фрагментах. Фрагменти здибав перше Анджельо Май

2. *Collatio legum Mosaicarum et Romanarum* — збірник законів Моїсея в сумішку з витягами з Гая, Папініяна, Павла, Ульпіяна, Модестина та імператорських конституцій, який написано після 390 р., причому автор очевидно хотів показати тотожність римського права з біблійним.¹⁾

3. *Consultatio veteris cuiusdam iurisconsulti* — поради якогось юриста, які засновані на *sententiae* Павла і кодексах Григоріянському, Гермогеніянському і Теодосіянському (дивись нижче: § 25), але уявляють із себе не науковий твір, а в більшості гру словами для доказу якої-небудь думки; написані в кінці V. або початку VI. сторіччя.²⁾

4. *Scholia synaitica* — фрагменти з витягу з Ульпіянівських *libri ad Sabinum*, який був написаний в VI. сторіччі, треба думати, для шкільного навчання.³⁾

5. Сирійсько-римська книга законів — витяг із імператорських конституцій і творів римських юристів, дуже слабо систематизований і написаний коло 471—477 р.⁴⁾

у Ватикані в 1821 р. на палімпсесті. Останні видання в *Collectio libr. iur. Anteiustin.*, III, стор. 1 і сл.; *Huschke*, стор. 706 і сл.; *Girard, Textes*, стор. 435 і сл.

¹⁾ Остання конституція 390 р. Знайдено її в XVI. сторіччі. Новіші видання в *Collectio libr. iur. Anteiustin.*, III, стор. 107 і сл.; *Huschke*, стор. 645 і сл.; *Girard, Textes*, стор. 496 і сл. Про сироби розгадати автора дивись: *Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 343.

²⁾ Дивись: *Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 347 і сл. Видав Куяцій в 1564 р. з рукопису, який після цього зник. Нинішні видання в *Collectio*, III, стор. 199 і сл.; *Huschke*, стор. 835 і сл.; *Girard, Textes*, стор. 543 і сл.

³⁾ Дивись: *Kipp, Geschichte der Quellen*, стор. 151 і сл. Рукопис знайдено в 1880 р. в монастирі на Синаї. Виданий в *Collectio*, III, стор. 265 і сл.; *Huschke*, стор. 815 і сл.; *Girard, Textes*, стор. 531 і сл.

⁴⁾ Дійшла до нас не в оригіналі, а в перерібках на сирійській, арабській і вірменській мовах. Найкраще видання: *Syrisch-römisches Rechtsbuch aus dem fünften Jahrhundert, herausgegeben, übersetzt und erläutert von Bruns und Sachau, 1880.*

Які були причини такого повного занепаду юриспруденції, це цікавило багатьох дослідувачів римського права, але рішалось ними ріжноманітно. Кіп, почасти також Карльова,¹⁾ вважають за головнішу причину цього — повернення Рима на абсолютну монархію, яка визнавала перешкодою для себе навіть і ту одну сферу діяльності, де могла ще виявлятися вільна громадська думка, — сферу юриспруденції — і ставлять це у зв'язок із позбавленням юристів *ius respondendi*. Ця теорія, на мій погляд, не витримує жадної критики: як правильно каже Крюгер,²⁾ фактично і за часи принципату влада імператора була необмежена, керування деяких з принципсів мало цілком характер тиранії, яка іноді тяжко відбивалась на окремих представниках юриспруденції (пригадаймо Папініяна), але ніколи не була в стані затримати розвитку юридичної науки. Але Крюгер все-ж визнає, що скасування *ius respondendi* деякий вплив на занепад юриспруденції могло мати. Але вище (§ 20) було мною вже доведено, що *ius respondendi* ні з якого боку не спричинялось до розвитку римської юриспруденції і скорше могло перешкоджати йому. Тому я повинний навіть і до цього твердження віднести цілком негативно і категорично настоюю, що ні абсолютизм римських монархів, ні їх розпорядження в занепаді юриспруденції не винні. Зате я не можу не визнати рації за поглядами того-ж Крюгера, а почасти й Карльови, що причинами занепаду римської юриспруденції були:

1. значний розвиток її в епоху корифеїв, який повинний був мати своїм наслідком посліуючий занепад, як це буває в кожній галузі науки, що період великої продуктивності завжди змінюється періодом затиши, і
2. розвиток християнства, яке заняло собою найкращі уми Рима й відбило їх від юриспруденції. Я думаю навіть, що розвиток християнства і був найголовнішою причиною гаданого явища, і не тільки тому, що християнство

¹⁾ Kipp, Geschichte der Quellen, стор. 146 і сл.; Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 932 і сл.

²⁾ Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 296 і сл.

відбирало від юриспруденції найкращих працівників, а й тому, що воно цілком перемило світлогляд народу римського: народ цей з глибоко практичним розумом, увесь відданий урядженню особистого і громадського життя, викохав і виростив, як дитину, головнішу підвалину ладу в цьому житті — своє право; християнство навпаки навчало, що наше земне життя є ніщо в порівнанні з небесним, що воно є лишень підготовкою до останнього, а задля осягнення останнього треба не захищати від других своє майно, а віддавати його тим, хто не має нічого, не судитись, а уступати, не карати, а милувати. Кого-ж при поширенні такого світлогляду могло б інтересувати дальше розроблення юридичної науки? Жити в державі без права не можна — і християнство примушене було з ним миритись, як з неминучим лихом, але прикладати свої сили до дальшого його розвитку не могло ні в якому разі.

Наслідком занепаду юриспруденції з'явилась повна зміна юридичного навчання: через відсутність великих юристів не могли вже організовуватись і кола їх слухачів, які уявляли з себе раніш вищі юридичні школи. Між тим потреба в освічених юристах на посадах суддів і взагалі урядовців залишалась. Це примусило державну владу звернути увагу на юридичне навчання і заснувати вищі юридичні школи. Такі школи були засновані в Бериті (в Фінікії), коло III. сторіччя, в Римі й Константинополі (при імператорі Теодосії II.), Атонах, Цезареї та Александрії.¹⁾ Вчили в них особо призначені *professores* або *antecessores*, які отримували за це від держави платню.²⁾ Позаяк творчості від тих осіб великої чекати було годі, для шкіл була встановлена програма з чотирьохрічним курсом.³⁾ Не можна однак сказати, щоби серед профе-

¹⁾ Kuntze, *Cursus*, стор. 668; Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 393 і сл.; Rudorff, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 309 і сл.

²⁾ С. Th., XIV, 9, 3.

³⁾ Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 395; Rudorff, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 311.

сорів шкіл, особливо Беритської, зовсім не було талановитих людей. Так, видатними професорами римські джере-рела називають Кирила (Cyrillus), Домніна (Domninus), Демостена (Demosthenes), Евдоксія (Eudoxius) і Патрикія (Patricius).¹⁾ Вони займалися і літературною працею, але більш перекладами праць старих римських юристів на більш зрозумілу мешканцям східних провінцій грецьку мову. Головніша-ж заслуга їх в тому, що вони зберегли знання творів старих юристів до часів кодифікації їх Юстиніаном.

Існування згаданих шкіл, з яких лишень одна була в Італії, не могло затримати процесу поступін-ного пониження рівня юридичного знання у суддів і урядовців. Чим далі, тим менше могли вони розбі-ратися в творах старих юристів і керуватися ними як слід в потрібних випадках. Цим треба пояснити те, що імператори були примушені видавати спеціальні розпо-рядження про те, яким способом треба користуватись юридичними книгами.²⁾ Такі розпорядження були видані Константином в 321 р. про заборону керуватись нотами Павла і Ульпіяна до творів Папініяна,³⁾ і в 327 р. про обов'язковість для суддів приймати як закон твори Павла, особливо його *sententiae*.⁴⁾ Пізніше Валентиніан III. в 426 р. видав так званий *lex allegatoria* або закон про цитовання⁵⁾, яким наказано було керуватись творами п'ятиох юристів: Папініяна, Павла, Гая, Ульпіяна і Модестина, а також приймати на увагу твори Сцеволи, Сабіна, Юліяна, Марцеля і тих, кого *illi celebrarunt*, останніх однак при умові, коли є на руках скільки примірників рукописів їх творів (*si tamen eorum libri propter antiquitatem incertum codicum collatione firmuntur*). При ріжно-голосиці перших п'ятиох юристів, треба керуватись

¹⁾ Huschke, стор. 860 і сл.

²⁾ Не можна не згодитися з Кіпом (*Geschichte der Quellen*, стор. 147), що це був спосіб досить примітивний і свавільний.

³⁾ С. Th., I, 4, 1.

⁴⁾ С. Th., I, 4, 2.

⁵⁾ С. Th., I, 4, 3.

більшістю голосів; коли більшости немає, переважає погляд Папініяна; коли-ж немає погляду цього останнього, суддя сам вибірає той погляд, який уважає за найкращий; далі потверджується сила сентенцій Павла, а також неважність нот Павла і Ульпіяна до творів Папініяна.

Розд. VIII. Кодифікація римського права.

§ 25. Кодифікація в імперії до часів Юстиніана.

В попередньому параграфі ми бачили, яким чисто механічним шляхом старались імператори розв'язати той тяжкий стан, в якому опинилось практичне прикладання права до життя через пониження розумового і освітнього рівня населення римської імперії. Але коли цей шлях міг давати хоч деякі полекшення при користуванні *ius*, то для імператорських конституцій, яких набралось величезна кількість, які були розкидані по різних архивах, змінляли й касували одна одну, такий спосіб не міг бути вжитий. До того були конституції, які видавались у формі рескриптів задля одного якогось випадку, при чому однак у самому рескрипті про це не завжди було сказано.¹⁾ Раніше юристи переробляли в своїх творах конституції, признаючи їм місце в системі права і окреслюючи межі їх поширення. Але коли юристів вже не було, не було кому це робити і самотнім способом усунути виникаючі труднощі було видання збірника загальнообов'язкових конституцій.

Початок у цій справі був покладений приватними особами. Ще за часів принципату юрист Папірій Юст (Papirius Iustus) зібрав у 20 книгах конституції імператора Марка Аврелія.²⁾ За часи Діоклетіяна якийсь Гри-

¹⁾ Дивись : стор. 65, прим. 1.

²⁾ Збірник до нас не дійшов. По фрагментах із нього в Дігестах Юстиніана видно, що це не був збірник конституцій в оригіналах, а лише виклад в коротких словах самих резолюцій імператорів. Дивись : Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 214.

горій¹⁾ склав новий збірник імператорських конституцій від Гадріяна до 295 р., який має назву²⁾ *Codex Gregorianus*. Цей кодекс ділиться на 14³⁾ книг (*libri*), книги на титули (*tituli*), при чому в кожному титулі імператорські конституції записані в хронологічному порядку.⁴⁾ За часи Константина до цього кодекса був якимсь Гермогенієм або Гермогенієм⁵⁾ складений додаток⁶⁾, в якому були зібрані конституції за часи від 291 до 314 р. і який має назву *Codex Hermogenianus*. Він ділився лишень на титули.

Державна влада тільки на ціле сторіччя пізніше звернула увагу на цю справу. В 428 р. імператор Теодосій II. призначив комісію з 8-х осіб, якій доручив виконати дві праці: а) зібрати всі конституції від часів Константина і б) зробити з них, а також із творів старих юристів витяг лишень того, що не загубило ще своєї сили, який був-би підручником для практичної

¹⁾ Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 941, гадає, що скоріш автор називався *Gregorianus*. Але Mommsen, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung* (1889), X, стор. 247, довів цілком противне.

²⁾ Слово *codex* показує, що це була книга, написана на пергаменті, а не папірусний звиток. Дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 317.

³⁾ Або на 19. Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 87.

⁴⁾ *Codex Gregorianus* дійшов до нас лишень у фрагментах (в *Fragmenta Vaticana*), германських збірниках і інших. Ці фрагменти зібрані і видані (1837) у Haenel, *Codicis Gregoriani et Hermogeniani fragmenta*. Нині видаються в *Collectio libr. iur. Antejustin.*, III, стор. 224 і сл.

⁵⁾ Більше правдоподібно — Гермогенієм. Дивись: Mommsen, *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, X (1869), стор. 348 і сл.; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 942. Міркування останнього про тожність автора кодексу з юристом Гермогенієм, з якого творів ми маємо фрагменти в Дігестях Юстиніана, здаються дуже справедливими; проте це досі не є загально прийняте. Дивись: Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 88.

⁶⁾ Доказом того, що Гермогеніянський кодекс був додатком до Григоріянського вважається те, що він ділився не на *libri*, а лишень на титули. Він дійшов до нас лишень у фрагментах, які зібрані і видані разом із фрагментами з Григоріянського кодексу (дивись вище прим. 4).

діяльності державних установ. З невідомих причин, найвірніше, через невміння комісії управитися з другим зі згаданих завдань, комісія нічого не зробила.¹⁾ Тому в 435 р. була призначена нова комісія з 16-х осіб, під головуванням *qaestor sacri palatii* Антіоха, якій доручено було лишень зібрати ті конституції, які були видані після *Codex Hermogenianus*. Ця праця була закінчена в 438 р. і видана під назвою *Codex Theodosianus*.²⁾ Вона ділиться на 16 книг, книги на титули. Цей кодекс був оголошений для обовязкового вжитку в імперії разом із кодексами григоріянським і гермогеніянським.³⁾

Конституції, які видавались імператорами після оголошення *Codex Theodosianus*, отримали назву новель (*novellae leges, novellae constitutiones*). Видавали їх імператори обох римських імперій, чому, як уже було сказано вище в § 20, задля дійсности їх для обох імперій треба було, щоби імператор одної імперії переслав їх до імператора другої, а цей прийняв і оголосив. Щоби після цього конституції пересилались з західньої імперії до східньої, в джерелах відомостей немає. Але зате зі східньої до західньої в 447 р. були надіслані Теодосієм II до Валентиніяна III. всі конституції, видані першим після закінчення кодекса, які й були Валентиніаном оголошенні як збірник в 448 р. для своєї імперії.⁴⁾ Новелі зі сходу на захід пересилались ще Мартіяном

¹⁾ С. Th., I, 1, 5.

²⁾ С. Th., I, 1, 6. Теодосіянський кодекс перше видав Насел, *Codices Gregorianus, Hermogenianus, Theodosianus* (1842). В новіші часи найкращим виданням вважається: *Mommsen et Meyer, Theodosiani libri XVI* (1904—1905), 2 томи (Теодосіянський кодекс у першому томі).

³⁾ С. Th., I, 5 pr.: *ad similitudinem Gregoriani et Hermogeniani codicis; Interpretatio* до С. Th., I, 4, 3: *Gregorianum et Hermogenianum ideo lex ista praeteriit quia suis auctoritatibus confirmantur ex lege priore sub titulo de constitutionibus principum et edictis*. Дивись: *Karlowa. Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 943.

⁴⁾ *Nov. Theod.*, II, 2, 1; *Nov. Val.*, III, 25, 1.

(межи 450—457 роками) і Левом (в 468 р.).¹⁾ Ці новели разом із конституціями Валентиніяна III. і Майоріяна були за останнього складені в новий збірник.²⁾ Цей збірник із добавкою конституцій Лівія Севера і Антемія (до 472 р.) був знову перевиданий на заході в VI. сторіччі.³⁾

§ 26. Кодифікація в германських державах.

Коли в імперії, при існуванні вищих юридичних шкіл, ще можна було до певної міри управлятись за допомогою *lex allegatoria* і вказаних у попередньому параграфі трьох кодексів і збірників новель, то в тих германських державах, які в V. сторіччі склались на території бувшої західньої частини імперії, де освіченість впала до ще нижчого рівня, це було цілком неможливо. Між тим у тих державах разом із варварами жило багато римських горожан, які продовжували в зносинах mezi собою керуватися приписами римського права.

Варварські королі не тільки не перешкоджали в цьому, а навпаки, визнаючи велику гідність римського права в порівнанні зі звичайовим правом Германців, самі дбали про те, щоби римське право могло продовжувати свою чинність у їх державах, і робили заходи до того, щоби дати це право в збірниках, які-б відповідали рівневі розуміння місцевої людности. Таких збірників ми знаємо три, а то:

1. *Lex Romana Visigothorum*, виданий Вестготським королем Алярихом II. в 506 р. для Римлян, які проживали в межах Вестготського королівства, що воно займало полудневу Галлію та Іспанію. В X. віці цей збірник отримав ще другу назву: *Breviarium Alaricianum*. Він складений комісією з *prudentes* і апробований на зі-

¹⁾ Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 391; Karlowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 946.

²⁾ Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 91.

³⁾ Найкраще видання Маєра, 1905 р., уявляє з себе другий том його і Момзена видання Теодосіанського кодексу (дивись стор. 112, прим. 2).

бранні єпископів.¹⁾ У склад його входять витяги з Codex Gregorianus, Hermogenianus і Theodosianus, інституцій Іая, сентенцій Павла, до яких прилучені нові конституції римських імператорів (novellae) і одно responsum Папініяна. Текст джерел залишений без змін, за виключенням інституцій Іая, з яких цілком відкинута четверта книга, а перші три скорочені в дві.²⁾

2. Edictum³⁾ Theodorici, виданий остготським королем Теодорихом коло 507 р.⁴⁾ для підданих остготського королівства, яке займало в ті часи Італію, як для Римлян, так почасти й Остготів. В склад цього збірника увійшли витяги з кодексів Теодосіянського, Григоріянського і Гермогеніянського, новель Теодосія II., Валентиніяна III. і Майоріяна й сентенцій Павла.⁵⁾ Але цілий цей матеріал в цілком перероблений згідно з вимогами практики. Збірник поділений на 155 розділів.⁶⁾

3. Lex Romana Burgundionum, виданий не пізніше 516 р.⁷⁾ королем Бургундів Гундобадам для Римлян, підданих його держави, яка займала частину Галлії. Цей збірник явився додатком до збірника германських законів Бургундського королівства (Гундобада), що тільки в частині поширювався на його підданих-Римлян. В склад

¹⁾ Savigny, Geschichte des römischen Rechts im Mittelalter, II, стор. 37 і сл.; Hitzig, Zeitschrift der Savigny-Stiftung, XIV, стор. 187 і сл.; Conrat, Breviarium Alaricianum.

²⁾ Видання: Haenel, Lex romana Visigothorum, 1849 р.

³⁾ Назва пояснюється тим, що Теодоріх дивився на себе, як на римського магістрата. Дивись: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 948.

⁴⁾ Brunner, Deutsche Rechtsgeschichte, стор. 527.

⁵⁾ В збірникові згадується ще responsa Павла, De officio proconsulis Ульпіяна та інші. Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 359, гадає, що цими творами автори збірника не користувались, а взяли фрагменти з них, треба думати, з тих частин сентенцій Павла, які до нас не дійшли.

⁶⁾ Найновіше видання в Blühme, Monumenta Germaniae historica, Leges, V, стор. 145 і сл. Про інші дивись: Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 950.

⁷⁾ Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 360.

цього додатку¹⁾ ввійшли витяги з трьох вище згаданих кодексів, деяких конституцій, виданих після Теодосія II., сентенцій Павла і або інституцій, або *regulae* Гая, зі значними змінами. Починаючи з XVI. сторіччя *Lex Romana Burgundionum* називали ще *Papianus*. Ця назва пояснюється тим, що в деяких рукописах збірник з'єднався з *Lex Romana Visigothorum* і писався після нього, а в останньому в кінці стоїть фрагмент із *responsa* Папініяна з написом: *incipit Papiniani liber I*. Переписувач прийняв це за назву бургундського збірника, при чому ще перекрутив і ім'я Папініяна на Папіян.²⁾

§ 27. Діяльність Юстиніана.

Ідея, яка з'явилась ще у Теодосія II., кодифікувати в повноті як *ius*, так і *leges*, була виконана лишень на ціле сторіччя пізніше імператором Юстиніаном (527—565 р.). Чому це вдалось власне йому, треба пояснити не тільки енергійністю його самого і бажанням отримати славу великого законодавця,³⁾ але ще більше довгим існуванням вищих юридичних шкіл (дивись вище: § 24), які в складі своїх професорів виховали цілий шерег людей дуже працьовитих і ґрунтовно знайомих зі всіма творами блискучого періоду римської юриспруденції. Не досить талановиті, щоби створити що-небудь своє, вони були досить учені, щоби зуміти розібратись в чужих творах, вибрати те, що не загубило своєї ваги, і викласти його в повному порядку, користуючись виробленою раніш системою. Головнішим помішником Юстиніана в справі кодифікації був Трібоніан (*Tribonianus*), якого іноді

¹⁾ Видання: 1. *Bluhme, Monumenta Germaniae historica, Leges*, III, стор. 579 і сл.; 2. *Barkow, Lex romana Burgundionum*, 1826 р.; 3. *v. Salis, Mon. Germ. leg. sect. I, т. II, стор. 1* (1892).

²⁾ Більш докладно дивись: *Brunner, Deutsche Rechtsgeschichte*, стор. 497 і сл.

³⁾ Характеристику Юстиніана дивись: *Ranke, Weltgeschichte*, IV, 2. Про вплив імператриці Теодори дивись: *Gianturco, Studi giur. in onore di Carlo Fedda, Nap. 1906, IV, стор. 1 і сл.*

називають останнім з великих юристів, але який більш заслуговує назви гарного працюючого компілятора.¹⁾

13. лютого 528 р.²⁾ Юстиніян призначив комісію з десятих осіб під головуванням *ex quaestor sacri palatii* Іоана, до членів якої належали Трібоніян і професор константинопільської юридичної школи Теофіль (*Theophilus*). Цій комісії доручено було скласти повний збірник всіх маючих ще силу імператорських конституцій, з правом викидати перестарілі конституції, скорочувати задовгі, робити необхідні зміни й додатки. Ця праця була виконана за один рік, і новий збірник під назвою *Codex Iustinianus* був оголошений 7. квітня 529 р. з тим, що від 16. квітня він отримує силу закону. Разом із тим теряди силу закона кодекси Григоріянський, Гермогеніянський і Теодосіянський, а також і всі видані після них новелі, крім тих, які встановляли спеціальні привилеї або які не були противні приписам нового кодексу.³⁾ Цей кодекс до нас не дійшов.

Після приведення до ладу *leges*, себ-то конституцій, Юстиніян звернув свою увагу на *ius*, себ-то на твори римської юриспруденції. 15. грудня 530 р. він дав доручення Трібоніянові звести ці твори до одного збірника і самому добрати собі помішників. Трібоніян приголосив собі 16 чоловіка, між ними чотирьох професорів: Теофіля і Кратіна (*Cratinus*) з Константинополя і Доротея (*Dorotheus*) і Анатолія (*Anatolius*) з Берита. Ця комісія приступила негайно до праці і закінчила її за три роки. Йї Юстиніаном також дане було право робити у творах юристів необхідні зміни, викидати все перестаріле, погоджувати контроверзи і т. и.⁴⁾

¹⁾ Puchta, *Cursus der Inst.*, I, § 138. Трібоніян був у 528 — 529 рр. *magister officiorum*, в 530 р. *quaestor sacri palatii* (міністр судових справ), у 532 р. завдяки поветавню в Константинополі мусив уступити з цієї посади, в 533 і 534 рр. знова був *magister officiorum*, у 535 р. знова *quaestor sacri palatii*. Вмер 546 р.

²⁾ *Const. Haec quae necessario* (перша передмова до *Cod. Iust.*).

³⁾ *Const. Summa rei publicae* (друга передмова до *Cod. Iust.*).

⁴⁾ *Const. De auctore* (Перша передмова до *Digest Юстиніяна*).

Але щоби ще полекшити працю комісії Юстиніян як перед початком, так і в часи її діяльності, видав багато конституцій, якими, по докладам комісії, розв'язував контроверзи межі окремими юристами, а також касував багато стародавніх інститутів, які фактично вже втратили свою силу і замінились новими (напр.: ділення річей на *res mancipi* і *res nec mancipi*, та інші). Ці конституції Юстиніян сам назвав *quinquaginta decisiones*.¹⁾ У дійсності їх було значно більше, ніж 50.

Складений комісією збірник під назвою *Digesta*, або *Pandectae*, в 50-х книгах, був оголошений 16. грудня 529 р. і отримав силу закону від 30. грудня з тим, що від цього числа було заборонено посилатись на твори юристів, які не були поміщені в *Дігестах*, а також робити на підставі їх які-будь поправки, або навіть коментарії до *Дігест*.²⁾

Одночасно зі складанням *Дігест* професори Теофіл і Доротеї під загальним керуванням Трібоніяна склали підручник права під назвою *Institutiones Iustiniani*, який був оголошений 21. листопада 529 р. і разом із *Дігестами* отримав силу закону.³⁾

При оголошенні *Дігест* і *Інституцій* Юстиніян разом із тим у окремій конституції зробив реформу навчання у вищих юридичних школах. Замість всіх бувших раніше шкіл було залишено тільки дві: в Константинополі і Бериті. Курс навчання був зроблений п'ятирічний (*quinquennium*): перший рік учні студіювали *Інституції* та перші 7 книг *Дігест*; на другий і третій роки 8—23, 26, 28 і 30 книги *Дігест*; на четвертий — решту книг до 36-ої, на п'ятий — Кодекс Юстиніяна. (Книги *Дігест* від 37-ої до 50-ої студіювались уже після школи по бажанню.)⁴⁾

Значна кількість конституцій, виданих Юстиніаном за часи складання *Дігест*, в значній мірі змінила те, що

¹⁾ *Const. Cordi* (Третя передмова до *Cod. Inst.*), § 1.

²⁾ *Const. Tanta* (Третя передмова до *Дігест* Юстиніяна).

³⁾ *Const. Imperatoriam* (Передмова до *Інституцій* Юстиніяна).

⁴⁾ *Const. Omnem* (Друга передмова до *Дігест* Юстиніяна).

Дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 395 і сл.; Rudorff, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 312 і сл.

в кодексі викладалось як право ще діяльне. Бажання погодити Кодекс із Дігестами та Інституціями примусило Юстиніана в 529 р. призначити нову комісію, яка за дуже недовгий час закінчила свою працю і 16 листопада 529 р. Codex був оголошений в новій редакції під назвою Codex repetitae praelectionis.¹⁾

Законодавча діяльність Юстиніана на цьому не припинилась. І після кодифікації він продовжував видавати конституції (novellae leges), якими робив деякі зміни в праві. Він думав видати їх потім збірником,²⁾ але сам цього не виконав, і вони були видані вже після його смерті приватними особами.

Ідеєю Юстиніана було зробити з усіх збірників одну цілість, один загальний Corpus права,³⁾ але за його часи загальної назви його збірникам ще не було дано. Лишень в середньовічній європейській науці юстиніанівська кодифікація разом із новелями отримала загальну назву Corpus iuris civilis.⁴⁾

Розглянемо тепер зокрема кожен частину цього Corpus.

§ 28. Інституції Юстиніана.

Інституції Юстиніана викладають в короткій формі приватне право разом із цивільною процедурою, а також почасти карним правом і карною процедурою.⁵⁾ Вони

¹⁾ Const. Cordi.

²⁾ Const. Cordi, § 4.

³⁾ Порівняй Const. Tanta, §§ 12, 23; Const. Omnem, § 7; Const. Cordi, § 3; також Savigny, System des römischen Rechts, I, § 43.

⁴⁾ Найкращі видання Corpus iuris civilis: 1. Братів Крієль (вид. 17-е, 1887 р.) і 2. Вейдманів під редакцією Крюгера, Момзена і Шееля: т. I (Інституції і Дігести), вид. 12-е, 1911 р., т. II (Кодекс), вид. 9-е, 1915 р., т. III (Новелі), вид. 4-е, 1912 р.

⁵⁾ Ін. IV, 18: De publicis iudiciis. Не можна не згодитися з поглядом Карлова, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 1016, що цей титул не є у прямому зв'язку з рештою Інституцій і пояснюється тим, що Юстиніан дивився на Інституції, як на вступ до цілої legitima scientia.

ділились на чотири книги, книги на титули (в нинішніх виданнях титули діляться ще на параграфи). Підставою для Інституцій послужили, по словам самого Юстиніяна, Інституції Гаая, а також його-ж *res cotidianae* і Інституції інших авторів.¹⁾ Порівнююча звірка Інституцій Юстиніяна з Інституціями Гаая показала,²⁾ що складачі перших взяли другі за зразок, знищили в них анахронізми, трохи доповнили і внесли деякі нові юридичні інститути згідно з тими змінами в поглядах громадянства на моральні і соціальні людські відносини, які мали місце за час від Гаая до Юстиніяна, головним чином під впливом ідей Християнства.

Як уже сказано було в попередньому § 27, Інституції склали Теофіл і Доротей під керуванням Трібоніяна. Досліджування як з боку юридичного,³⁾ так і філософського⁴⁾ показало, що перші дві книги складені одною особою, останні дві — другою, так що, треба думати склали Інституції пів-напів обидва професори, кожний зокрема, Трібоніян-же, може бути, робив потім деякі поправки.⁵⁾

Інституції поділені на чотири книги, книги на титули, в нинішніх виданнях титули поділяються ще на *principium* і параграфи.⁶⁾

Система збірника та сама, що й у Гаая, що можна бачити з паралельного огляду змісту Інституцій Гаая і Юстиніяна.⁷⁾

¹⁾ *Const. Imperatoriam*, § 6.

²⁾ *Mispoulet, Les sources des instituts de Justinien (Revue histor. de droit, 1890).*

³⁾ *Huschke* в *praefatio* до його видання *Institutiones, Lipsiae, 1868*, стор. VII і сл.

⁴⁾ *Grupe, De Iustiniani institutionum compositione, 1884.*

⁵⁾ *Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 1015 і сл.*

⁶⁾ Інституції цитуються нині двома способами: або I. I, 2, § 1, або § 1, I, I, 3. — Замість I. пишуть також *In.* або *Inst.*

⁷⁾ *Ефимовъ, Лекція по історії римського права, стор. 134 і сл.* Проте в огляді Ефимова є деякі помилки, які мною виправлені після перевірки з оригіналом Інституцій.

Інституції Гая.

I. КНИГА.

1. Загальні відомости про право. Означення і поділ права. Категорії джерел.
2. Правне становище окремих осіб.

II. КНИГА.

1. Право річове:
 - а) Ділення річей;
 - б) У Гая немає;
 - в) Способи набуття річей на власність.
2. Спадкоємство згідно заповіта.

III. КНИГА.

1. Спадкоємство згідно закону.
2. Наука про зобов'язання:
 - а) *Obligaciones ex contractu*;
 - б) У Гая немає;
 - в) *Obligaciones ex delicto*;
 - г) У Гая немає.

IV. КНИГА.

1. Наука про акцію. Початок і кінець цивільної процедури.
2. У Гая немає.

Інституції Юстиніяна.

I. КНИГА.

1. Теж. В 1-му титулі додано про *iustitia* і *ius*, в 2-му титулі більш докладно говориться про *ius civile, gentium, naturale*.
2. Теж, але з доданням нових законів, які скасували юридичні норми, що мали силу за Гая.

II. КНИГА.

1. Право річове (титули 1-9):
 - а) Теж;
 - б) Окремі категорії річових прав (*servitutes, usufructus, usus, habitatio*);
 - в) Теж, але додані деякі нові способи: *donatio* та інші.
2. Теж. Перестарілі закони опущені, але додані нові.

III. КНИГА.

1. Теж (титули 1-12) з деякими змінами і додатками.
2. Наука про зобов'язання (титули 13-29):
 - а) Теж;
 - б) *Obligaciones quasi ex contractu*.

IV. КНИГА.

- в) Теж;
- г) *Obligaciones quasi ex delicto*.
1. Теж (титули 6-16).
2. Про обов'язки судді і *de publicis iudiciis* (титули 17-18).

§ 29. Дігести Юстиніяна.

При оголошенні Дігест Юстиніан в своїй конституції пояснив між иншим, що комісія, яка складала Дігести, переглянула 2000 книг, в яких було до 3,000.000 рядків.¹⁾ Однак з прикладеного до Дігест списку авторів і їх творів, які були на розгляді комісії, а також зі змісту Дігест видно, що згадані цифри Юстиніяна трохи прибільшені: в Дігестах зібрані фрагменти з 1625 книг 39 авторів.

Через те, що з початку кожного фрагмента Дігест записане ім'я автора, назва його твору і число книги, розслід новіших вчених дав можливість досить точно вивчити той спосіб, яким працювала комісія,²⁾ а то ось який: всі твори, з яких треба було робити витяги, були поділені на три категорії: 1. твори, які мали своїм предметом *ius civile* і в голові яких стояли так звані *libri ad Sabinum*; 2. твори, що відносились до *ius honorarium*, в голові яких стояли *libri ad edictum*; 3. твори практичного характеру, з яких були головнішими *quaestiones* і *responsa* Папініяна. Кожна категорія, або, як це прийнято називати у німецьких вчених, маса (*Sabinusmasse*, *Edictmasse*, *Papinianmasse*), була доручена окремій підкомісії, яка й робила витяг що до кожного титулу (розділу) Дігест власне з цієї маси. Потім на спільному засі-

¹⁾ *Const. Tanta*, § 1.

²⁾ Це було зроблено Bluhme, *Die Ordnung der Fragmente in den Pandektentiteln*, 1820 (*Zeitschrift für gemeines Recht*, IV, 856). Протинний погляд висловив Hofmann, *Die Kompilation der Digesten Justinians*, Wien, 1900, який думає, що система і зміст Дігест засновані на творах Ульпіяна і деяких компіляціях. Але теорію Блюме підтримали, і цілком справедливо, Момзен і Крюгер в *Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXII (1901), стор. 1 і сл. і 12 і сл.; також Jörs у *Pauly Wissowa Realencyclor.*, VI, стор. 494 і сл., та інші. В новіші часи нову теорію запропонував Peters, *Die oströmischen Digestenkommentare und die Entstehung der Digesten*, 1913, який хотів довести, що Дігести є лишень перерібка ранішого якогось приватного збірника. Але й ця теорія не спіткала співчуття і викликала дуже обґрунтовану критику з боку Ленея і Мітеца (*Zeitschrift der Savigny-Stiftung*, XXXIV, 1913).

данні цілої комісії всі ті витяги з'єднувались в один титул, при чому з початку титула ставились витяги з тієї маси, яка була в даному випадкові найбільша. Твори, які попадали до комісії вже після початку її праці, склали ще четверту масу додаткову (*Appendixmasse*), витяги з якої додавались в кінці титула.

Як вже сказано вище, *Дігести* поділяються на 50 книг, книги в свою чергу на титули з окремим заголовком кожний, лишень книги 30, 31 і 32 не поділені на титули, бо всі вони трактують про те-ж саме питання і мають тому один загальний заголовок: *De legatis et fideicommissis*. В кожному титулі або в останньому випадкові в книзі, фрагменти з окремих авторів, або инакше *leges*, ідуть в порядку мас. В нинішніх виданнях вони перенумеровані, а занадто довгі фрагменти поділені для вигідности цитовання ще на *principium* і параграфи.¹⁾

Переходячи до системи, по якій складено *Дігести*, мусимо зауважити, що Юстиніян доручив комісії триматись системи свого кодексу і преторського *edictum perpetuum*.²⁾ Позаяк система кодексу витримана в *Дігестах* лишень у одній книзі, за виключенням титулів 5—8, а система едикту нам докладно невідома, то сказати, чи точно виконали компілятори волю імператора, не можна. Але приймаючи на увагу, що, як видно з тексту *Дігест*, юридичні явища розташовані в них згідно позвам (*actiones*) одного й того самого характеру, а якраз претор і мав головним робом діло з *actiones*, треба думати, що упорядники *Дігест* не відступили від даних їм вказівок.³⁾

¹⁾ *Дігести* цитуються так, що або перше вказується число фрагмента і параграфа, а потім книги і титула, або перше число книги, потім титула, фрагмента і параграфа; напр.: L. 2 § 47; D. I, 2 або D. I, 2, 2 § 47. Иноді додається назва титула або імя автора фрагмента, або й те й друге разом. Напр. L. 1 pr. D. De insp. ven. XXV, 4, або Ulp. D. XXV, 4, 1 pr., або Ulp. D. XXV, 4, de insp. ven., 1 pr.

²⁾ *Const. Deo auctore*, § 5: *secundum nostri constitutionum codicis, quam edicti perpetui imitationem*.

³⁾ Докладно про це дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 373 і сл. Rudorff, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 302 і сл., вважає систему *Дігест* взятою з Інституцій Гаія; по-

Зміст Дігест був поділений упорядниками на сім частин.¹⁾ В першій (книги I—IV), під назвою: *Ta prota*, говориться про означення права (книга I, титул 1), про його історію (титул 2), про джерела права (титули 3 і 4), про осіб, як суб'єктів права (титули 5, 6, 7), про ділення і якість річей (титул 8), про державні адміністраційні і судові установи (титули 9—22), про судову процедуру (книга II, титули 1—13), про умови (титули 14—15), про представництво на суді (книга III), про скасування позвіз (книга IV). В другій (книги V—XI), під назвою: *De iudiciis*, говориться про річові позви (книги V і VI), про право користання чужими річами (книги VII і VIII), про відповідальність за шкоду (книга IX), про розділ спільного майна (книга X), про відповідальність за переховання чужих невільників, за газартові гри і т. и. (книга XI). В третій (книги XII до XIX), яка мала назву: *De rebus creditis*, говориться про різні кредитові зобов'язання (книги XII—XV), про віддання річей на збереження (книга XVI), про пакти: товариства і довірочні (книга XVII), про купівлю, продаж і наймання майна (книга XIX). В четвертій (книги XX—XXVII), яка мала назву: *Umbilicus* (середина), говориться про застав (книга XX), про запоруку (книга XXI), про відсотки (книга XXII), про право родинне (книги XXIII—XXV), про опіку й курателю (книги XXVI і XXVII). В п'ятій (книги XXVIII до XXXVI), під назвою: *De testamentis*, говориться про різні категорії заповітів і розпоряджень на випадок смерті. В шестій (книги XXXVII—XLIV), яка не має назви, говориться про *bonorum possessio* (книги XXXVII і XXXVIII, титули 1—5), про спадкоємство згідно закону (титули 6—17), про деякі поліційні приписи і дарування (книга XXXIX), про лібертинів (книга XL), про набуття права власности і володіння та загублення останнього (книга XLI), про судові розв'язання (книга XLII), про

рівнюючий огляд тих і других до певної міри виправдує це міркування, що однак на мій погляд найскорше є доводом того, що й Інституції Гая були збудовані на системі преторського едикту.

¹⁾ *Const. Tahta*, §§ 2—8.

інтердикти (книга XLIII), про судові перечення — *exsertiones* (книга XLIV). В семій (книги XLIV—L), яка теж не має назви, говориться про зобов'язання на словах (книга XLV), про запоручників і деякі дрібні питання (книга XLVI), про карне право (книги XLVII і XLVIII), про апеляції (книга XLIX, титули 1—13), про право фіску (титул 14), про право війська (титули 15—18), про право муніципій і держави (книга L, титули 1—15); далі йде римський юридичний словник — *de verborum significatione* (титул 16), і збірка загальновідомих юридичних означень і прислівів (титул 17).

Цікавим дуже являється питання про те, чи фрагменти з класичних юристів були виписані впорядниками *Digest* без жадних змін, чи вони робили такі зміни і які великі. Це питання було предметом багатьох дослідів і розв'язується так, що впорядники робили у фрагментах значні скорочення для більше стислого викладу, викреслювали місця перестарілі по своєму змістові, а також робили й власні вставки й поправки як для пояснення тексту, так і для заміни назв старих інститутів, які вже втратили силу, назвами відповідних нових (замість *mancipatio* — *traditio*, замість *fiducia* — *pignus* і т. и.). Ці вставки й поправки мають назву інтерполяцій або *emblemata Triboniani*.¹⁾ Як бачимо, вони носили характер більш-менш формальний; ніякої дійсно творчої праці з боку упорядників *Digest* не було.

Однак, не вважаючи на це, праця впорядників *Digest* не позбавлена помилок: в *Digest*тах є досить суперечностей (*antinomiae*) і повторень тих самих фрагментів (*leges geminatae*),²⁾ хоча Юстиніян і запевняє в против-

¹⁾ Загальноприступний огляд всіх наукових даних із приводу інтерполяцій дивись: Appleton, *Les interpolations dans les Pandectes*, 1905. Огляд літератури по інтерполяціям у Kipp, *Geschichte der Quellen*, стор. 162, прим. 10; також Хвостовъ, *Исторія римського права*, § 94, прим. 10.

²⁾ Bluhme, *Dissertatio de geminatis et similibus quae in Digestorum inveniuntur capitibus*.

ному.¹⁾ Це треба пояснити занадто великою швидкістю праці впорядників.

Дігести дійшли до нас у кількох рукописах. Найкращий і найстаріший є так званий фльорентинський (Florentina),²⁾ написаний в VI. або VII. сторіччі. До 1135 р. він находився в місті Амальфі, потім був одібраний містом Пізою, а в 1406 р. в свою чергу був у останнього відібраний Фльоренцією, з імя якої і має свою назву. Цей рукопис є майже повний і містить в собі дуже мало помилок. Інші рукописи мають загальну назву *Vulgata*.³⁾ Тільки деякі з них, і то не найстаріші, обіймають цілі Дігести. Інші уявляють із себе кожна одну з трьох частин Дігест: перша, так звана *Digestum vetus*, яка сягає від початку до книги XXIV, титула 3, фрагмента 2; друга — *Infortiatum*, від 3-го титула XXIV книги до кінця XXXVII книги, при чому кінець цієї частини від фрагмента 82, титула 2, книги XXXV, який починається словами „tres partes“, носить назву: *Tres partes*; третя — *Digestum novum*, від XXXIX книги до кінця. Чому і звідкіля виник такий поділ Дігест, є питання не зовсім в'яснене. Найбільше правдоподібне пояснення юриста XIII. сторіччя Одофреда з Больоньї, що перший дослідувач Дігест Ірнерій, професор Больонського університету (XII. сторіччя), мав під руками лишень рукописи першої і третьої частини Дігест і тільки потім уже дістав середину, якій і дав назву *infortiatum* (зміцнення), бо вона, мовляв, остаточно зміцнила знайомство з наукою римського права. Що до *Tres partes*, то вони перше склали початок *Digestum novum*, і лишень після розшукування *infortiatum* були долучені до останнього.⁴⁾

¹⁾ Const. Tanta, §§ 13—15.

²⁾ Дивись: Buonomici, Sulla storia del manuscritto Pisano-Florentino delle Pandetta, Arch. giur., XLVI (1890), стор. 60 і сл.

³⁾ Дивись: Savigny, Geschichte des römischen Rechts im Mittelalter, IV, стор. 402 і сл.

⁴⁾ Savigny, Geschichte des römischen Rechts im Mittelalter, III, стор. 426 і сл. — Karlowa, Römische Rechtsgeschichte, I, стор. 1027 і сл., пропонує иншу гіпотезу що до поділу *Vulgata*, засповуючись на

Нарешті, що до відношення *Vulgata* до фльорентинського рукопису, то згідно з гіпотезою Момзена, всі *Vulgata* походять від одного рукопису X. або XI. сторіччя, який був заснований на фльорентинському рукописові, але разом із тим ще й на другому, незалежному від останнього, бо в деяких з перших 34 книг *Vulgata* є місця, безумовно більше близькі до первісного тексту *Digest*, ніж фльорентинський рукопис, що допомогло де в чому виправити останній.¹⁾

§ 30. Кодекс Юстиніяна.

Як уже згадано вище (§ 27), до нас не дійшов Кодекс Юстиніяна в первісній його редакції (*Codex vetus*). Позаяк однак ми маємо ті конституції, які були видані Юстиніаном наприпочатку та наприкінці праці над тим кодексом, є підстави думати, що *Codex repetitae praelectionis* уявляє з себе цілковите повторення *Codex vetus*, лишень із добавкою нових конституцій і дуже незначними змінами, які були викликані виданням *Digest* і Інституцій.²⁾

Кодекс Юстиніяна поділяється на 12 книг, кожна книга на титули, титули на окремі конституції (*leges*), які розташовані в хронологічному порядку; нині вони занумеровані і в разі довжини поділяються на *principium* і параграфи.³⁾ Конституції в кодексі приведені не в повному тексті, а в скороченні, в якому викладена лишень

Scheurl, *Zeitschrift für Rechtsgeschichte*, XII, стор. 145, який пояснює відділення *Tres partes* од *Infortiatum* юстиніанівським пляном юридичного навчання (дивись вище: § 24). Однак я не можу не згодитися з Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 431, який відносить до теорії Шерля негативно.

¹⁾ Момзен у *Praefatio* до видання *Digest*.

²⁾ Karłowa, *Römische Rechtsgeschichte*, I, стор. 1017, тримається протилежного погляду і вважає різницю межі кодексами дуже великою. Це є чисто суб'єктивне міркування і підстав під собою жадних не має.

³⁾ Кодекс цитується подібно до *Digest*, себ-то: або L. 4 § 1 C. I. de haereticis, I, 5, або C. I. I, 5, de haereticis, 4 § 1, або C. I. I, 5, 4 § 1. Замість C. I. пишуть також Cod. або C.

резолютивна частина. З початку кожної конституції поміщається *inscriptio* — імя імператора, при якому вона була видана, і імя тих осіб, до яких її було заадресовано. В кінці конституції написаний час її видання й наймення тих осіб, які займали в цей час посади консулів (*subscriptio*).¹⁾

Зміст Кодекса ось який: книга I. присвячена праву каноничному (титули 1—13), огляду джерел права (титули 14—17) і державному праву (титули 17—57); книги від II. до VIII. присвячені праву приватному і цивільній процедурі; книга IX. присвячена карному праву і карній процедурі; книги від X. до XII. — праву фінансовому і адміністративному.

Джерелами Кодекса Юстиніана послужили — для конституцій часів од Гадріяна до Теодосія — кодекси Григоріанський, Гермогеніанський і Теодосіанський, при чому праця компіляторів зводилась головним робом до викреслення конституцій, які вже утратили силу, і до перенесення конституцій з одних книг і титулів до других для більшої систематичности нового кодекса. Без помилок однак не обійшлося: деякі конституції повторюються в різних титулах,²⁾ деякі по непорозумінню попали до невідповідних титулів (так звані *leges fugitivae*);³⁾ є й такі конституції, які розділені на частини і включені в різні книги, що дуже утруднює їх зрозуміння.⁴⁾

Кодекс скоро після його видання при переписці почали скорочувати, цілком між иншим викреслюючи конституції, які написані на ірецькій мові, а також викидаючи й деякі латинські. Останні 3 книги Кодекса були зовсім забуті, а вживались під імям Кодекса тільки перші

¹⁾ Кілька конституцій не мають дати й наймень консулів (*sine die et consule*): С. II, 12, 9; V, 62, 19; VI, 2, 10; IX, 41, 8. Поміщені вони в тих місцях, де їх містили в ранішних кодексах.

²⁾ Розслід таких повторень у Biener, Beiträge zur Revision des Justinianischen Codexes, стор. 192 і сл.

³⁾ Напр. С. III, 32, 4.

⁴⁾ Krüger, Geschichte der Quellen und Literatur, стор. 389, прим. 12.

дев'ять книг; лишень в IX. сторіччі почали знову відновляти старий текст. Однак книги X—XII довгий час ще вважались окремим твором і мали назву *Tres libri*. Рукописів Кодекса до нас дійшло багато; найкращими визнається Веронський (VI. або VII. сторіччя) і Паризький (для книг I—XI від XI. сторіччя, для *Tres libri* від XII. сторіччя.)¹⁾

§ 31. Новелі Юстиніяна.

Вже згадано було вище (§ 27), що Юстиніян не встиг видати збірника своїх новель; такі були зроблені приватними особами.²⁾

До нас дійшло три таких збірника новель, а то:

1. Збірник 124 новель (власне 122, бо 2 повторені по 2 рази) на латинській мові; склав його професор Константинопільської вищої юридичної школи Юліян; відомий він під назвою „*Epitome Iuliani*“, бо багато з новель значно скорочені автором; новелі зібрані в хронологічному порядку згідно з часом видання: найстаріша — від 535 р., найпізніша — від 555 р.; збірник виданий без сумніву ще за життя Юстиніяна.³⁾

2. Збірник 134 новель (від 535 до 556 року), теж на латинській мові, на яку ті новелі, які були видані в грецькій мові, перекладені досить невдало; порядок почасти хронологічний (до 127-ої новелі), а дальше порядку немає, — чому треба думати, що це був пізніший додаток.⁴⁾

¹⁾ Дивись: Krüger в Praefatio до його видання Кодекса; також: Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 166.

²⁾ Biener, *Geschichte der Novellen Justinians*, Berlin, 1824.

³⁾ В багатьох новелях Юстиніяна називається *imperator noster*. Дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 401.

⁴⁾ Погляд Zacharia von Lindenthal, *Sitzungsberichte der Berliner Akademie*, 1882, стор. 993 і сл., що *Authenticum* було офіційне видання новель для Італії, цілком не може бути прийнятий. Дивись: Krüger, *Geschichte der Quellen und Literatur*, стор. 403, прим. 32; Kirp, *Geschichte der Quellen*, стор. 167.

Збірник цей має назву *Authenticum*, через те що больонський професор Ірнерій (коло 1100 р.), який вважав його перше за підробку і вживав лишень *Epitome Iuliani*, потім переконався в його оригінальності і поставив навіть вище від згаданого *Epitome*.¹⁾

3. Збірник 168 новель на грецькій мові, який знайдено гуманістами; з цих новель однак частина відноситься не до Юстиніяна, а до його наступників Юстина II. і Тіберія II. Збірник цей був зроблений на сході, треба думати, в Константинополі; почали його за Юстиніяна, а закінчили за Тіберія.²⁾

В нинішніх виданнях новелі занумеровані; кожна з них поділяється на: а) вступ (*praefatio*), б) текст, який поділяється на розділи (*capita*), і в) заключення (*epilogus*.³⁾

¹⁾ Savigny, *Geschichte des römischen Rechts im Mittelalter*, III, стор. 490 і сл.

²⁾ Крöll в *Praefatio* до його і Шоля видання новель. Також: Кірр, *Geschichte der Quellen*, стор. 167 і сл.

³⁾ Новелі цитуються числом новелі, розділа (замість числа в *praefatio* і *epilogus* пишуться назви цих частин) і параграфів. Напр.: Nov. VI, 1 § 3; Nov. X, pr; Nov. LXXXVIII, ep.

ЗМІСТ ПЕРШОГО ТОМУ.

ПЕРЕДМОВА	Стор. 3
ЛІТЕРАТУРА ПО РИМСЬКОМУ ПРАВУ	5

ІСТОРІЯ ДЖЕРЕЛ РИМСЬКОГО ПРАВА.

Розд. I. ЗАГАЛЬНІ НОТАТКИ	11—20
§ 1. Означення поняття джерел права	11
§ 2. <i>Ius civile, ius honorarium i ius gentium</i>	13
§ 3. <i>Ius naturale i aequitas</i>	15
§ 4. Способи викладання історії джерел права	17
§ 5. Сіньхроністичний огляд зміни джерел римського права	18
Розд. II. ЗВИЧАЙ	20—24
§ 6. Звичай, як одиноке джерело права	20
§ 7. Звичай, як додаткове джерело права	22
Розд. III. НАРОДНЕ ЗАКОНОДАВСТВО	25—41
§ 8. <i>Leges regiae</i>	25
§ 9. Закони XII таблиць	29
§ 10. Народне законодавство після XII таблиць	36
Розд. IV. ДІЯЛЬНІСТЬ СЕНАТА	41—49
§ 11. Законодорадча діяльність сената	41
§ 12. Законодавча діяльність сената	46
Розд. V. ПРАВОДАВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ МАГІСТРАТІВ	49—58
§ 13. <i>Leges datae (dictae)</i>	48
§ 14. Едикти магістратів	52
Розд. VI. ІМПЕРАТОРСЬКІ КОНСТИТУЦІЇ	58—66
§ 15. Конституції періода принціпату	58
§ 16. Конституції періода абсолютної монархії	63

	Стор.
Розд. VII. РИМСЬКА ЮРИСПРУДЕНЦІЯ	67—110
§ 17. Інтерпретація понтифіків	67
§ 18. Інтерпретація світських юретів	70
§ 19. Наукове розроблення права часів республіки	73
§ 20. Юриспруденція часів принципату	77
§ 21. Прокуліанці	82
§ 22. Сабініянці	87
§ 23. Корифеї римської юриспруденції	98
§ 24. Післяклясична юриспруденція і юридичне навчання	105
Розд. VIII. КОДИФІКАЦІЯ РИМСЬКОГО ПРАВА	110—129
§ 25. Кодифікація в імперії до часів Юстиніана	110
§ 26. Кодифікація в германських державах	113
§ 27. Діяльність Юстиніана	115
§ 28. Інституції Юстиніана	118
§ 29. Дігести Юстиніана	121
§ 30. Кодекс Юстиніана	126
§ 31. Новелі Юстиніана	128